

Lạc Vào Xứ Sở

FARADETIA

Nguyễn Ngô

Lạc Vào Xứ Sở Faradetia

Nguyễn Ngô

Published by Nguyễn Ngô at Smashwords

Copyright 2021 Nguyễn Ngô

Smashwords Edition, License Notes

This ebook is licensed for your personal enjoyment only. This ebook may not be re-sold or given away to other people. If you would like to share this book with another person, please purchase an additional copy for each recipient. If you're reading this book and did not purchase it, or it was not purchased for your use only, then please return to your favorite ebook retailer and purchase your own copy. Thank you for respecting the hard work of this author.

Discover other titles by Nguyễn Ngô:

Vương Quốc Trong Tranh

Giáp Phượng

Kết Nối

Thế Giới Linh Hồn

Chương 1

Buổi sáng sau một đêm giông bão mưa như trút nước, bầu trời trở lại trong xanh như một tấm gương vừa được lau rửa. Tí vừa đạp xe đến trường vừa khe khẽ ngâm nga một bài hát. Tí là tên gọi ở nhà của Nguyễn Nhật Hùng, một cậu thiếu niên cao gầy mảnh khảnh, học sinh lớp bảy của trường trung học cơ sở Hoa Mai. Ở trường, thành tích học tập của cậu luôn đứng trong top mười của lớp. Đặc biệt cậu rất giỏi môn sinh học, một môn vốn được xem là nhàm chán đối với nhiều học sinh khác. Tuy cậu tốt bụng và hay giúp đỡ bạn bè cùng lớp nên ai cũng quý mến nhưng cậu không có nhiều bạn. Hay nói đúng hơn là cậu chưa từng có một người bạn thân thực sự nào, bởi cậu luôn cảm thấy không có ai trong số các bạn hiểu mình và có cùng sở thích với mình.

Sau giờ học cậu có thói quen đi lang thang một mình để khám phá những sự sống kì diệu xung quanh. Cậu đặc biệt thích quan sát thế giới của những loài côn trùng nhỏ bé như ve, kiến, mối, sâu bọ... và các loài chim. Cậu có thể ngồi hàng giờ quan sát một đàn kiến bò qua thân cây, xem cách chúng giao tiếp với nhau bằng hai cái râu bé xíu thay cho ngôn ngữ, cách chúng tha mồi và giữ trật tự trong đàn.... Đối với cậu, thế giới loài vật tràn đầy những điều thú vị, và cậu ngạc nhiên khi đa số mọi người chẳng bao giờ quan tâm đến những điều như vậy. Những đứa bạn cùng trang lứa với cậu thì đứa nào cũng bị cuốn hút bởi những trò chơi náo nhiệt như đá banh, game online hay mạng xã hội. Nhiều đứa còn đặt cho cậu biệt danh là “cụ Hùng” vì cái vẻ trầm ngâm già trước tuổi của cậu. Đối với cậu, không có trò chơi nào thú vị bằng việc đi dạo và đọc sách, và cậu vẫn thầm mang trong lòng niềm hi vọng rằng rồi một ngày nào đó sẽ tìm được một người bạn thực sự hiểu mình.

Hôm nay cũng như thường lệ, Tí đi dạo một mình sau giờ học. Cậu có một “khu vườn bí mật”, là cách cậu ám chỉ khu đất trống gần nhà. Nơi này đã được san phẳng để chuẩn bị xây một khu nhà cao tầng mới, nhưng hiện tại vẫn còn là một bãi đất hoang với cây cối và cỏ dại mọc um tùm. Tí tự xem đây là “lãnh địa” riêng của mình, bởi ở đây có đủ các loài côn trùng và cây cỏ khác nhau để cậu tha

hồ khám phá. Đang vừa đi vừa thông dong huyết sáo, mắt cậu bỗng dừng lại khi bắt gặp một vật gì trắng trắng nằm bên dưới một tán bàng xòe rộng. Cậu đến gần để xem cho kĩ hơn, và nhận ra đó là một con chim lông trắng!

Cậu liền ngồi thụp xuống để kiểm tra. May quá, con chim vẫn còn thở! Có điều hình như nó bị thương ở đâu đó. Một cách nhẹ nhàng, cậu nâng con vật lên tay ngắm nghía, khiến nó hốt hoảng đập chân giãy giụa. Cuối cùng cậu cũng phát hiện ra vết thương bên cánh trái của nó. Phần cánh bên đó thõng xuống không cử động được.

- Yên nào, yên nào, tao không làm gì hại mày đâu! - Thấy con chim lại giãy để tìm cách thoát ra, Tí thủ thỉ dỗ dành. - Tao sẽ chăm sóc mày cẩn thận cho đến khi mày bay lại được, đồng ý không?

Vừa nói Tí vừa vuốt ve bộ lông nhung mượt của con chim bị thương. Hai mắt nó lim dim trông có vẻ mệt mỏi lắm, nhưng rồi như hiểu lời Tí nói, cuối cùng nó cũng chịu ngoan ngoãn nằm im cho cậu mang về nhà. Tí cố sai chân bước thật nhanh, trong lòng dâng lên một niềm thương nhei nhói khi những ngón chân bé xíu của con vật bấu vào tay mình. Trên đường về nhà, cậu đã kịp nghĩ ra cho nó một cái tên khá hay: Sao Băng, là vì nó từ trên trời rơi xuống mà. Cậu tự nhủ sẽ chăm sóc cho Sao Băng thật tử tế.

Nhưng rồi ngay sau đó cậu chợt nhớ đến bà nội. Bà cậu vốn mê tín, nhất định sẽ không để cho cậu mang Sao Băng vào nhà. Bà thường bảo rằng chim sa cá nhảy là điều xui xẻo. Tí không biết điều bà nói có thật hay không, nhưng cậu nhất định không thể bỏ Sao Băng lại. "Nó sẽ chết vì đói và lạnh mất!" Cậu thầm nhủ. "Vả lại, mình sẽ chỉ chăm sóc cho Sao Băng cho đến khi nó lành vết thương rồi thả đi, chứ có giữ mãi trong nhà đâu!" Ý nghĩ ấy giúp cậu thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Về đến nhà, cậu cố nhón gót thật khẽ, và thoáng thấy bóng bà từ nhà bếp đi lên đã ù té chạy lên phòng.

- Tí về rồi hả cháu? Có việc gì mà vội vã vậy? - Tiếng bà dưới lầu vang lên. Hình như bà đang nấu nướng gì đó, vì mùi thức ăn nghe

thơm lừng.

- Dạ không có gì ạ! - Tí ló đầu ra khỏi phòng đáp nhanh.

Nói rồi cậu vội vã khép cửa phòng lại. Mọi thứ trong phòng cậu đều được sắp xếp rất ngăn nắp. Góc học tập là một chiếc bàn đặt quay ra hướng cửa sổ để lấy ánh sáng. Trên bàn có sách vở, máy vi tính, một chiếc quạt điện và một số đồ vật ngộ nghĩnh mà cậu tự chế ra: mô hình nhà bằng giấy bìa cứng, xe ô tô đồ chơi bằng chai nhựa, một cây sáo tre... Ít lâu nay cậu vẫn tập thổi sáo bằng cách vừa xem video trên YouTube vừa tự học theo. Cạnh bàn học, dựa lưng vào tường là chiếc kệ đựng sách nằm đối diện với giường ngủ. Vừa vỗ về con chim bị thương, Tí vừa đưa mắt nhìn khắp phòng xem có vật gì làm nhà ở cho vị khách trọ bất đắc dĩ này được không.

Chợt cậu nhớ ra có một chiếc hộp rỗng để ở dưới gầm giường. Nó là chiếc hộp đựng chiếc quạt điện hôm bố cậu mới mua về. Tí cúi xuống lôi chiếc hộp ra, rồi dùng kéo cắt bỏ phần nắp hộp và lót thật nhiều khăn giấy xuống dưới đáy. Xong cậu đặt con chim bị thương vào bên trong. Bên cạnh nó cậu để một đĩa giấy đựng vụn bánh mì và một cốc nước.

Đoạn cậu mở máy tính lên, gõ từ khóa “cách băng bó cho chim bị gãy cánh” rồi bấm Enter. Trong chớp mắt, một loạt những địa chỉ website có liên quan đến từ khóa hiện lên trên màn hình. Cậu kiên nhẫn đọc gần hết tất cả các trang web đó trước khi chọn ra một trang có chỉ dẫn đáng tin cậy nhất. Làm theo chỉ dẫn trên trang ấy, cậu dùng bông gòn thấm nước rồi rửa sơ vết thương cho Sao Băng. Sau đó cậu dùng vải gạc cứu thương băng phần cánh bị gãy vào thân nó, nhưng chú ý không băng quá chặt để nó khỏi ngộp thở. Cũng theo lời chỉ dẫn ấy, cậu thay chiếc cốc đựng nước bằng một chiếc đĩa giấy cạn hơn để Sao Băng đỡ gặp khó khăn khi uống. Thoạt đầu Sao Băng có vẻ đuối sức đứng không vững, nhưng sau một hồi nó cũng chịu ăn một ít vụn bánh mì và uống một chút nước. “Yeah, có thể chứ!” Tí reo lên thành tiếng, trong khi một niềm vui ngây ngất dâng lên trong lòng.

Chương 2

Cứ thế đều đặn mỗi ngày Tí cho Sao Băng ăn ba lần, thay nước một lần. Bà cậu ngạc nhiên khi thấy dạo gần đây cậu chịu ăn nhiều hơn, đặc biệt là món trái cây tráng miệng mà trước đây cậu vốn không ưa. Bà không biết rằng sau mỗi bữa ăn cậu đều bí mật giấu một ít cơm và trái cây để dành riêng cho Sao Băng. Điều đó khiến mỗi ngày cậu đều cảm thấy được sưởi ấm bởi một niềm vui nho nhỏ. Trong giờ học cậu luôn thấp thỏm trông cho chuông reo sớm để được chạy ngay về nhà thăm Sao Băng, vì không biết trong lúc cậu đi vắng có chuyện gì xảy ra với nó không. Cậu lo nó bị đói hay bị khát trong khi cậu không có mặt ở đó (mặc dù trước khi rời khỏi phòng cậu đã chuẩn bị thật chu đáo thức ăn và nước uống cho người bạn nhỏ), hoặc lỡ như chiếc hộp bị lật do Sao Băng vô ý va vào thành hộp thì sao?

Ngoài ra, tuy bà cậu không hay lên phòng cậu dọn dẹp vì cậu luôn giữ phòng rất thơm mát, nhưng lỡ đâu bà nghe thấy tiếng động rồi tò mò lên xem thử thì sao? Sẽ ra sao nếu bà phát hiện ra Sao Băng? Nhất định bà sẽ không cho phép cậu giữ nó trong nhà nữa! Bao nhiêu là chuyện rủi ro có thể xảy ra, khiến Tí thấy sao mà khó tập trung vào bài học đến thế. Giờ ngữ pháp, cô Hoa viết lên bảng một vài ví dụ về biện pháp nhân hóa trong tiếng Việt rồi quay xuống gọi Nam, cậu bạn ngồi trên Tí một bàn đứng dậy hỏi.

- Nam, em hãy nhắc lại cho cô và cả lớp biết, trong tiếng Việt có bao nhiêu kiểu nhân hóa?

- Dạ, có...ơ...- Bị hỏi bất ngờ, Nam cứ ấp úng mãi. Cậu bạn này này giờ vẫn len lén đọc truyện tranh dưới gầm bàn nên không nghe lời cô giảng. Cậu ngoái đầu nhìn về phía Tí với ánh mắt cầu cứu.

Bình thường Tí luôn biết cách trả lời các câu hỏi của thầy cô vì cậu luôn tập trung nghe giảng bài rất chăm chú, nhưng lần này cậu đành nhăn nhó lắc đầu, trong khi vẻ thất vọng hiện lên trên đôi mắt kẻ

lâm nạn. Tí thấy xấu hổ, phần vì không giúp được bạn mình, phần vì ý nghĩ rằng nếu lỡ cô không gọi Nam mà gọi mình thì chẳng biết ra sao. Tuy vậy, khi về đến nhà cậu cũng không ngăn được mình vội vã chạy ù lên phòng để kiểm tra tình trạng của người bạn nhỏ.

- Dạo này cháu sao thế? Đi học về là ở lì trong phòng không đi đâu cả, chỉ mỗi đến giờ cơm mới thấy mặt cháu thôi! - Bà Tí vừa gắp một cái trứng kho vào bát cho cậu vừa hỏi với vẻ mặt không bằng lòng.

- Ơ... cháu... - Tí ấp úng không biết trả lời ra sao. Cậu không thể nói sự thật rằng mình đang chăm sóc cho Sao Băng, nhưng cũng không muốn nói dối bà.

Thấy vậy, bố Tí liền ra tay gỡ rối.

- Con chăm chỉ học hành vậy là tốt, nhưng bên cạnh đó cũng phải vui chơi giải trí nữa chứ. Với lại, thỉnh thoảng cũng nên giúp việc nhà cho bà đỡ một tay.

- Dạ, con biết rồi ạ! - Tí gật đầu đáp ngay, trong lòng mừng rơn vì không phải trả lời câu hỏi của bà.

Tí là con một, bố mẹ lại bận rộn công việc từ sáng đến chiều nên ở nhà thường chỉ có mỗi mình bà và cậu. Từ trước đến giờ có việc gì cậu cũng kể cho bà nghe, chỉ riêng mỗi chuyện lần này là cậu đành phải giấu bà. Để dẹp bỏ cảm giác áy náy, ăn cơm xong cậu liền hăng hái giúp bà dọn bàn và rửa bát đĩa, đến mức khiến cả nhà ai cũng phải ngạc nhiên.

Còn về phần Sao Băng, nhờ có sự chăm sóc tận tình của Tí nên vết thương của nó đã có vẻ khá hơn. Tí rất thích nhìn đôi mắt sáng linh động có đôi mí màu vàng chanh và vuốt bộ lông trắng tuyết êm mượt của nó. Nột hôm nọ, nó bỗng cất lên tiếng hót trong vắt như thủy tinh. Tí hốt hoảng vội đưa tay lên môi bảo "suyt", sợ rằng mọi người dưới nhà sẽ nghe thấy. Lạ lùng thay, như hiểu được cử chỉ ấy

của cậu, con vật lông vũ lập tức im tiếng và cũng từ hôm đó không hát lại lần nào nữa.

- Màý thông cảm, giọng màý nghe hay lắm nhưng bà tao mà nghe được thì rắc rối to đấy! - Tí vừa mỉm cười vừa thì thầm với nó. - Kể ra thì màý cũng rất thông minh, nói một lần là hiểu ngay.

Những lúc Tí tập thổi sáo, Sao Băng đều nghiêng đầu lắng nghe rất chăm chú. Nó nhìn cậu bằng đôi mắt thấu hiểu như thể cũng biết cảm thụ âm nhạc vậy. Để ý thấy điều đó, Tí lại càng quý Sao Băng hơn. Giờ thì nghĩ đến chuyện phải thả Sao Băng trở lại với bầu trời tự do của nó, cậu thấy buồn như sắp phải chia tay một người bạn thân vậy. Nhưng rồi bốn tuần lễ cũng thấm thoát trôi qua, phần cánh bị gãy của Sao Băng đã lành lại hẳn. Sau khi cẩn thận tháo lớp vải băng cho nó, Tí để Sao Băng đậu lên cánh tay mình rồi vừa đưa lên đưa xuống vừa khuyến khích.

- Nào, thử bay xem nào Sao Băng! Tao biết màý bay được mà!

Sao Băng nhìn Tí dăm dăm, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu và chớp cái mí mắt vàng như nắng trời như muốn nói điều gì đó. Nó có vẻ do dự một lúc, nhưng cuối cùng cũng chịu xòe cánh và bay một vòng quanh phòng trước khi đậu lên nóc tủ sách rồi từ đó chăm chú nhìn xuống cậu.

- Có thể chứ, Sao Băng! - Tí vỗ tay reo lên, lòng mừng hơn cả nhận được quà. Nhưng hầu như ngay lập tức, một nỗi buồn như áng mây đen đã kéo đến che kín niềm vui tỏa nắng trong lòng cậu. Cậu biết rằng đã đến lúc phải để Sao Băng ra đi. Giá như có thể giữ nó ở lại, nhưng nếu làm vậy thì sớm muộn gì bà cậu cũng sẽ phát hiện ra. Đắn đo một hồi lâu, cuối cùng Tí quyết định sẽ giữ người bạn nhỏ thêm một vài hôm nữa rồi sẽ thả đi. Cậu thử dài đưa tay ra về phía Sao Băng. Con vật biết ý bèn bay từ nóc tủ sách xuống đậu lên cánh tay cậu, và cậu nhẹ nhàng đưa ngón trỏ vuốt cái mỏ be bé và mấy cái chân hồng hồng xinh xinh của nó.

- Mà y có muốn ở lại với tao không, Sao Băng? Tao sẽ buồn lắm nếu phải xa mà y, nhưng chắc là mà y còn có gia đình mà y nữa, đúng không? Chắc mà y đang nhớ nhà lắm, đúng không? - Tí xúc động thắm thì.

Chương 3

Đêm hôm ấy Tí có một giấc mơ lạ. Cậu thấy trong phòng mình có một cô gái khoảng mười hai tuổi, mặc một bộ váy trắng muốt đến đầu gối với tay áo dài bó ngang khuỷu. Cô có mái tóc chấm lưng với đôi mắt nâu to tròn trong như nước, nổi bật với mi mắt màu vàng chanh tươi tắn.

- Chào cậu, tớ tên là Solikkalia Tapomarida Basikkao Arisokala! - Cô gái mặc váy đầm trang nghiêm tự giới thiệu.

Tí chưa bao giờ nghe một cái tên nào vừa dài lại vừa lạ lùng đến thế. Về bối rối hiện lên trên mặt cậu khiến cô gái xinh đẹp mỉm cười.

- Nhưng để cho ngắn gọn, cậu cứ gọi tớ là Soly. Còn cậu tên gì?

- Ơ, tớ là Tí. À không, đấy là tên ở nhà, còn tên thật của tớ là Hùng.
- Tí bối rối đáp.

- Vậy tớ sẽ gọi cậu là Tí nhé? - Soly nghiêng đầu hỏi.

- Ừ... cậu muốn gọi thế nào cũng được! - Tí đỏ mặt lúng búng. - Nhưng... cậu từ đâu tới đây, và làm sao vào được phòng tớ? - Vừa hỏi cậu vừa ngơ ngác nhìn ra cửa sổ.

- Hi hi, dĩ nhiên là tớ không leo cửa sổ vào rồi. Tớ có phải ăn trộm đâu! - Soly bật cười khúc khích. Rồi cô nói tiếp. - Tớ đến từ vương quốc Faradetia, nơi ấy ở xa đây lắm!

Kiểu trả lời của cô bạn càng làm Tí thêm tò mò.

- Faradetia à? Tớ chưa từng nghe nói đến nơi nào như vậy cả. -
Cậu gái đầu, cố điểm lại trong óc những tên quốc gia mà mình biết.
- Trông cậu không giống như người ở đây, nhưng nếu cậu là người
ngoại quốc thì tại sao lại nói cùng một ngôn ngữ như tớ?

- À, là vì trước khi gặp cậu tớ đã uống một loại thuốc có tên gọi là
"thuốc Lưu Loát". Hễ ai uống thuốc ấy vào là sẽ nói và hiểu được
tất cả mọi ngôn ngữ trên đời.

- Có loại thuốc như thế thật à? - Tí hỏi lại, vẻ ngờ vực. - Chỉ cần
uống thuốc ấy vào là nói được mọi ngôn ngữ không cần phải học
sao?

Soly gật đầu quả quyết.

- Vậy cho tớ xin một ít nhé? Tớ muốn nói được tiếng...à, để xem
nào, tiếng Anh này, tiếng Đức này, tiếng Nhật này, cả tiếng Pháp
nữa... Nhưng cậu có đem thuốc ấy theo chứ?

Cô bạn lắc đầu.

- Rất tiếc là không có ở đây!

Thấy vẻ mặt ỉu xìu của Tí, cô nói thêm.

- Tớ không chắc là lần sau có mang theo được không, nhưng thế
nào tớ cũng sẽ đem cho cậu một ít.

- Vậy thì tốt quá, cảm ơn cậu trước! - Tí mừng rơn nói, tâm trí bay
bồng với những viễn cảnh tuyệt vời khi ngôn ngữ không còn là rào
cản đối với cậu nữa. Cậu sẽ đi khắp thế giới và trò chuyện với bất
cứ người nước ngoài nào bằng chính ngôn ngữ của họ. Cậu cũng
có thể trở thành một thông dịch viên thông thạo mọi thứ tiếng. Cảm
giác thật là tuyệt diệu!

Trong khi đó Soly chăm chú quan sát mọi thứ trong phòng Tí: từ máy vi tính, chiếc quạt điện, cây sáo, cho đến những mô hình nhỏ nhắn đặt trên bàn.

- Vật này dùng để làm gì? - Cô bạn hỏi, tay chỉ chiếc máy tính để bàn.

- À, đấy là máy vi tính, dùng để... Ủa, thế chẳng lẽ ở chỗ cậu không có máy vi tính à? - Tí hỏi lại, bắt đầu thấy ngờ ngợ.

Nhưng rồi thấy Soly đáp lại bằng cái lắc đầu hết sức chân thật, cậu chỉ nhún vai và bắt đầu giảng giải.

- Mọi người ở đây dùng máy vi tính để tìm thông tin, xem phim, nghe nhạc, chat hoặc gửi email... Tóm lại là nhiều công dụng lắm. Nhưng ở chỗ cậu không có máy vi tính thì lạ thật đấy!

Soly dường như không để ý đến lời bình phẩm của Tí. Cô tiếp tục hỏi với vẻ tò mò.

- “Chat” tức là trò chuyện đúng không? Thế chẳng lẽ cậu lại đi nói chuyện với đồ vật à? Còn “email” có nghĩa là thư điện tử, nhưng làm thế nào để gửi được thư điện tử?

Thế là Tí lại phải mất cả buổi để giải thích công dụng của từng thứ cho cô bạn mới. Càng nói chuyện, cậu càng nhận ra rằng cô ấy không chỉ lạ lẫm với những công nghệ cơ bản của thế giới hiện đại như máy vi tính, điện thoại hay máy bay, mà thực ra là chẳng có chút kiến thức lịch sử hay địa lý nào cả.

- Lạ thật, chẳng lẽ cậu từ trên trời rơi xuống à? - Cuối cùng Tí buột miệng kêu lên.

Không ngờ câu nói ấy đã làm Soly nổi giận.

- Cậu nói cứ như thể hỏi tớ có phải là con cóc không ấy! Hừ, đã thế thì tớ đi đây! - Soly giậm chân bước về phía cửa sổ.

- Ấy, đừng! Cậu làm gì vậy Soly? - Tí hoảng hồn la lên khi thấy cô gái mặc váy trắng leo lên bậu cửa sổ, rồi không chần chừ nhảy ngay xuống dưới.

Chương 4

Tí giật mình tỉnh giấc. Thì ra chỉ là một giấc mơ! Để cho chắc chắn, cậu tung chăn chạy ngay đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới đường. Ánh đèn đường vàng vọt tuy không sáng lắm nhưng cũng đủ để soi rõ toàn bộ cảnh vật. Chẳng có dấu vết gì của cô bạn ấy cả. Thở phào nhẹ nhõm, cậu quay trở lại giường ngủ tiếp, vì đồng hồ mới chỉ bốn giờ hơn.

Đêm hôm sau, cậu gặp lại cô bạn có tên Soly ấy trong một giấc mơ khác.

- Hôm qua cậu làm tớ sợ chết khiếp! - Tí lên tiếng trách ngay khi trông thấy cô bạn. - Cậu có bị làm sao không?

Soly không thèm đáp vì hình như vẫn còn giận dỗi.

- Cho tớ xin lỗi chuyện hôm qua nhé! - Tí gãi đầu nói. - Tớ lỡ lời thôi mà!

Soly vẫn một mực giữ im lặng, khiến Tí bắt đầu lúng túng. Cậu phải tìm đủ mọi lời xin lỗi một lúc lâu cô mới chịu lên tiếng.

- Thôi được, tớ sẽ nói cho cậu biết tớ từ đâu đến đây, nhưng cậu phải hứa giữ kín, không được kể lại với ai đấy!

- Đồng ý! - Tí đáp ngay, mừng rơn vì cuối cùng cô bạn đã chịu làm lành.

- Vương quốc Faradetia của chúng tớ... không thuộc về thế giới loài người! Đó là một nơi treo lơ lửng ở giữa trời, trong một vùng không gian đặc biệt mà người của thế giới cậu không thể nào trông thấy, cũng không thể nào xâm nhập vào được.

- Cậu bảo sao, vương quốc treo ở giữa trời à? Nhưng làm thế nào mà...? - Tí há hốc hỏi.

Soly ngắt lời cậu.

- Tóm lại là tớ không thể tiết lộ cho cậu biết nhiều hơn thế được!

Thấy nét mặt cương quyết của Soly, Tí không dám hỏi nữa. Cậu không muốn làm cô ấy nổi giận như lần trước, dù quả thật cậu không tin nổi cô ấy là người đến từ thế giới khác, vì theo cậu, một chuyện như vậy chỉ có thể có trên phim ảnh mà thôi!

- Thôi được, tớ sẽ không hỏi nữa! - Tí nhún vai tỏ vẻ đầu hàng.

Nhưng tự nhiên khi thấy Tí bỏ cuộc dễ dàng như vậy, Soly lại cắn môi thở dài.

- Chà, tiếc quá! Giá như tớ có thể dẫn cậu đến Faradetia để cho cậu xem thành Pha Lê tráng lệ như thế nào, rồi tớ sẽ dẫn cậu đi thăm làng Manolammo và giới thiệu với bà Sinolaba nữa.

Tí không ngăn nổi tò mò bèn hỏi lại.

- Thành Pha Lê và làng Manolammo ư, đó là những nơi như thế nào? Còn bà Sinolaba là ai?

Soly do dự hồi lâu trước khi nhìn Tí với vẻ mặt hết sức nghiêm túc và nói.

- Tớ sẽ tiết lộ một ít, nhưng nhớ là chỉ một ít thôi đấy! Có điều trước tiên cậu phải thể là sẽ không kể lại với ai đã!

- Chuyện quan trọng đến thế cơ à? - Tí nhúu mà ới ái ngại, nhưng rồi cũng chịu gật đầu đồng ý. - Ừ thôi được, tớ thể là sẽ không kể lại với ai cả!

- Được rồi! - Soly trở lại giọng thoải mái. - Là thế này...

Soly bắt đầu kể, và qua lời kể của cô bạn, Tí có thể hình dung ra Faradetia là một vùng đất xinh đẹp, khí hậu ôn hòa, tuy thỉnh thoảng cũng có giông bão rất dữ vào mùa Hoa Nước Đông (mà Tí được giải thích rằng giống như mùa đông ở thế giới của cậu). Lãnh thổ của vương quốc Faradetia bao gồm thành Pha Lê, một kinh đô rộng lớn và tráng lệ ở vùng thung lũng Ba Ngọn Thác, và một vùng rừng núi hùng vĩ phía Tây, nơi có làng Manolammo và các làng lân cận khác. Đó là nơi sinh sống của tộc người Talikima, khác với thành Pha Lê là nơi sinh sống của tộc người Lanakeno.

Vương quốc Faradetia được cai trị bởi Nữ Hoàng Arisoka. Arisoka cũng là tên một loài chim thần được người Lanakeno xem như thủy tổ của dân tộc mình. Loài chim này tuy không phải to lớn nhất trong số các loài chim nhưng đã từng là chúa tể của bầu trời vì khả năng tạo ra ngọn lửa thiêu sống mọi kẻ thù. Chúng có giác quan cực kì nhạy bén, đặc biệt là khả năng nhận biết bằng linh cảm để sinh tồn trong thiên nhiên. Trong khi đó, người Talikima cũng một mực khẳng định rằng họ mới chính là hậu duệ của loài chim Arisoka thần thánh. Họ cho rằng người Lanakeno là một bộ tộc khác, có tổ tiên khác với họ. Vì nguyên nhân đó nên phần đông người Talikima xem nơi sinh sống của mình như một vùng tự trị, không thuộc quyền kiểm soát của vương triều Faradetia.

- Thế người Lanakeno và người Talikima thì có gì khác nhau, ý tớ là về đặc điểm ngoại hình ấy? - Tí thắc mắc hỏi.

- Thực ra thì chẳng có gì khác cả, chỉ khác mỗi màu mắt thôi. - Soly đáp. - Người Talikima có mắt màu xanh, còn người Lanakeno thì có mắt màu nâu.

- Chỉ thế thôi à?

- Ừ, chỉ thế thôi!

- Thế cậu là người Lanakeno à? - Vừa hỏi Tí vừa chăm chú nhìn vào đôi mắt nâu của cô bạn.

- Ừ. - Soly gật đầu, trước khi nói thêm. - Cậu cũng có mắt màu nâu giống người Lanakeno chúng tớ.

- Thế giữa hai dân tộc đã bao giờ xảy ra mâu thuẫn chưa?

Soly lắc đầu.

- Cả người Lanakeno và người Talikima đều không thích xung đột, cho nên đến giờ họ vẫn chung sống hòa bình với nhau. Cũng có nhiều người Talikima sinh sống ở thành Pha Lê và trao đổi mua bán với các thương gia người Lanakeno. Một số người Talikima còn giữ các chức vụ quan trọng trong triều đình nữa. Tuy nhiên, giữa hai bên vẫn có sự phân biệt ngấm ngấm. Ví dụ như có một luật bất thành văn rằng hai dân tộc không bao giờ được phép kết hôn với nhau.

- Vậy ngôn ngữ của người Lanakeno và người Talikima có giống nhau không?

- Hoàn toàn giống! Chỉ trừ một số khác biệt rất nhỏ về thổ ngữ địa phương thôi.

- Chà, nếu thế thì... - Tí ngẫm nghĩ. - Biết đâu cả hai dân tộc đều có cùng một nguồn gốc thì sao?

- Ý cậu là cả người Lanakeno và người Talikima đều có cùng một tổ tiên à?

- Ủ, tại sao không? Này nhé, theo như cậu nói thì người Lanakeno và người Talikima về ngoại hình chẳng có gì khác nhau cả, cả ngôn ngữ cũng giống nhau, chỉ khác có mỗi màu mắt thôi. Biết đâu sự khác biệt ấy là do một đột biến gen gây ra thì sao?

- Đột biến gen là gì? - Soly nhú mày tỏ vẻ không hiểu.

Tí trở nên sốt sắng.

- Ví dụ nhé, tớ nghe nói thuở xa xưa tổ tiên loài người đều có mắt màu nâu, nhưng rồi khoảng từ sáu nghìn đến mười nghìn năm trước, một đột biến gen đã xảy ra và từ đó mới xuất hiện những người có mắt xanh.

- Thật không? - Soly chớp mắt.

- Ừm... - Tí ngược nhìn lên trần nhà, cố nhớ lại những kiến thức mà mình đã đọc được. - Theo như tớ biết thì đột biến gen là những biến đổi bất thường trong cấu trúc của gen, xảy ra tại một điểm nào đó trên phân tử ADN.

- Nhưng phân tử ADN là gì? Còn đột biến gen xảy ra là vì nguyên nhân gì? - Soly càng lúc càng tò mò hơn.

- Để giải thích được thì khá là rắc rối! - Tí gãi đầu nói. - Tóm lại, ADN là một phân tử mang thông tin di truyền của các vật chất hữu cơ. ADN ở người sẽ quyết định các tính trạng như màu mắt, màu da, màu tóc. Còn đột biến gen thì có thể xảy ra do nhiều nguyên nhân, ví dụ như do virus, do tia cực tím hay tia phóng xạ chẳng hạn...

Soly lại tiếp tục với các câu hỏi về virus, tia phóng xạ và tia cực tím, khiến Tí lại phải mất thêm một lúc lâu nữa để giải thích cho cô bạn hiểu. May là nhờ hay xem các chương trình khoa học trên ti vi và thảo luận với bố nên Tí mới thu thập được đáng kể những kiến thức sinh học mà những bạn bè cùng trang lứa với cậu vẫn chưa được

học ở trường. Cậu rất vui vì cuối cùng những thông tin mình biết cũng đã có ích.

Chương 5

Tuần tiếp theo đó, cô bạn mặc váy đầm trắng vẫn tiếp tục xuất hiện trong các giấc mơ của Tí, và lần nào hai người cũng trò chuyện rất sôi nổi. Cô bạn kể cho Tí nghe nhiều điều về Faradetia, tuy thỉnh thoảng đang kể giữa chừng cô lại ngưng bật vì sợ tiết lộ quá nhiều điều bí mật.

- Rồi, tớ chỉ kể đến đây thôi! - Soly quả quyết nói.

Nhưng Tí vẫn tiếp tục thắc mắc với vẻ mặt hết sức ngô nghê.

- Nhưng cái Cây Thần mà cậu bảo là loài cây thế nào nhỉ?

Nhìn vẻ mặt ấy của Tí, Soly lại thở ra một hơi thật dài rồi nói.

- Vậy tớ sẽ kể cho cậu nghe thêm một ít nữa, nhưng nhớ là chỉ một ít thôi đấy!

- OK, đồng ý! - Tí gật đầu đáp với vẻ mãn nguyện.

Và cứ thế hết lần này đến lần khác, câu chuyện của Soly vẫn chưa dừng lại. Tí bắt đầu hình dung ra ở Faradetia có những thứ lạ lùng như thế nào. Ví dụ như Cây Thần mọc trong Đền Thần mà cô bạn nói đến là một loài cây thông thái biết hết mọi điều đã và đang xảy ra trong vương quốc. Cây Thần cũng tiềm ẩn trong nó một nguồn năng lượng vô song, có thể bảo vệ vương quốc khỏi sự xâm lăng của bất kì quân đội nào, cho dù quân đội ấy có hùng mạnh đến đâu chăng nữa. Tuy nhiên, chỉ có Nữ Hoàng Arisoka là người duy nhất nắm giữ chiếc chìa khóa mở cửa vào Đền Thần. Ngoài Nữ Hoàng ra, ngay cả công chúa và các hoàng thân quốc thích khác cũng không ai được phép đặt chân vào nơi chốn linh thiêng ấy. Faradetia còn có những sinh vật hết sức thú vị. Ví dụ như Xé Gió, một loài

động vật dùng để kéo xe có đầu giống như chim mỏ dài còn mình thì như sư tử. Chúng là loài ăn thực vật, có chân chạy rất khỏe và tốc độ thì cực kì nhanh.

Về phần Tí, cậu cũng kể cho Soly nghe nhiều điều về thế giới của mình, về các loài động thực vật, về bạn bè và trường học... Cậu thích thú nhận thấy mỗi lời cậu nói ra Soly đều nghiêng đầu lắng nghe rất chăm chú. Mỗi lần mở mắt thức dậy, cậu lại tiếc hùi hụi vì đang mơ đến đoạn hay thì lại bị chiếc đồng hồ báo thức cắt ngang. Rồi bà và bố mẹ cậu cũng bắt đầu thấy lạ khi dạo gần đây cậu hay tranh thủ làm bài tập sớm và giúp bà việc nhà, để rồi khi đồng hồ vừa chỉ chín giờ tối là cậu đã lên giường nằm, trong khi lúc trước cậu không bao giờ đi ngủ trước mười giờ đêm. Gia đình cậu không ai biết rằng đó là do cậu quá nóng lòng muốn gặp lại Soly để tiếp tục câu chuyện mà cả hai đã bỏ dở đêm hôm qua.

- Sao lúc này con đi ngủ sớm vậy? - Một hôm mẹ Tí hỏi.

- Dạ, là vì... - Tí ấp úng, trong lòng áy náy vì lại sắp phải nghĩ ra một điều gì đó để nói dối mẹ. - Vì con nghĩ ngủ sớm dậy sớm sẽ tốt cho sức khỏe ạ!

Mẹ cậu bật cười xoa đầu cậu.

- Thôi, không cần phải giấu mẹ! Con sắp thi học kì rồi nên sáng sớm phải dậy ôn bài đúng không? Tội nghiệp quá, để mai mẹ nấu súp bồi bổ cho con nhé!

- Ơ, vâng ạ. - Tí gãi đầu đáp.

Thực ra mẹ cậu nói cũng có phần đúng, vì chỉ còn ba tuần lễ nữa là đến thi học kì rồi. Nhưng mẹ cậu không biết rằng cậu vốn hiểu bài nhanh, lại chịu khó chăm chú nghe thầy cô giảng trên lớp nên về đến nhà chỉ cần ôn sơ qua một lần là nhớ hết mọi kiến thức đã học. Vì thế nên việc ôn thi đối với cậu không mất quá nhiều thời gian như đối với các bạn bè khác.

Một hôm đang ở trong bếp giúp bà nấu nướng, cậu quyết định đặt thử vấn đề.

- Bà ơi, cháu có chuyện này muốn hỏi bà...

- Gì hả cháu? - Bà vừa nói vừa cho hành tỏi vào chảo đánh “xèo” một tiếng.

- Nếu như... cháu muốn nuôi chim trong nhà thì bà thấy sao ạ?

- Cháu bảo sao? - Bà hỏi lại vì bị át bởi tiếng xèo xèo nghe không rõ.

- Cháu muốn nuôi chim trong nhà ạ! - Tí nhắc lại từng tiếng rành rọt hơn.

Bà nhướng mày tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Sao tự dưng cháu lại thích nuôi chim thế? Ủ, nuôi thì cũng được thôi nhưng chăm sóc vất vả lắm, cháu có làm được không?

- Cháu làm được ạ! - Tí sốt sắng đáp, lòng khấp khởi hi vọng. - Thế nếu cháu đồng ý chăm sóc nó thì cháu được nuôi phải không ạ?

- Ủ... - Bà đáp với vẻ hơi ngập ngừng. - Nhưng cũng còn phải hỏi ý kiến bố mẹ cháu đã.

- Nhưng nếu... giả sử như cháu nuôi chim nhặt được ở ngoài đường thì sao ạ? - Tí quyết định đánh liều hỏi.

Bà lập tức nhíu mày nhìn cậu.

- Cháu nhặt được chim ở đâu à? Thế thì phải thả nó ngay đi, chứ chim sa cá nhảy mà mang về nhà là điếm gỡ đấy, xui xẻo lắm!

- Ở ... thực ra thì cháu chỉ ví dụ thế thôi bà ạ! - Tí lí nhí đáp, mắt sụp xuống. Tia hi vọng vừa mới lóe lên trong cậu đã ngay lập tức tắt ngấm như bóng đèn bị đứt dây tóc.

Thực ra, từ hôm Tí mang Sao Băng về nhà đến nay đã được hơn một tháng nhưng chẳng có chuyện xui xẻo nào xảy ra cho gia đình cậu cả. Ngược lại còn có chuyện vui là đằng khác, vì bố cậu vừa mới được thăng chức trong công ty. Bố đã lên kế hoạch cuối tuần này sẽ đưa cả nhà đi ăn nhà hàng để khao mừng. “Rõ ràng điềm gở mà bà nói chẳng có chút cơ sở nào cả!” Tí thầm nhủ. Nhưng đồng thời cậu cũng biết rằng để thuyết phục được bà thay đổi quan điểm thì còn khó hơn cả lên đáp phi thuyền lên Sao Mộc. Tuy lòng buồn vô hạn, nhưng cuối cùng cậu cũng đành bặm bụng quyết định ngày mai sẽ thả Sao Băng đi.

Chương 6

Đồng hồ kêu tí tí làm Tí giật mình thức giấc. Trước lúc mở mắt ra, cậu nghe thấy có tiếng sột soạt và tiếng gió thổi qua cửa sổ. “Chả lẽ Sao Băng bay mất rồi?” là ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu cậu. Ý nghĩ ấy xuyên qua tim cậu như một mũi tên, gây ra một cảm giác hụt hẫng khủng khiếp. Cậu vội bật người dậy chạy ngay đến bên chiếc hộp trên bàn để kiểm tra. May quá, Sao Băng vẫn còn ở đó! Nó chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn cậu và nghiêng đầu hết bên nọ đến bên kia như đang ngạc nhiên trước một điều gì đó.

- Phù, thế mà tao cứ tưởng! - Tí thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Khi ngẩng đầu lên, cậu ngạc nhiên nhận ra mình đã quên đóng cửa sổ vào đêm hôm qua. Cậu bước đến bên cửa sổ và ló đầu nhìn ra ngoài. Mặt trời đang hé lên từ dưới những mái nhà ở phía xa, nơi sương mù còn phủ nhòe các đường nét của thành phố và những áng mây kết hình vẩy cá lợp kín cả một vùng trời rộng.

- Tí dậy chưa con? - Có tiếng mẹ cậu vọng lên từ tầng dưới. - Nhanh lên kẻo trễ học đấy!

- Dạ, con xuống liền! - Tí cất giọng đáp lại.

Trong lúc ăn sáng, Tí len lén giấu một ít cơm trong lòng bàn tay rồi lấy cớ lên phòng lấy cặp sách để đem cho Sao Băng. Chờ cho Sao Băng ăn xong, cậu cố ý để cửa sổ mở trước khi rời khỏi phòng, lòng tự nhủ lúc đi học về thể nào nó cũng bay đi rồi. Cậu không muốn tự tay thả nó, nên cứ để cho nó tự bay đi vẫn hay hơn. Tuy vậy, tận sâu trong đáy lòng cậu vẫn thầm mong sao cho Sao Băng đừng đi, bởi vì nó đã trở nên thân thiết với cậu như một người bạn thực sự.

- Tạm biệt mà, Sao Băng yêu quý! - Tí vừa ôm người bạn nhỏ vào lòng lần cuối vừa thì thầm. - Từ giờ mày được tự do rồi đấy, hãy trở về với gia đình yêu quý của mày đi. Tao sẽ không bao giờ quên mày đâu, Sao Băng ạ!

Nói rồi cậu vội vã đứng dậy bước nhanh ra ngoài để không bị tình cảm làm cho yếu lòng. Sáng hôm đó cậu ngồi trong lớp mà tâm trí cứ để tận đâu đâu. Ở chỗ trái tim cậu cứ thỉnh thoảng lại nhói lên một cái và cậu phải cố lái suy nghĩ của mình sang những chuyện khác để tâm trạng phấn chấn hơn. Soly, phải rồi, cô bạn trong giấc mơ đêm qua và cả đêm trước nữa, cô ấy thật kì lạ! Cả những giấc mơ có cô ấy xuất hiện cũng kì lạ. Có bao giờ cậu mơ liên tục nhiều đêm liền như thế về cùng một chuyện đâu? Hơn nữa, những cuộc nói chuyện trong các giấc mơ lại nối tiếp nhau giống như một bộ phim nhiều tập vậy.

“Rõ ràng chỉ là mơ thôi, chứ làm gì có một vương quốc treo lơ lửng ở giữa trời bao giờ?” Cậu tự nhủ, vì trước đây đã từng nghe bố kể rằng ông cũng đã từng có những giấc mơ liên tiếp nhau như vậy, tuy chúng chỉ xảy ra trong cùng một đêm mà thôi.

- Thỉnh thoảng bố đang mơ thì giật mình tỉnh dậy, rồi khi ngủ lại thì lại mơ tiếp đúng vào đoạn bị cắt đứt ban đầu. - Bố cậu nói.

- Nhưng tại sao lại có hiện tượng như thế ạ? - Tí thắc mắc hỏi.

- Bố cũng không rõ, có lẽ là có liên quan gì đó đến đặc điểm của bộ não con người. Vả lại... - Bố cậu nói tiếp - Trên thế giới vẫn còn nhiều hiện tượng kì bí mà khoa học vẫn chưa tìm được nguyên nhân, con ạ. - Đó là câu kết luận yêu thích của bố cậu mỗi khi ông không thể giải thích thỏa đáng một vấn đề nào đó.

Tí đã thử gõ từ khóa “giấc mơ nối tiếp” trên Google. Tuy có rất nhiều trang web nói đến hiện tượng này, nhưng quả nhiên không có một lí giải nào đáng tin cậy cả.

Tiết học cuối cùng chấm dứt, Tí vội vàng xếp tập vở rồi phóng vù ra khỏi lớp.

- Hùng ơi, cậu để quên đồ này! - Nam gọi với theo.

- Ồ, cảm ơn nhé! - Tí quay lại nhận chiếc thước kẻ từ tay Nam rồi lại vội vã phóng về phía cổng trường, khiến Nam đứng gãi cằm ngơ ngác nhìn theo.

- Lạ thật, có chuyện gì mà nó chạy như ma đuổi thế nhỉ?

Vừa về nhà là Tí vội bỏ giày, chào bà rồi chạy một mạch lên phòng. Tim cậu như hẫng mất một nhịp khi thấy trên bàn là chiếc hộp bỏ trống: Sao Băng không còn ở đấy nữa! Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho chuyện này nhưng nỗi mất mát vẫn đè nặng lên tâm trí cậu. Những ngày tiếp theo, trông mặt cậu lúc nào cũng buồn rười rượi, đến mức khiến cả nhà phải lo lắng.

- Có chuyện gì mà ủ rũ vậy con? - Mẹ cậu vừa hỏi vừa sờ tay lên trán cậu để kiểm tra xem cậu có bị sốt hay không.

- Dạ, con không sao! - Tí lắc đầu đáp, rồi cố tỏ ra tươi tỉnh hơn và tìm cách lái câu chuyện sang hướng khác.

Từ hôm Sao Băng đi Tí cũng không còn gặp lại Soly trong các giấc mơ nữa. Cậu có cảm giác như cùng một lúc đã mất đi cả hai người

bạn vậy, và không thể không nghĩ rằng dường như giữa hai người bạn ấy có một mối liên hệ nào đó. Rồi một tuần sau lúc đi học về, cậu bất ngờ thấy Sao Băng đậu trên bàn, vừa chớp mắt vừa ngó nghiêng ra ý chào hỏi.

- Trời ơi, Sao Băng! Vậy mà tao cứ tưởng mày bỏ đi luôn rồi chứ! Mày đã ở đâu trong suốt thời gian qua?

Tí mừng rỡ bỏ cặp xuống rồi dang hai tay ôm lấy Sao Băng. Sự tái ngộ bất ngờ này làm cậu vui không thể tả! May là cậu vẫn chưa bỏ chiếc hộp giấy dùng khi trước nên Sao Băng vẫn không bị mất chỗ ở.

- Đợi tí, để tao lấy cho mày ít trái cây. Chắc mày đói rồi phải không?

- Tí nói rồi đặt người bạn nhỏ vào chiếc hộp, đoạn chạy xuống nhà mở tủ lạnh, lấy ra một ít nho, một chai nước, một chiếc ly giấy và một chiếc đĩa giấy mang lên phòng. Xong cậu bẻ đôi những quả nho cho vào đĩa, đổ một ít nước vào ly, rồi đặt tất cả vào trong hộp giấy. Sao Băng vui vẻ đón nhận món quà một cách nhiệt tình.

- Rất tiếc là mày không nói được nên không thể kể cho tao nghe là mày đã đi những đâu. Nhưng mày cứ tự do đi bất cứ đâu mày thích, chỉ cần thỉnh thoảng ghé thăm tao như thế này là tốt lắm rồi. - Tí vừa nói vừa chăm chú quan sát người bạn lông vũ ăn.

Đêm hôm ấy, Soly cũng đột ngột xuất hiện trở lại trong giấc mơ của Tí.

- Soly, cậu biến đi đâu mất tăm cả tuần nay thế? - Vừa trông thấy cô bạn có mí mắt màu vàng chanh Tí đã hỏi ngay.

- Chuyện ấy tớ sẽ kể sau. - Soly đáp qua loa, mắt không nhìn Tí. - Tóm lại là tớ gặp một chút rắc rối. À quên nữa, tớ có mang cái này cho cậu. - Vừa nói cô bạn vừa lấy trong tay áo ra một chiếc lọ thủy tinh nhỏ bằng ngón tay, bên trong chứa một thứ dung dịch màu vàng.

- Đây là... - Tí ngộp ngừng trong khi nhìn như dán mắt vào chiếc lọ.

- Là thứ mà cậu đã yêu cầu đấy!

- Thuốc Lưu Loát ấy à? - Tí reo lên kinh ngạc, nhưng chủ yếu là vì Soly vẫn còn nhớ lời hứa với mình mà cậu tưởng cô ấy đã quên mất từ lâu.

Soly gật đầu và trao lọ thuốc cho Tí. Cậu đón lấy chiếc lọ rồi vừa ngó nghiêng vừa hỏi.

- Thuốc này dùng như thế nào?

- Uống một lần hết cả lọ. - Soly đáp.

- Thế nó có hiệu lực đến bao giờ?

- Vĩnh viễn!

- Thật chứ?

- Chẳng lẽ tớ lại đi nói dối cậu à?

- Ừ được rồi, vậy tớ sẽ uống! - Sợ cô bạn giận như lần trước, Tí mím môi mở nút chai trong khi tim đập mạnh vì hồi hộp. Cậu vẫn không thể tin nổi một điều kì diệu như khả năng nói được mọi ngôn ngữ trên đời lại có thể đến với mình một cách dễ dàng như thế. Đầu tiên cậu thè lưỡi nếm thử một giọt, thấy ngòn ngọt như mật ong nên không ngần ngại tu hết cả lọ.

- Bây giờ tớ nói được mọi thứ tiếng rồi chứ? - Tí vừa liếm môi vừa hỏi.

- Đương nhiên! Cậu cứ thử xem.

- Ừm, vậy thì... cậu thử nói tiếng Faradetia xem tớ có hiểu được không.

- Karumi hakkalo naru pilikkio.

- A, ý cậu là “hôm nay trời đẹp lắm” đúng không?

Soly mỉm cười gật đầu, rồi nói tiếp.

- Tanilakka milo darannorierik damikkadao.

- Ồ, cảm ơn cậu! - Tí gãi gãi đầu, vì câu nói vừa rồi của Soly có nghĩa là “Tớ nghĩ cậu có đôi mắt rất đẹp.”

- Bây giờ đến lượt cậu đấy! - Soly nháy mắt bảo.

- Ừm, để tớ thử xem nhé. À nhưng mà tớ quên hỏi, làm thế nào để “điều chỉnh” sang tiếng Faradetia bây giờ? Ví dụ như để khỏi nói nhầm thành tiếng Pháp hay tiếng Tây Ban Nha chẳng hạn.

- Dễ lắm, cậu chỉ việc tưởng tượng rằng cậu là người Faradetia là được.

- Thế à? Ừ, để xem...

Tí nhắm mắt lại, rồi tự nhủ với chính mình: “Mình là người Faradetia! Mình là người Faradetia!”, sau đó cậu thử diễn đạt ý nghĩ “cậu có gương mặt rất dễ thương” bằng tiếng Faradetia. Thật không thể tin nổi khi cậu nghe chính mình phát âm ra ý nghĩ ấy bằng một ngôn ngữ khác.

- Makalippikkoma! - Soly mỉm cười đáp. Trong tiếng Faradetia như thế có nghĩa là “cảm ơn!”

Sau một hồi chém gió những câu không đâu vào đâu để luyện thứ tiếng mới làm Soly cười chảy cả nước mắt, cuối cùng Tí cũng sực

nhớ ra mình cần phải hỏi cô bạn một chuyện quan trọng.

- Soly này, cậu nói thật cho tớ biết, có phải...cậu chính là Sao Băng không?

Soly im lặng một lúc rồi đáp.

- Tớ chẳng biết cậu đang nói về chuyện gì cả.

- Ừm, vậy thôi không nói chuyện ấy nữa! - Tí bối rối đáp, dù quả thực càng ngày cậu càng cảm thấy mọi chuyện rất ăn khớp với giả thuyết này của mình.

Chương 7

Đêm hôm sau, mới tám giờ rưỡi Tí đã đánh răng, leo lên giường, tắt đèn, nhắm mắt lại rồi giả vờ thở đều như đang ngủ. Tuy tim đập như gõ trống nhưng cậu cố gắng không thở mạnh và càng phải cố gắng hơn để không nuốt nước bọt. Nửa tiếng đồng hồ trôi qua trong yên lặng, cậu chưa bao giờ thấy thời gian trôi đi chậm chạp đến thế. Trong đêm tối, cậu có thể nghe rõ tiếng tặc lưỡi của một con thạch sùng như tiếc rẻ điều gì, tiếng tích tắc của kim đồng hồ, tiếng gào ghê rợn như em bé khóc của một con mèo hàng xóm, và thỉnh thoảng tiếng vài chiếc xe đua rồ ga ầm ỹ dưới đường vọng lên. Mặc cho những âm thanh ấy, toàn bộ tâm trí cậu chỉ tập trung vào chiếc hộp giấy để trên bàn và cố không bỏ sót bất kì động tĩnh nào dù là nhỏ nhất phát ra từ đó. “Chắc Sao Băng ngủ mất rồi!” Cuối cùng cậu tự nhủ. Đêm trải ra như một tấm chăn nhung êm ái, khiến cậu buồn ngủ đến díp cả mắt lại. Thêm nữa là tư thế nằm không đổi từ nãy đến giờ làm cậu mỗi không chịu được. Cuối cùng cậu quyết định sẽ không đợi nữa. Nhưng đúng vào lúc ấy một điều kì diệu đã xảy ra!

Từ chiếc hộp để trên bàn, một luồng ánh sáng dịu dịu như ánh trăng bắt đầu tỏa ra. Gai ốc nổi khắp người Tí và cậu muốn vùng dậy nhưng tay chân cậu đều như đông cứng lại và dính chặt vào giường.

Trong khi đó, chiếc hộp có Sao Băng ngày một sáng hơn, sáng hơn, cho đến lúc lóa cả mắt. Vì thành hộp khá cao nên Tí không nhìn rõ điều gì đang diễn ra bên trong. Cảm giác vừa sợ hãi vừa phấn khích dâng lên khiến cậu muốn ngạt thở. Lẽ ra trong tình huống như thế này chẳng ai có thể ngủ được, nhưng lạ lùng sao, thứ ánh sáng dịu dịu phát ra từ chiếc hộp trên bàn lại làm mi mắt cậu từ từ díp lại, và cậu chìm vào một giấc ngủ say không sao cưỡng nổi.

Tí ngơ ngác nhìn quanh. Cậu nhận ra mình đang ở trong giấc mơ với Soly như mọi hôm. Thường thì khi nằm mơ cậu không biết là mình đang mơ, nhưng lần này lại khác. Mọi vật dụng trong phòng đều không có gì thay đổi và cảm giác rất thật, nhưng cậu vẫn biết là mình đang ở trong một giấc mơ.

- Cậu đã đoán ra rồi phải không? - Soly nghiêng đầu hỏi.

- Đoán ra điều gì cơ? - Tí ngạc nhiên hỏi lại.

- Đừng giả vờ nữa, khi này cậu đã cố gắng tìm hiểu xem tớ là ai, đúng không?

- Ừm, thực ra... - Tí đỏ mặt bối rối. - Tớ cũng không biết chắc suy luận của mình có đúng hay không nữa, vì chuyện có vẻ vô lý quá!

- Cậu đoán đúng rồi đấy, tớ cũng chẳng muốn quanh co nữa: tớ chính là Sao Băng đấy! - Soly thở dài nói, mắt nhìn chiếc hộp bỏ trống.

Mãi đến lúc này Tí mới để ý thấy Sao Băng không còn trong hộp nữa. Cậu ấp úng.

- Xin lỗi, đúng là tớ đã cố ý theo dõi cậu! Nhưng... cậu làm thế nào mà chui vào được trong giấc mơ của tớ? Còn vương quốc Faradetia mà cậu kể là có thật hay không?

- Mọi chuyện tớ kể đều là sự thật! - Soly khẳng định với vẻ hơi bực mình. - Nhưng tớ sẽ gặp rắc rối to vì đã lỡ cho cậu biết quá nhiều chuyện. Nếu là lúc trước, khi cậu hãy còn nghĩ mọi chuyện chỉ xảy ra trong mơ thôi thì không sao, còn bây giờ thì...

- Tớ hứa sẽ giữ bí mật mà, cậu đừng lo! - Tí nói với vẻ hết sức chân thành.

Soly bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, trước khi thở dài ngồi xuống ghế, hai tay ôm đầu.

- Thôi thì tớ đành tin cậu vậy! Dù gì cậu cũng đã lỡ biết mọi chuyện rồi, đâu có cách nào làm cho cậu quên đi được.

- Xin lỗi! - Tí gãi đầu, càng lúc càng cảm thấy áy náy hơn.

Thấy Soly không đáp, cậu bèn tìm cách đổi chủ đề.

- Thế ra cậu có thể biến thành chim, à không, từ chim biến thành người được à? Vậy ban đầu cậu là Sao Băng hay là Soly?

- Cả hai! - Soly đáp với một tiếng thở dài. - Bình thường ở Faradetia tớ có hình dáng như con người, nhưng tớ có thể biến thành chim lúc cần, còn ở thế giới này thì tớ chỉ có thể biến thành Soly trong các giấc mơ của cậu thôi, thời gian còn lại tớ phải ở trong hình dáng của Sao Băng.

- Vậy tất cả mọi người ở Faradetia đều có năng lực ấy à?

- Không, chỉ một số ít người thôi! - Soly hăng giọng đáp, không giấu nổi vẻ tự hào. - Ngay cả mẫu hậu tớ còn không có cơ. Và trong cung cũng chưa ai phát hiện ra là tớ có năng lực ấy cả!

Nói xong cô bạn liền “a” lên một tiếng vì biết mình lại lỡ lời. Quả nhiên Tí không bỏ qua chi tiết ấy.

- Cậu nói “mẫu hậu” của cậu, vậy chẳng lẽ cậu là... công chúa của Faradetia à?

Soly tự kéo tóc mình rồi thở dài nói.

- Thôi được... Cậu đã đoán đúng, tớ là công chúa của Faradetia, còn mẫu hậu tớ chính là Nữ Hoàng Arisoka mà tớ đã kể với cậu.

- Thật không thể tin được! - Tí reo lên. - Cậu là công chúa, và cậu sống trong lâu đài ở thành Pha Lê thật à?

Soly gật đầu.

- Nhưng làm công chúa chẳng sung sướng như cậu nghĩ đâu! Có bao nhiêu là luật lệ và quy tắc cần phải học, phải tuân theo. Ngoài ra, mẫu hậu cũng rất xa cách với tớ, mỗi tuần chỉ gặp tớ đúng một lần thôi.

Tí kêu lên kinh ngạc.

- Cậu nói thật à?

Soly gật đầu buồn bã.

- Ừ, mẫu hậu lúc nào cũng bận việc triều chính, nên các nữ quan được giao nhiệm vụ chăm lo việc học hành cho tớ, trong khi các cung nữ thì đảm nhiệm những việc vặt vãnh hơn. Tớ luôn bị họ quản thúc rất khắt khe, chẳng bao giờ được tự do vui chơi như những đứa trẻ cùng trang lứa khác.

Thấy Soly buồn, niềm hân hoan trong Tí cũng tắt ngấm. Cậu bèn nhẹ giọng an ủi cô bạn.

- Nhưng cậu vẫn có thể biến thành chim bay đi mà!
- Thực ra tớ toàn phải lén đi thôi! - Soly nói với vẻ ảm ức. - Vừa rồi tớ biến mất khỏi nhà cậu cả tuần cũng là vì bị cấm cung đấy. Một nữ quan đã phát hiện ra tớ trốn đi chơi và báo lại với mẫu hậu. Nhưng cũng may là chưa có ai trong cung biết tớ có năng lực biến thành chim.

- Ồ, thế có nghĩa là cậu có thể bay đi bay về giữa hai thế giới à?

- Đấy lại là một bí mật khác!

Thấy Soly có vẻ không muốn kể, Tí đành hỏi câu khác.

- Ngoài khả năng biến thành chim, cậu cũng có thể đi du lịch vào những giấc mơ của người khác nữa nhỉ? Thế ở Faradetia mọi người đều có thể chui vào giấc mơ của nhau à?

- Ừ, nhưng phải có sự cho phép của người kia thì mới được. Ví dụ như có những người vì bận rộn hay vì ở xa nên không thể trò chuyện trực tiếp với người thân, khi đó họ sẽ xin phép nhau rồi sẽ đến thăm nhau trong các giấc mơ vào ban đêm. Thực ra tớ cũng hơi áy náy vì đã đột nhập vào giấc mơ của cậu mà không hỏi trước...

- Đừng lo, tớ không trách cậu đâu! - Tí xua tay nói. - Có điều kiểu liên lạc trong thế giới cậu cũng giống như chat trực tuyến hay nói chuyện điện thoại trong thế giới của tớ nhỉ?

- Ủ, tương tự thế. - Soly gật đầu.

- Nhưng khi chat hay nói chuyện qua điện thoại người ta không gặp mặt trực tiếp như ở trong mơ được. Tớ vẫn thấy kiểu liên lạc bằng giấc mơ thế này hay hơn nhiều! - Tí nhận xét rồi tự véo mình một cái.

- Cậu làm sao thế? - Soly ngơ ngác hỏi.

- À, tớ muốn kiểm tra xem cảm giác trong mơ thế nào ấy mà! Lại thật, sao tớ vẫn cảm thấy đau được nhỉ?

- Thế ai bảo với cậu rằng trong mơ người ta không cảm giác được gì? - Soly bật cười rồi phủi áo đứng dậy, làm ra vẻ nghiêm trang nói.

- Tớ sẽ ví dụ cho cậu xem thử nhé!

Chương 8

Công chúa Soly búng tay đánh tách một cái, lập tức mọi thứ trong phòng trở nên nghiêng ngả. Những đường nét và màu sắc đều như tan chảy ra, hòa lẫn vào nhau, trước khi tái hợp lại thành những cảnh sắc hoàn toàn khác. Loáng một cái, Tí đã thấy mình và Soly ngồi trên một chiếc ghế đệm êm ái, trong khi xung quanh là mây trắng tung trời trông như những cụm khói.

- Ô, chiếc ghế đang bay! Chúng ta đang bay! - Tí vừa reo lên kinh ngạc vừa bám chắc vào thành ghế.

- Đừng sợ, đây chỉ là cảnh trong mơ thôi nên dù có rơi xuống cậu cũng không chết được đâu! - Soly vừa cười khúc khích vừa hất cho tóc bay ra phía sau.

- Ơ, tớ đâu có sợ! - Tí đỏ mặt nói và cố gắng ngồi thẳng dậy, tuy từ độ cao này nhìn xuống bụng cậu cứ thon thót nhồn nhột rất khó

chịu. Nhưng rồi khi đã quen, cậu thấy bay thế này thật là hay vì không phải ngồi trong khoang máy bay chật chội mà lại còn được thoải mái tận hưởng những luồng gió mạnh và chạm vào những đám mây.

- Có đúng là tớ đang mơ không? - Giọng Tí nhỏ hẳn đi vì bị át bởi tiếng gió rít ù ù bên tai.

- Tớ biết, thật khó phân biệt được đâu là thực, còn đâu là mơ đúng không? Đợi tí, để tớ cho cậu xem cái này còn hay hơn nhiều!

Cô bạn Soly lại búng tay lần nữa, làm chiếc ghế bay lên cao hơn vượt trên cả những đám mây, cho đến khi phía dưới hai người là cả một biển mây rộng lớn. Rồi màn đêm khoác áo, và những vì tinh tú hiện ra.

- Cậu nhìn xem kìa! - Soly chỉ tay lên cao.

Tí ồ lên kinh ngạc.

- Wow, thật không thể tin được!

Dải Ngân Hà đang giăng ngang trên đầu họ như một chuỗi kim cương quý giá đeo trên cổ nàng tiên vũ trụ, với hàng nghìn, hàng vạn những ánh kim lấp lánh chớp tắt liên hồi. Trước kì quan ngoạn mục ấy, không hiểu sao Tí lại thấy xúc động lạ thường. Cậu thấy như đang được nằm trong vòng tay ôm của vũ trụ, điều làm cậu vừa thấy tự do lại vừa sợ hãi đến choáng ngợp. Cậu bất giác đưa tay ra về phía các vì sao như muốn chạm vào chúng dù biết chúng đang ở rất xa.

- Cậu thấy thế nào? - Soly hãnh diện hỏi người bạn đồng hành.

- Không ngờ vũ trụ lại đẹp như vậy! - Tí thì thầm đáp, mắt không rời khỏi ngôi sao sáng nhất. - Ước gì có thể cứ mãi trôi lơ lửng thế này nhỉ!

Soly gạt đầu đồng tình.

- Giờ thì cậu thay đổi ý kiến rồi chứ?

- Ý kiến gì cơ?

- Ý tớ là cậu đã tin rằng trong mơ cảm giác cũng có thể thật như ngoài đời rồi, đúng không?

- Ừ, đúng thế thật! - Tí mỉm cười đáp.

Trôi bênh bồng trên cao một lúc lâu, Tí bắt đầu thấy buồn ngủ. Soly quay sang lay vai cậu.

- Cậu mà ngủ trong mơ thì sẽ tỉnh dậy ngoài đời mất đấy. Đợi một chút, còn một nơi hay lắm tớ muốn cho cậu xem!

Nói rồi công chúa Soly lại búng tay lần nữa. Chiếc ghế đệm chao nghiêng làm Tí phải hết sức cố gắng để giữ thăng bằng. Nhưng trong chớp mắt, cậu nhận ra lớp đệm êm mà mình đang ngồi lên đã biến đi đâu mất. Thay vào đó là một bề mặt vừa láng bóng, vừa mát lại xanh thẫm. Cậu giật mình nhìn ra xung quanh trước khi nhận ra mình và Soly đang ngồi trên một chiếc lá trôi bập bênh trên dòng nước! Nó đúng là một chiếc lá, nhưng không phải vì nó to khổng lồ mà là vì hai người đã bị thu nhỏ lại so với kích cỡ tương đối của mọi vật xung quanh. Hai bên bờ suối trải dài ra bát ngát một rừng hoa anh đào đua nhau nở làm hồng rực cả không gian.

- Nhìn kìa! - Soly đưa tay lên đầu chỉ.

Tí ngửa mặt nhìn và trầm trồ kinh ngạc. Một cơn gió mạnh vừa thổi qua rừng làm những đám mây hoa anh đào vỡ tan, trút xuống như mưa. Chẳng mấy chốc, cả người cậu lẫn Soly đều phủ đầy những cánh hoa. Với kích cỡ của người tí hon, mỗi cánh hoa đối với họ đều

to rộng như cả một tấm vải. Tí vừa liên tục phủi những cánh hoa tới tấp rơi xuống đầu vừa kêu lên.

- Ôi ôi, cánh hoa gì mà to thế này!

- Cậu đừng động đậy thế, lật thuyền bây giờ! - Soly lên tiếng nhắc.

Cơn bão hoa vừa dứt, lòng suối đã ngập đầy những chiếc bè màu hồng nhạt trôi dập dềnh. Tí trở mình nằm sấp xuống để ngắm mọi thứ xung quanh được dễ hơn. Con suối mùa xuân đối với cậu lúc này to rộng hết như một dòng sông, và nước suối trong đến mức có thể nhìn thấy từng viên đá cuội và những sinh vật phù du dưới đáy. Thỉnh thoảng cũng có đoạn nước chảy xiết làm “thuyền” của cả hai xoay vòng vòng như chong chóng, bị va đập tới tấp khiến nước văng lên tung tóe khắp người, nhưng chỉ một lúc là quần áo họ lại được hong khô ngay.

Tí say sưa lặng ngắm những cụm mây hoa, những thân cây anh đào có những vạch ngang ánh lên bàng bạc, những chiếc lá mục nằm yên tĩnh dưới đáy nước và lắng nghe tiếng chim ríu rít từ rừng xa vọng lại. Một chú sóc con say sưa uống nước bên dòng suối giật mình ngẩng lên nhìn hai người bạn, làm một giọt nước rơi xuống tạo thành những vòng tròn sóng nhỏ lan ra xa.

- Cảnh đẹp quá! - Tí không ngớt thán phục.

Chợt thấy một sinh vật rất kì lạ trông như một con thần lằn đang bò dưới nước, Tí tò mò cúi xuống thấp hơn để nhìn cho rõ. Chẳng may chiếc thuyền bị mất thăng bằng, chao nghiêng một lúc rồi lật úp, đẩy cả cậu lẫn Soly ngã nhào xuống nước. Chưa kịp hoàn hồn lại, Tí lại thảng thốt nghe tiếng của một con thác đổ ào ào trước mặt. Trong chớp mắt cả cậu, Soly lẫn chiếc thuyền lá đều bị lôi tuột đi bởi một sức mạnh vô cùng khủng khiếp. Tiếng hét của hai người bị át đi trong tiếng nước réo ầm ầm như có cả một dòng sông kim loại hàng ngàn tấn đang thả sức nặng của nó xuống cái mặt phẳng ngẫu bọt bên dưới.

Chương 9

Tí vẫn còn văng nghe tiếng thét của chính mình khi cậu giật mình tỉnh dậy trên giường, tim đập run rẩy, mồ hôi vã ra như tắm. Đồng hồ ở đầu giường đang chỉ chín giờ mười phút sáng. Tưởng mình đã bị trễ học, cậu hoảng hồn bật dậy, nhưng liền sau đó chợt nhớ ra hôm nay là chủ nhật nên không phải đi học. Sao Băng đang đậu ở đầu giường nhìn cậu chăm chú. Lần đầu tiên người bạn nhỏ cất tiếng nói.

- Cậu biết đấy, thỉnh thoảng trong các giấc mơ vẫn xảy ra sự cố ngoài ý muốn mà!

- A! - Tí giật mình thốt lên. - Cậu đấy phải không Soly?

Cô bạn lông vũ vui vẻ gật đầu.

- Thì ra giấc mơ vừa rồi là có thật! À không, nếu nó là thật thì chắc tớ và cậu đã tan xác dưới lòng thác rồi. Có điều chuyện cậu kể trong mơ là thật, vì thế nên cậu mới biết nói. - Tí suy luận.

- Tí ơi, dậy chưa con? - Có tiếng mẹ ở dưới nhà.

- Con dậy rồi ạ! - Tí đáp vọng xuống, rồi quay sang Soly cậu nói nhanh. - Đợi một lát nhé, tớ xuống dưới nhà ăn sáng xong rồi sẽ lên ngay. À, tớ sẽ đem một ít thức ăn cho cậu nữa!

Trong lúc vội vã bước xuống lầu, Tí vô tình thấy xác của một con nhện to kèn nằm cứng đờ trên một bậc thang. Cậu nhớ có lần Soly kể rằng người dân Faradetia rất sợ Con Tám Chân (một sinh vật rất giống con nhện trong thế giới của cậu). Ngay cả mẫu hậu của Soly, tuy uy quyền có thừa nhưng hễ nhìn thấy Con Tám Chân là sẽ sợ đến mức lăn ra ngất xỉu. Thế là cậu liền nảy ra ý định hơi độc địa là sẽ đợi dịp dọa Soly một mẻ. Nghĩ thế, cậu nhặt xác con nhện lên cho vào túi quần.

Lát sau khi trở lên phòng, cậu ngạc nhiên thấy Soly đang vui vẻ bay liệng ngoài cửa sổ. Trông thấy cậu, cô bạn trở về đậu trên bậu cửa sổ.

- Sáng nay trời đẹp quá, không đi dạo thì thật là uổng! - Soly chớp mắt nói.

- Ừ, trời mát mẻ thế này đi dạo thì tuyệt thật! - Tí tán thành. - Nhưng... lẽ như xuống tầng dưới gặp bà tớ thì...

- Tớ hiểu. - Soly gật đầu. - Nhưng ý tớ là chúng ta sẽ đi dạo theo kiểu khác cơ.

- Là sao?

Soly vỗ vỗ đôi cánh.

- Chúng ta sẽ bay!

- Nhưng đây không phải là mơ, tớ lại không có cánh như cậu, làm sao bay được?

- Cậu hãy tháo sợi dây đeo trên cổ tớ. - Soly bảo rồi dướn người về phía Tí.

Nãy giờ Tí vẫn để ý thấy sợi dây ấy, nhưng nghĩ nó là một loại trang sức của cô bạn nên không thắc mắc gì. Sau khi tháo sợi dây xuống, cậu chăm chú nhìn chiếc túi nhỏ treo trên đó.

- Cậu mở túi ra đi! - Soly nói tiếp.

Tí mở túi ra, thấy bên trong có những viên tròn tròn nhỏ xíu màu nâu nhạt như những viên sôcôla tí hon.

- Đây là gì vậy? - Cậu hỏi.

- Chúng là những viên thuốc Thu Nhỏ. Sau khi uống vào cậu sẽ tự thu nhỏ lại được.

- Tớ hiểu rồi. - Tí gật đầu. - Nếu thu nhỏ người lại thì tớ sẽ có thể bay cùng cậu đúng không? Nhưng... thuốc có đắng không?

- Một chút! Có lẽ cậu nên uống với nước thì tốt hơn. - Soly khuyên.

- Ừ, tớ cũng nghĩ thế. Chờ tớ một lát nhé! - Nói rồi Tí nhanh chân chạy xuống lầu rót một ly nước đầy. Cậu đổ những viên thuốc bé xíu ra lòng bàn tay rồi cho hết vào miệng, xong tu nước ừng ực để không cảm thấy vị đắng.

Cũng giống như thuốc Lưu Loát, thuốc Thu Nhỏ có tác dụng ngay khi vừa uống xong. Tí vừa trở lên phòng với Soly đã thấy như bị tê cóng toàn thân, rồi cảm giác các thớ cơ co rút lại. Trong nháy mắt, cả người cậu đã teo nhỏ chỉ còn bằng một ngón tay. Sau đó, Cậu chui vào bên trong chiếc túi đeo cổ của Soly như cô bạn yêu cầu, trước khi cả hai cùng bay vút ra ngoài cửa sổ. Soly nương theo luồng gió bay lên cao, cao mãi, cho đến khi ngang tầm với mặt kính của những tòa nhà cao tầng rồi từ từ hạ thấp xuống.

Từ đây nhìn xuống Tí có thể trông rõ xe cộ qua lại tấp nập trên đường, nghe tiếng động cơ rì rầm và tiếng còi xe inh ỏi. Dọc theo một công viên, nhiều người đang chạy bộ hoặc dẫn chó đi dạo. Thật thích khi cậu có thể trông thấy họ nhưng họ lại hoàn toàn không trông thấy cậu.

- Chỗ kia là trường tớ học. - Tí đưa tay chỉ. - Cậu thấy không, chỗ góc đường nơi có hàng hoa phượng nở đỏ rực ấy.

- Ồ, trường cậu đẹp quá! - Soly nhận xét. - Mà hình như có ai đang đi trong sân thì phải?

- À, đấy là bác Dũng bảo vệ. Bác ấy kiêm luôn cả chức giám thị nữa. Hễ đứa nào đi học trễ sẽ bị bác ghi tên vào sổ, sau đó đến cuối học kì sẽ bị trừ điểm hạnh kiểm.

- Chỗ cậu ở cũng nhiều quy tắc khắt khe quá nhỉ! - Soly thở dài nói.

Rồi cô bạn nghiêng cánh bay lên cao hơn, cho đến khi những tòa nhà bên dưới chỉ còn trông như những hộp đồ chơi bé xíu. Lúc này bầu trời đang nắng đẹp bỗng nhiên kéo mây đen và gió cũng bắt đầu mạnh dần.

- Hình như sắp có mưa, chúng ta phải mau quay về thôi! - Tí lên tiếng cảnh báo.

Cậu vừa dứt lời thì sấm chớp bắt đầu nổi lên. Soly nghe lời Tí, lập tức chuyển hướng bay. Cô vừa tránh làn gió quật vừa vỗ cánh thật nhanh để mau quay về nhà. Nhưng vào lúc đó, nơi góc trời tối sấm bỗng xuất hiện một lỗ hổng đen ngòm, thoạt đầu chỉ to bằng quả bóng nhưng mỗi lúc một mở rộng ra thêm.

- Soly nhìn kìa, phía bên phải cậu ấy! Đó là cái gì vậy? - Tí vừa kêu át tiếng gió vừa chỉ tay về phía lỗ hổng.

- Ôi không, chính là Lỗ Thông đấy! - Soly hốt hoảng đáp lại. - Sao hôm nay nó lại xuất hiện vào giờ này nhỉ?

- Lỗ Thông nào cơ? - Tí ngơ ngác hỏi lại.

Soly chưa kịp trả lời thì một lực mạnh khủng khiếp đã hút cả hai quay vòng vòng về phía lỗ hổng, nơi đang phát ra những tiếng rít ken két rất ghê rợn. Tí chỉ kịp nhận thấy mình bị hất văng khỏi chiếc túi khi cái hố đen ngòm trùm lên nuốt chửng cả hai.

Chương 10

Tí tỉnh lại, nhận ra mình đang ở giữa một bụi rậm. Cậu ngó quanh quất tìm Soly nhưng không thấy.

- Soly, cậu đang ở đâu thế? - Cậu chụm tay lại cất tiếng gọi.

- Tớ ở đây! - Tiếng trả lời vang lên cách đó không xa.

Bụi rậm cành lá um tùm che khuất tầm nhìn của Tí, hơn nữa mỗi chiếc lá bây giờ to bằng cả thân người cậu, nên phải khó khăn lắm cậu mới len ra ngoài được.

- Cậu có sao không? - Tí hỏi, hơi ngơ ngác khi thấy Soly trong hình dáng con người. Đây là lần đầu cậu gặp cô bạn trong hình dáng người ngoài đời thực, hơn nữa cô lại cao lớn hết như một người khổng lồ.

Soly biết ý bèn xòe tay ra cho Tí bước lên.

- Tớ không sao, còn cậu?

- Ờ, tớ chỉ bị trầy sơ sơ thôi. Hình như đây là một khu rừng thì phải?

- Tí nói trong khi đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh. - Cậu có biết đây là nơi nào không? Còn lỗ hổng ban nãy là sao?

Soly nhìn Tí với vẻ lo ngại.

- Tớ sẽ nói, nhưng cậu cố gắng đừng bị sốc nhé!

- Sao trông cậu có vẻ nghiêm trọng thế? - Tí nhú mày nghi hoặc.

- Nơi cậu đang đứng... chính là Faradetia đấy! - Soly nói cùng với một cái thở dài.

- Cậu bảo sao? - Tí kêu lên.

- Tớ cũng không hiểu tại sao Lỗ Thông lại xuất hiện sớm như vậy! Nó đã hút cả cậu và tớ đến đây. - Soly nhún vai đáp.

- Cậu đang nói đến cái lỗ hồng đã hút bọn mình vào ấy à?

Soly gật đầu.

- Ừ! Lỗ Thông chính là đường hầm không gian nối liền giữa Faradetia và thế giới của cậu. Nó chỉ xuất hiện mỗi năm mười năm một lần thôi, và mỗi lần sẽ chỉ tồn tại trong vòng bảy tuần lễ. Trong khoảng thời gian ấy, nó sẽ mở ra mỗi ngày vào một khoảng thời gian nhất định. Mỗi ngày tớ đều sử dụng nó để trở về Faradetia trong lúc cậu bận học ở trường, nhưng không biết tại sao hôm nay nó lại xuất hiện một cách thất thường như vậy. Hơn nữa, lực hút của nó cũng chưa bao giờ mạnh đến thế!

- Vậy khi nào nó mới mở ra nữa? - Tí hỏi với vẻ sốt ruột.

- Theo như dự đoán của pháp sư Kalibama thì ngày mai là lần cuối cùng, lần tiếp theo phải đến năm mười năm nữa. Nhưng cậu đừng lo, chúng ta sẽ tranh thủ cơ hội cuối cùng này để đưa cậu về nhà!

Tí cắn môi vẻ lo lắng.

- Ý cậu là hôm nay tớ sẽ phải ở lại đây ư?

- Đúng là vậy. - Soly đáp với vẻ ngại ngùng. Rồi lấy giọng an ủi, cô nói tiếp. - Cậu cứ yên tâm, tớ hứa là ngày mai cậu sẽ về nhà được mà!

Nghe Soly nói vậy nhưng Tí vẫn ử rử đưa hai tay ôm đầu. Cậu biết chỉ cần mình bị kẹt ở đây vài tiếng đồng hồ thôi cũng đủ để mọi người ở nhà nghĩ cậu bị bắt cóc hay bị tai nạn gì đó và sẽ làm ồn lên cho mà xem.

- Khi nào thì tớ mới trở lại như người bình thường được? - Tí hỏi như vừa sực nhớ ra.

- Sau một tiếng đồng hồ. Từ lúc chúng ta xuất phát từ nhà cậu đến giờ có lẽ chỉ mới khoảng bốn mươi lăm phút thôi. - Soly vừa nhắm tính vừa đáp.

Thấy Tí im lặng, cô bạn cố lấy giọng vui vẻ nói.

- Trong thời gian ở Faradetia cậu có thể đi tham quan đây đó. Ở đây có rất nhiều điều thú vị, rồi cậu sẽ thích mê cho mà xem!

Cuối cùng Tí cũng đành miễn cưỡng gật đầu đồng ý, trong khi cố nặn óc nghĩ ra một lý do thuyết phục để giải thích với bố mẹ về sự mất tích của mình. lát sau cậu hỏi.

- Lúc này cậu có nhắc đến pháp sư Kalibama gì đó, ông ta là ai thế?

- À, đó là vị pháp sư đáng kính của làng Manolammo. Ông ta có thể đoán được tương lai, có thể chế ra nhiều loại thần dược và còn biết nhiều phép thuật khác nữa. Suýt nữa thì quên, cậu đợi một lát, tớ sẽ quay lại ngay!

Nói rồi Soly đặt tay xuống đất để Tí bước xuống, trước khi xoay người biến thành một con chim trắng, cất cánh bay lên cao phía trên khu rừng. Cô lượn vài vòng quan sát xung quanh rồi quay trở lại.

- Tớ xác định được vị trí của chúng ta rồi. Đây là khu rừng nằm về phía Tây của làng Manolammo. Trời sắp tối rồi nhưng có một chỗ có thể nghỉ đêm được, đó là nhà bà Sinolaba. Mà chắc cũng đã đến lúc thuốc Thu Nhỏ hết tác dụng rồi đấy!

- Nhưng sao tớ vẫn chưa trở lại như bình thường nhỉ? - Tí sốt ruột ngấm nghĩa thân thể mình.

- Lạ thật! - Soly nhíu mày bối rối. Rồi như chợt hiểu ra, cô đột ngột hỏi. - Cậu đã uống mấy viên thuốc trong túi?

Tí ngơ ngác hỏi lại.

- Ờ, chẳng phải uống hết sao?

- Trời! - Soly dùng cánh che đầu. - Tớ tưởng đã dặn cậu chỉ uống một viên thôi chứ.

- Cậu chẳng dặn tớ gì cả! - Tí kêu lên vẻ trách móc. - Nhưng như thế nghĩa là sao? Phải bao lâu sau tớ mới trở lại bình thường được?

- Trong túi thuốc có tổng cộng là hai mươi bốn viên thuốc, mỗi viên có tác dụng trong vòng một giờ đồng hồ. Thế tức là phải hai mươi ba giờ đồng hồ sau cậu mới trở lại như cũ được. - Soly ái ngại đáp.

Chẳng ngờ câu trả lời của của cô bạn lại làm Tí thở phào nhẹ nhõm.

- Thế mà tớ cứ tưởng sẽ không bao giờ trở lại bình thường được nữa chứ!

- Tớ xin lỗi vì đã gây rắc rối cho cậu! - Soly nói trong khi đưa mắt nhìn xuống.

Tí lắc đầu, dịu giọng đáp.

- Thực ra cũng đâu phải lỗi tại cậu, chỉ tại tớ không chịu hỏi kĩ thôi mà!

Lát sau hai người bạn đã ở trên không trung, phía trên những cánh rừng trải ra bát ngát. Họ bay qua những ngọn thác hùng vĩ, những ngọn núi lửa đã tắt, và những đồng cỏ rộng mênh mông. Tí chợt cất tiếng hỏi.

- Bà Sinolaba mà cậu nói đến là ai vậy?

- Bà ấy từng là ngự y trong cung, nhưng hiện giờ đã cáo lão hồi hương về sống ở làng Manolammo. Lúc bà ấy còn ở trong cung tớ rất thân thiết với bà, sau này vẫn hay bí mật đến thăm bà luôn. Chính bà ấy đã dạy tớ cách bào chế thuốc Lưu Loát và thuốc Thu Nhỏ mà cậu đã biết đấy. - Soly vui vẻ khoe.

- Bà ấy là người Talikima hay người Lanakeno?

- Người Talikima. Nhưng bà ấy lại rất giống với người Lanakeno.

- Ý cậu là sao? - Tí ngạc nhiên hỏi lại.

- Khi nào gặp bà ấy cậu sẽ hiểu. - Soly đáp với vẻ đầy bí ẩn.

Từ trên cao Tí đã thoáng thấy bóng dáng của một ngôi làng. Nhưng thay vì bay vào làng thì công chúa Soly lại đáp xuống trước một ngôi nhà gỗ cách làng khá xa. Đến trước cửa, Soly biến trở lại thành người như cũ, còn Tí vì dáng vẻ tí hon của mình nên đành phải đứng trên vai cô bạn.

Soly giật dây kéo chuông, lát sau có một bà cụ ra mở cửa. Bà có dáng người thấp đậm với mái tóc bạc búi cao, đặc biệt là đôi mắt màu nâu, màu mắt của người Lanakeno. Giờ thì cậu đã hiểu tại sao Soly lại nói bà là người Talikima nhưng lại giống người Lanakeno. Có điều tại sao một người Talikima lại có màu mắt giống như người Lanakeno được nhỉ?

Vừa trông thấy Soly, bà cụ vội cúi chào rất thấp.

- Thỉnh an công chúa! Xin mời công chúa vào trong!

Trong khi Tí ngạc nhiên nhìn bà lão không chớp mắt, Soly vội đỡ bà đứng lên.

- Cháu đã nói bao nhiêu lần rồi, khi chỉ có riêng bà với cháu thì không cần khách sáo như vậy! Bà cứ gọi cháu là Soly thôi.

- Vâng, thưa công chúa! - Bà lão lại cúi đầu đáp.

Soly thở dài ngao ngán đưa mắt cho Tí. Cậu mỉm cười đáp lại bằng một cái nhún vai. Bà lão đi trước dẫn đường.

- Già thấy hình như hôm nay nàng không đi một mình. - Giọng bà lão từ tốn.

Tí giật mình nghe bà lão ám chỉ mình, vì từ nãy đến giờ cậu cứ tưởng bà mắt kém nên không trông thấy cậu.

- Vâng, đúng là cháu có dẫn theo một người bạn! - Soly hào hứng đáp khi bước qua ngưỡng cửa.

Chương 11

Không gian trong nhà thật ấm cúng. Ở góc nhà có một bếp lò đang bập bùng ánh lửa, trên có đặt một ấm đun nước. Vật dụng trong nhà đều đơn sơ nhưng sạch sẽ. Phòng ngoài có một cái bàn, vài cái ghế, và một chiếc kệ trên có xếp nhiều lọ thủy tinh đựng các thứ bột và lá cây khác nhau. Còn gian phía trong Tí đoán có lẽ là phòng ngủ.

Bỗng đâu có một con vật lông xám từ bậu cửa sổ nhảy phốc xuống đất. Nó là con vật lạ lùng nhất mà Tí từng thấy, với thân giống như mèo nhưng đầu thì lại như chim cú. Soly âu yếm gọi tên nó là Nino, bế đặt lên trên lòng rồi dịu dàng đưa tay gại gại cổ, khiến nó cứ dụi đầu vào người cô, gừ gừ trong cổ họng ra vẻ thích thú lắm. Nước đã sôi nên bà Sinolaba đi pha trà. lát sau bà trở lại với chiếc khay trên có đặt ba tách trà nóng bốc hơi nghi ngút. Họ đều ngồi vào bàn, riêng Tí đành phải ngồi... trên bàn vì vóc người tí hon của mình. Cậu cố giấu vẻ ngỡ ngàng bằng cách vờ như đang mài miết ngắm nghía cái tách trà bé xíu bằng đầu ngón tay trên có những

hoa văn tinh xảo mà bà Sinolaba dành riêng cho mình. Thực ra cậu cũng ngạc nhiên thật vì không biết bà lão đã kiếm đâu ra một chiếc tách như thế. Sau vài ngụm trà, Soly lên tiếng trước.

- Để cháu giới thiệu với bà: đây là Tí, đến từ xứ sở loài người. Cậu ấy là người đã chăm sóc cho cháu khi cháu bị thương trong cơn bão hôm nọ. Chẳng hiểu vì sao Lỗ Thông lại đột nhiên xảy ra sự cố, nên cậu ấy mới bị hút về Faradetia cùng với cháu. - Rồi quay sang Tí, công chúa Soly nháy mắt nói tiếp. - Còn đây là bà Sinolaba mà tớ đã kể với cháu!

- Cháu chào bà ạ! - Tí lễ phép nói.

- Chào cậu! - Bà Sinolaba gật đầu chào lại nhẹ nhàng, rồi quay sang Soly với vẻ lo lắng. - Già đã đoán trước thế nào rồi chuyện này cũng xảy ra. Già thật có lỗi vì đã không sớm khuyên can nàng!

- Không, việc Tí đến Faradetia hoàn toàn là do lỗi của cháu ạ! Bà đã nhiều lần cảnh báo về sự thất thường của Lỗ Thông, nhưng vì quá tò mò muốn biết về thế giới loài người nên cháu đã không chịu nghe lời. - Soly nói với vẻ ân hận.

Bà Sinolaba lắc đầu thở dài.

- Thế giới loài người vô cùng nguy hiểm. Chỉ cần họ biết đến sự tồn tại của Faradetia thì sự bình yên của chúng ta sẽ chấm dứt!

Nghe vậy, Tí buột miệng nói.

- Cháu hứa là sẽ giữ bí mật về Faradetia ạ, xin bà đừng lo! Vả lại cháu chỉ ở đây hôm nay thôi, ngày mai khi Lỗ Thông mở ra cháu sẽ trở về nhà ngay lập tức.

- Lỗ Thông sẽ không còn mở ra nữa đâu! - Bà Sinolaba lắc đầu buồn bã nói.

Soly tưởng mình nghe lầm.

- Bà bảo sao ạ? Chẳng phải nó sẽ mở ra cho đến hết ngày mai mới dùng sao ạ?

- Già rất tiếc, công chúa ạ! - Bà Sinolaba thở dài. - Nhưng lần này vì một số thay đổi trong vũ trụ, thời gian mở ra của Lỗ Thông đã bị rút ngắn mất một ngày.

Tí cảm thấy như vừa bị sét đánh trúng. Cậu hỏi lại bằng giọng run run.

- Như vậy... có nghĩa là... cháu sẽ bị kẹt lại đây mãi mãi ạ?

Bà Sinolaba khẽ gật đầu. Nhưng suy nghĩ một lúc, bà bèn sửa lại.

- Thực ra thì cũng không hẳn như vậy!

- Ý bà là sao ạ? - Cả Soly và Tí cùng đồng thanh.

- Pháp sư Kalibama có lần tiết lộ với ta rằng vẫn còn một cách nữa để mở ra Lỗ Thông. Nhưng nói thật, ta nghĩ cách này không khả thi lắm đâu!

- Là cách gì ạ, xin bà làm ơn bảo cho cháu biết với! - Tí sốt ruột nói. Bây giờ thì một tia hi vọng đối với cậu cũng là quý giá.

- Đó là cậu phải nhờ đến sức mạnh của Cây Thần, bởi vì Cây Thần có thể giúp tái tạo ra một Lỗ Thông mới. Tuy nhiên, Cây Thần chỉ nghe theo lệnh của người sở hữu viên đá Lưu Ly mà thôi. Hơn nữa, một Lỗ Thông nhân tạo như vậy chỉ có thể tồn tại không quá vài phút là cùng.

- Người có viên đá Lưu Ly, ý bà là mẫu hậu của cháu sao ạ? - Soly hỏi.

- Đúng vậy! - Bà Sinolaba gật đầu. - Nếu công chúa có thể thuyết phục Nữ Vương cho mượn viên đá Lưu Ly để mở cửa Đền Thần... Nhưng như nàng đã biết, Nữ Vương sẽ không bao giờ cho phép đưa một người của thế giới khác trở về một khi họ đã đến đây.

Câu nói của bà lão làm Tí sồn tóc gáy.

- Như vậy.... chẳng lẽ Nữ Vương sẽ giết hết tất cả những người lạ lọt vào thế giới này sao ạ? Trước đây đã có ai bị như thế chưa ạ?

Bà Sinolaba gật đầu.

- Đã từng có tin đồn về những du khách lạc đường đến đây, nhưng sau đó không ai còn trông thấy họ nữa.

- Không, mẫu hậu cháu chưa từng xử tử ai bao giờ cả! Hình phạt cao nhất trong luật pháp của Faradetia chỉ là phạt giam trong ngục suốt đời thôi. Cháu nghĩ có thể họ đã bị bí mật giam giữ ở một nơi nào đó... - Soly chống chế.

Tí cảm thấy như tia hi vọng đang dần rời bỏ mình, vì bị tống giam trong ngục suốt đời thì cũng chẳng có gì khá hơn là bị xử tử cả.

- Cháu nhất định sẽ cố gắng thuyết phục mẫu hậu! - Soly quả quyết nói.

Bà Sinolaba lắc đầu tỏ vẻ không tán đồng. Suy nghĩ một lúc, công chúa nói tiếp.

- Nếu cuối cùng vẫn không được thì... chỉ còn cách là phải lấy trộm viên đá Lưu Ly mà thôi!

- Cậu bảo sao, lấy trộm à? - Tí nhướn mày hỏi lại.

Soly mím môi gật đầu.

- Cách đó rất mạo hiểm! - Bà Sinolaba lấy giọng can ngăn.

- Nhưng quả thực là cháu không còn lựa chọn nào khác! - Soly nói với vẻ khó xử.

Sau một hồi lâu im lặng, bà Sinolaba buông ra một tiếng thở dài nói.

- Có lẽ công chúa nói đúng, đó đúng là tia hi vọng cuối cùng của chúng ta!

- Nhưng chúng ta sẽ lấy trộm viên đá ấy bằng cách nào? - Tí hỏi lại với vẻ ngờ vực.

- Hiện giờ tớ vẫn chưa nghĩ ra, nhưng tớ sẽ tìm cách đưa cậu vào trong cung trước, rồi sau đó chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách. - Soly vừa nói vừa vén tóc qua vành tai.

Bà Sinolaba tiếp lời.

- Trước hết nàng cứ để Tí ở lại chỗ của già. Cậu ta có aura lạ của loài người, nếu để cậu ta vào cung lúc này thế nào cũng không tránh khỏi bị phát hiện.

Soly gật đầu, rồi quay sang Tí cô nhẹ nhàng nói.

- Cậu đồng ý ở lại đây vài hôm nhé? Bà Sinolaba là người tốt bụng, đảm bảo ở đây cậu sẽ thấy thoải mái. Tạm thời tớ phải về cung vì nếu không các cung nữ sẽ phát hiện ra mất. Ngày mai tớ sẽ tìm cách trở lại gặp cậu, tớ hứa đấy!

- Nhưng khoan đã, “aura” mà hai người nói đến là gì vậy? Tại sao có aura lạ của loài người thì sẽ bị phát hiện ra? - Tí vội hỏi.

Bà Sinolaba trả lời thay cho Soly.

- “Aura” đại khái là một trường năng lượng bao quanh mọi sinh vật, và mỗi một loài đều có một aura riêng. Cư dân của Faradetia rất nhạy cảm với các trường năng lượng khác biệt, nên nếu nhìn thấy cậu họ sẽ nhận ra ngay!

Tí ngạc nhiên nhìn ngấm khắp người mình với vẻ không tin.

- Có đúng là cháu có một trường năng lượng bao quanh người không ạ?

Bà Sinolaba gật đầu.

- Đúng! Tuy nhiên đó là thứ mà chúng ta chỉ có thể cảm nhận chứ không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Soly tiếp lời bà Sinolaba.

- Hoàng cung được bảo vệ bằng một mạng lưới chống aura dị chủng, cũng giống như lưới chống trộm ở thế giới của cậu vậy. Chỉ cần phát hiện ra một dạng aura khác với aura của người Faradetia là tín hiệu báo động sẽ lập tức lan truyền khắp nơi, và lính gác sẽ được huy động đến ngay tức khắc.

“Nhưng tại sao họ lại dựng lên một mạng lưới như thế nhỉ? Chẳng lẽ trước đây đã từng có những người mang aura lạ đột nhập vào trong cung sao?” - Tí nghĩ ngợi mông lung nhưng không nói thành lời.

Soly nói tiếp.

- Tuy nhiên, cậu có thể mang một aura giả để vào cung, vì lưới năng lượng sẽ không phát hiện ra được.

- Aura giả à? - Tí nhắc lại với vẻ kinh ngạc.

- Đúng vậy! - Bà Sinolaba đáp. - Có một loại thuốc có thể giúp tạo ra một trường năng lượng giả có dạng như aura của người Faradetia chúng tôi, nhưng hiện giờ tôi không có sẵn loại thảo dược để chế ra loại thuốc ấy. Vậy nên tạm thời cậu cứ ở lại đây, ngày mai tôi sẽ lên núi tìm lá thuốc cho cậu.

- Vâng, cháu xin nghe lời bà ạ! - Tí thở dài đáp. Cậu tự hỏi không biết tại sao bà Sinolaba lại nghĩ đến việc chế ra một loại thuốc như thuốc Aura Giả, rồi cả thuốc Lưu Loát nữa. Rồi chợt nhớ ra điều gì, cậu vội hỏi thêm. - Vậy ra tất cả mọi người ở Faradetia đều có aura giống hệt như nhau hay sao ạ?

- Đúng vậy. - Bà Sinolaba gật đầu đáp.

Chương 12

Tối hôm đó trời đổ mưa. Tiếng sấm chớp và gió giật mạnh ngoài cửa sổ khiến Tí cứ hết lần này lại trở lần kia, không sao chớp mắt được. Bà Sinolaba đã thu xếp cho cậu một chỗ ngủ tiện nghi bên trong một chiếc giỏ đan bằng tre trông như một chiếc thuyền để trên bàn, bên cạnh cửa sổ. Tí tự hỏi giờ này bà và bố mẹ cậu đang làm gì, liệu có đang lo lắng đi tìm cậu không. Cậu cố gắng không giận Soly vì suy cho cùng mọi chuyện cũng đâu phải lỗi tại cô ấy, nhưng vẫn không thể ngăn được cảm giác khó chịu trong lòng.

Đến sáng mai thức dậy, mọi nỗi hờn giận trong Tí đều tiêu tan hết. Cậu nằm yên một lúc lâu trên “giường” để tận hưởng dư vị của giấc ngủ ngon và nhớ lại xem mình đang ở đâu. Nghe tiếng lục cục, cậu nhồm người dậy và trông thấy một chiếc ấm đặt trên bếp đang sôi dữ dội. Ngoài ra còn có tiếng bước chân ở phòng trong, chắc là của bà Sinolaba.

Tí lại gần cửa sổ, kéo chốt rồi dùng cả người đẩy cho hai cánh cửa mở bật ra. Một luồng không khí mát lành ùa vào phòng mang theo hương thơm tươi mới của buổi sớm mai. Khu rừng vẫn còn ướt đẫm sương, với tiếng của các loài chim đủ giọng ríu rít trên các ngọn cây.

“Không biết trong mấy con chim kia có con nào là gián điệp của Nữ Hoàng trà trộn vào không nhỉ?” Tí tự hỏi trong khi chợt nhớ đến khả năng biến thành chim của người Faradetia và vội vàng đóng cửa sổ lại. Ngay lúc đó, một tiếng gầm gừ đầy đe dọa phát ra từ sau lưng làm cậu giật nảy mình. Cậu quay đầu lại và nhận ra đó là con thú đầu cú mình mèo tên là Nino mà Soly đã nựng nịu hôm qua. Không biết nó đã phóng lên bàn từ lúc nào. Điều đáng lo hơn là nó đang cúi thấp người, thu mình trên bốn chân trong tư thế của một cái lò xo chuẩn bị bung ra, với tia nhìn sắc như dao hướng về phía cậu. Với kích cỡ của cậu hiện giờ thì nó đúng là một con quái vật thực sự!

- Bà Sinolaba ơi, cứu cháu với! - Tí vừa kêu lên vừa bước lùi về phía cửa sổ.

Có tiếng chân bước vội vã từ dưới nhà đi lên, nhưng con quái vật đã lao người về phía Tí nhanh hơn với móng vuốt giơ ra tua tủa. Tí chơi với ngã người về phía cửa sổ làm hai cánh cửa lại bật tung lần nữa. Cậu nhanh tay bám vào cạnh cửa khi cánh cửa cọt kẹt xoay ra ngoài. Con cú-mèo tức tối quơ quào cái chân lông lá về phía cậu trong khi cậu treo lủng lẳng như một giọt nước, chỉ suýt soát ngoài tầm với của nó.

- Nino, không được hỗn! - Bà Sinolaba bước đến quát con cú-mèo. Nó liền quay đầu lại rồi nhảy phốc xuống đất, âu yếm cọ đầu vào chân bà chủ.

- Cậu có sao không? Xin lỗi, tôi đã quên không để ý đến nó! - Bà Sinolaba vừa nói vừa giúp Tí leo từ bậu cửa sổ vào trong nhà.

Tí chẳng kịp trả lời bà chủ nhà vì cậu đang bận lau mồ hôi và thở dốc.

- Tôi đã chuẩn bị sẵn nước tắm và quần áo sạch cho cậu rồi đấy, hãy cứ tự nhiên nhé! Giờ tôi phải đi nấu bữa sáng đây.

- Vâng ạ! - Tí hớn hển đáp, tim vẫn còn đập mạnh vì tai nạn vừa rồi. Cậu chợt nhận ra một điều là làm người tí hon thật nguy hiểm!

Nhưng cũng may là bên cạnh mỗi nguy hiểm còn có những điều thú vị nữa. Ví dụ như việc đi tắm chẳng hạn. Đối với người bình thường, khi đứng trong bồn tắm mực nước chỉ đến đầu gối, nhưng với một người tí hon như cậu thì nó lại chẳng khác nào như một bể bơi. Nằm ngửa người ra trong làn nước ấm áp, cậu bắt đầu cảm thấy mọi việc có lẽ cũng không đến nỗi tồi tệ như mình đã nghĩ. Cậu liên tưởng đến những việc đang xảy ra ở nhà rồi đột nhiên mỉm cười một mình khi tưởng tượng đến vẻ mặt hốt hoảng của Nam và mấy đứa trong lớp khi biết tin mình bị mất tích.

Bữa sáng mà bà Sinolaba chuẩn bị cho Tí gồm có món thịt hầm với nước sốt (Tí không đoán được là thịt gì, tuy có vị hơi giống thịt bò), ăn kèm với một loại bánh như bánh mì nhưng dẹp và tròn, cùng với súp rau cải. Ngoài ra còn có món tráng miệng là một chiếc bánh ngọt nữa. Món nào cũng rất ngon và lạ miệng. Đặc biệt là bộ bát đĩa mà bà Sinolaba đã chuẩn bị cho cậu đều là những đồ vật bé xíu ngộ nghĩnh. Sau bữa ăn, Tí cảm thấy những nỗi lo lắng của mình đã giảm đi nhiều. Cậu cảm ơn bà Sinolaba và khen thức ăn ngon khiến bà rất hài lòng.

Rồi chợt nhớ đến bộ bát đĩa và quần áo tí hon mà mình đang mặc, cậu thắc mắc.

- Sao bà lại có bộ quần áo bé xíu này ạ? Cả bộ bát đĩa nữa?

Bà Sinolaba mỉm cười.

- Ở làng này, tất cả mọi người đều phải chuẩn bị cho mình những bộ quần áo và vật dụng như thế để dành khi cần thiết.

- Ví dụ như khi nào ạ?

- Cậu mới đến đây nên không biết, chứ ở chỗ chúng tôi có những năm giông bão kéo dài, nhất là vào mùa Hoa Nước Đông. Bão nước

đông gào thét và làm đông cứng hết mọi thứ. Khi đó, việc dự trữ lương thực trở thành vấn đề sống còn của tất cả mọi người. Cũng may tổ tiên đã truyền lại cho chúng tôi phương thuốc Thu Nhỏ, là loại thuốc mà cậu đã biết tác dụng rồi đấy. Khi thực phẩm khan hiếm, chúng tôi sẽ dùng nó để tự thu nhỏ người mình lại, nhờ vậy mà sẽ tiêu thụ ít thức ăn hơn và duy trì lương thực dự trữ được lâu hơn.

- Thì ra là vậy! Có nghĩa là dân làng ở đây đều biết chế ra loại thuốc Thu Nhỏ ấy ạ?

Bà Sinolaba lắc đầu.

- Chỉ có tôi là người biết công thức chế thuốc thôi. Khi nào cần, người làng sẽ đến đây xin tôi.

Tí bất giác đưa mắt nhìn vô số những chai lọ đựng bột và lá khô để trên kệ.

- Cháu nghe Soly kể rằng trước đây bà là ngự y trong cung, vậy chắc bà biết cách bào chế rất nhiều loại thuốc đúng không ạ?

- Đúng! - Bà Sinolaba nói sau khi hớp một ngụm trà. - Tổ tiên gia tộc tôi đã truyền lại phần lớn các loại thuốc ấy, phần còn lại là do tôi tự chế ra. Ví dụ như loại Nước Dược Thảo này chẳng hạn, uống vào rất tốt cho sức khỏe. Cậu có muốn dùng thêm không?

Tí gật đầu, và bà lão chậm rãi rót thêm vào chiếc tách tí hon của cậu một ít trà, khéo léo đến nỗi không có một giọt nào bị bắn ra ngoài. Tí cảm ơn bà rồi vừa thổi vừa nhấp từng ngụm.

- Chắc cậu cũng thắc mắc tại sao tôi lại sống một mình ở một nơi tách biệt thế này? - Bà Sinolaba nói tiếp, vẻ như muốn gợi chuyện.

- Là vì màu mắt của bà phải không ạ? - Tí buột miệng hỏi.

Bà Sinolaba im lặng nhìn Tí bằng vẻ mặt lạnh lùng khiến cậu đâm hoảng, tự hỏi không biết mình có nói lỡ lời hay không. Nhưng tất cả chỉ thoáng qua có một giây, trước khi vẻ mặt bà thầy thuốc trở lại bình thường.

- Thì ra cậu đã được nghe kể chuyện về hai dân tộc chúng tôi. Đúng, tôi có màu mắt nâu của người Lanakeno, nhưng tôi lại là người Talikima, điều đó gây ngạc nhiên cho không ít người. Nhưng tôi không phải trường hợp ngoại lệ, vì đã từng có những người Lanakeno sinh ra đã có màu mắt xanh như người Talikima và ngược lại, tuy những trường hợp như vậy là cực kì hiếm. Phần lớn các gia đình người Lanakeno vốn luôn tự hào về nguồn gốc dân tộc mình, sẽ rất xấu hổ nếu con cái họ có màu mắt xanh như người Talikima. Vì thế, họ sẽ tìm đủ mọi cách để giấu những đứa trẻ ấy đi, không cho những người xung quanh biết chuyện. Cũng tương tự như vậy, những đứa trẻ Talikima sinh ra nếu chẳng may có màu mắt nâu như người Lanakeno thì cũng không được chính thức công nhận là người Talikima. Tuy nhiên, những người như vậy lại có thể dễ dàng được chấp nhận ở thành Pha Lê, vì họ có màu mắt giống như người dân ở đấy.

Điều bà Sinolaba nói làm Tí nhớ đến lời bố. Một lần ông nói rằng vì các đặc tính trong di truyền, một cặp vợ chồng có màu mắt nâu có thể sinh ra con cái có màu mắt xanh và ngược lại, bố mẹ là người mắt xanh cũng có thể sinh ra những đứa con có màu mắt nâu.

- Tôi là một trong những người Talikima sinh ra với màu mắt nâu. - Bà Sinolaba trầm ngâm nói tiếp. - Với kiến thức y dược của mình, tôi đã có thể giúp ích cho người Talikima và được họ đối đãi tử tế, nhưng trong thâm tâm họ vẫn không xem tôi như một thành viên của cộng đồng. - Nói đến đây bà Sinolaba hơi mỉm cười. - Có lẽ cậu nghĩ tôi chọn cách sống một mình là vì bị người Talikima kì thị, nhưng thực ra chỉ là vì công việc của tôi bắt buộc phải thế.

OceanofPDF.com

- Cháu vẫn chưa hiểu ạ... - Tí ngập ngừng nói.

Bà Sinolaba thở dài rồi đưa tay gõ gõ những đốt sống lưng của mình ra về mệt mỏi.

- Vùng đất này có rất nhiều cây thuốc quý mà tôi không thể tìm được ở bất cứ nơi nào khác. Tôi đã già rồi, không còn đủ sức lê chân từ làng Manolammo đến tận nơi hái thuốc được nữa. À, nhân tiện nhắc đến thuốc... - Bà Sinolaba nói tiếp. - lát nữa tôi sẽ lên núi tìm lá thuốc cho cậu.

- Thuốc để tạo aura giả ạ? - Tí hỏi lại.

Bà Sinolaba gật đầu rồi đặt tách trà xuống chiếc đĩa nhỏ.

- Lá thuốc ấy rất khó tìm, hi vọng hôm nay chúng ta sẽ gặp may!

Chương 13

Bà Sinolaba đưa cho Tí một chiếc mũ rộng vành nhỏ xíu đan bằng lá cây, bảo cậu đội cho khỏi nắng, trong khi bản thân bà cũng đội một chiếc mũ giống hệt như vậy, chỉ khác là kích cỡ to hơn gấp nhiều lần. “Đang là mùa Nắng Mật nên buổi trưa trời rất nóng!” Bà Sinolaba giải thích rồi mở nắp một chiếc làn đan bằng tre để Tí chui vào trong. Cuối cùng, một tay bà khoác làn, tay còn lại cầm gậy để chống và khép cửa lại sau lưng.

- Lỡ như Soly đến mà không thấy chúng ta thì sao ạ? - Tí lo lắng thò đầu ra ngoài hỏi.

- Cậu đừng lo! Buổi sáng công chúa có giờ học nghi thức trong cung nên chắc đến chiều tối nàng ấy mới đến được. - Bà Sinolaba đáp.

- Ra là vậy!

Tí gật gù và không hỏi gì thêm. Từ mép chiếc làn tre, cậu thấy bà Sinolaba đang bước đi trên một con đường mòn dẫn lên núi xuyên qua một cánh rừng rậm. Cảnh thiên nhiên tươi đẹp xung quanh bắt đầu thu hút sự chú ý của cậu. Dọc đường có vô số những loài hoa dại đua nhau nở: hoa cúc áo xanh thắm, hoa bồ công anh vàng như nắng, cúc dại trắng ngần, và rất nhiều những loài hoa lạ khác mà cậu không thể gọi tên. Trong những tán lá rậm rạp trông như lá dừa có những đàn chim vừa hót véo von vừa sột soạt chuyển cành. Thỉnh thoảng lại có một quả chín rụng xuống đất, làm những con gù đó trông như chuột dưới gốc cây giật mình bỏ dở thứ đang ăn chạy tót vào bụi rậm. Rồi một thứ bay lướt ngang qua và Tí ngạc nhiên thấy nó trông giống như một con bò có cánh dơi! Có điều là nó chỉ to bằng một nắm tay người lớn và lúc bay thì phát ra những tiếng cạc cạc trong cổ họng nghe rất lạ. Lát sau cậu lại động tai lên vì nghe có những tiếng như tiếng ai thổi còi tu huýt, tu huýt ở trong rừng. Trong khi cậu còn bận đoán xem âm thanh ấy là của sinh vật nào thì hai mũi cậu đã sục nức mùi cây cỏ hanh nồng bốc lên trong ánh nắng đung đưa như đàn qua các vòm lá.

Đến một dòng suối, bà Sinolaba dừng lại nghỉ và giúp Tí leo ra khỏi chiếc làn tre để rửa mặt và uống nước. Tí soi mình xuống suối, thấy nước trong vắt như pha lê.

- Còn bao lâu nữa mới đến nơi ạ? - Cậu hỏi trong khi ngồi trên một mỏm đá.

- Sắp rồi! - Bà Sinolaba đáp và lấy khăn lau mặt. - Từ đây vượt qua con suối này, qua một ngọn núi nữa là đến.

Sau khi ăn uống qua loa bằng lương khô mà bà Sinolaba đem theo, hai bà cháu lại tiếp tục lên đường. Giờ Tí mới nhận ra là bà Sinolaba có sức khỏe dẻo dai hơn nhiều so với vẻ ngoài của bà, cũng như so với lời nhận xét mà bà đã nói về bản thân mình: "Tôi đã già rồi, không còn đủ sức lê chân từ làng Manolammo đến tận nơi hái thuốc được nữa." Bước chân của bà nhanh, vững vàng và dù leo qua bao nhiêu ngọn núi cũng không có vẻ gì là mệt cả.

Đến nơi hái lá thuốc, Tí nhận ra đó là một khoảng đất rộng mọc đầy cỏ dại và nhiều loài cây thân thảo. Trong khi bà Sinolaba cặm cụi giữa những bụi cây, Tí dùng sức bẻ một chiếc lá lót làm chỗ ngồi rồi nhặt một chiếc lá khác làm ô che đầu. Cậu bất giác căng ngực ra hít thật sâu mùi lá cây quyện với mùi đất và mùi cỏ khô ươm nồng trong gió, trong khi ngẩng đầu lên nhìn những cụm mây trắng xóa nhẹ nhàng trôi trên bầu trời như những chiếc thuyền no gió giữa đại dương bao la.

Bỗng cậu giật mình vì cảm giác có con gì bò trên tay. Cậu vội vung tay giữ nó rơi xuống cỏ. Nhìn kĩ lại, cậu thấy nó là một sinh vật màu trắng có hai chân, trông như một chữ V đảo ngược. Vừa chạm đất, sinh vật nhỏ bé ấy lập tức lẩn ngay vào bụi rậm. Tí tò mò vạch cỏ tìm nhưng nó đã biến mất tăm. Rồi chỉ không đầy năm phút sau, lại có một đàn những con chữ V như thế xuất hiện, trên đầu vác theo một ngọn cỏ dài. Do những gã phu khuân vác này không có đầu và thân nên thoạt trông có thể lầm tưởng đó là một con sâu màu xanh có rất nhiều chân đang bò đi.

Một lát sau lại có một đàn những con chữ V khác đông hơn gấp đôi. Lần này vật chúng khiêng đi là một mảnh kim loại trắng lấp lánh. Mảnh kim loại công kênh làm bọn chữ V hơi lão đảo. Rồi một con bị trượt chân, khiến cả bầy ù té theo, nhưng chỉ một giây sau chúng lại lập lại trật tự như cũ và tiếp tục vác cái vật nặng quá sức ấy đi cho kịp với đàn. Không biết chúng sống ở đâu và tha những thứ này về làm gì, chắc là để xây tổ? Tí rất muốn dõi theo chúng để tìm hiểu thêm cho rõ, nhưng bà Sinolaba đã lên tiếng gọi. Bà đã hái lá thuốc xong.

Chương 14

Lúc hai bà cháu trở về nhà thì trời đã xế chiều, và khi ánh lửa được nhóm lên trong bếp lò cũng là lúc chuông ngoài cửa rung lên. Soly đã đến.

- Cậu trở lại bình thường rồi à, chúc mừng nhé! - Vừa thấy Tí công chúa Soly đã mừng rỡ nói. - Hôm nay phải khó khăn lắm tớ mới trốn đi được đấy. Đạo gần đây mẫu hậu phát hiện ra việc tớ hay lén đi chơi nên đã cho tăng gấp đôi số lính gác trong cung. Mà cậu trở lại bình thường từ bao giờ thế?

- Hôm nay tớ theo bà Sinolaba lên núi hái lá thuốc, lúc về nhà thì thuốc Thu Nhỏ cũng hết tác dụng. - Tí vui vẻ đáp - Được trở lại làm người bình thường thật không còn gì bằng!

- Có vẻ như cậu không thích làm người tí hon cho lắm thì phải? - Soly vừa tủm tỉm cười vừa đón lấy tách trà Dược Thảo từ tay bà Sinolaba.

- Ừm... cậu biết đấy, tớ không khoái lắm khi đi đâu cũng phải có người giúp đỡ, giống như có chân có tay mà không làm gì được ấy, lại còn nguy hiểm nữa! - Vừa nói Tí vừa đưa mắt lườm con Nino, trong khi nó cứ cọ đầu vào chân cậu, vẻ mặt vô tội như thể chẳng biết gì đến chuyện xảy ra sáng nay. Bực mình, cậu co chân đạp nó ra sang một bên. - À, còn chuyện đột nhập vào cung, cậu đã có cách gì chưa?

Bà Sinolaba lên tiếng cắt ngang.

- Có chuyện gì cũng gác lại sau hẵng nói, chúng ta dùng bữa tối trước đã. Tí, cậu làm ơn giúp tôi mang bát đĩa ra bàn được chứ? - Bà chủ nhà vừa nói vừa rời ghế đứng dậy.

- Ơ, vâng ạ! - Tí vội đáp. Trong một thoáng cậu cảm thấy bà Sinolaba rất giống với bà nội của cậu.

Bữa ăn tối thịnh soạn còn hơn cả lúc sáng. Có món thịt quay thơm lừng (hơi giống thịt gà nhưng mềm hơn) ăn với rau củ và nước sốt. Bên cạnh đó còn có lẩu nấm ăn với mì tròn (một loại mì dạng tròn và rỗng ở giữa) cùng món tráng miệng là thạch hoa quả. Ăn uống và

dọn bàn xong, Tí đề nghị giúp bà Sinolaba rửa bát đĩa. Soly cũng muốn giúp một tay, nhưng bà Sinolaba liền cúi rạp người nài nỉ.

- Xin công chúa đừng để già phải mắc tội với Nữ Vương! Công chúa là lá ngọc cành vàng, già không thể để bàn tay nàng lấm bẩn được!

- Thế thôi cháu không làm nữa đâu, bà làm ơn đứng lên cho! - Soly vội đỡ bà lão đứng dậy.

Chúng kiến cảnh tượng vừa rồi, Tí không thể không tủm tủm cười. Cậu vừa ghen tị với Soly vừa thấy ái ngại cho cô bạn. lát sau khi mọi người đã quay trở lại bàn, Soly trải ra giữa bàn một tấm bản đồ bằng da.

- Kế hoạch như thế này, đây là bản đồ đường đi lối lại trong cung. - Soly nói đoạn quay sang Tí. - Vào ngày mốt sẽ có đợt tuyển phụ bếp mới vào cung. Cậu sẽ cải trang thành người Lanakeno và xin ứng cử chức vụ ấy, còn tớ sẽ mật lệnh cho vị bếp trưởng hoàng cung phải thu nhận cậu. Sau đó chúng ta sẽ tìm cách đột nhập vào cung của mẫu hậu và lấy viên đá Lưu Ly, rồi theo con đường bí mật từ cung mẫu hậu để đến ngôi đền nơi có Cây Thần.

- Ơ, nhưng tại sao tớ không thể biến thành người tí hon rồi cùng bay vào cung với cậu cho tiện? Chẳng phải chỉ cần uống thuốc Aura Giả vào là tớ sẽ qua được "lưới chống trộm" hay sao? - Tí hỏi.

Soly thở dài.

- Chà, tớ lại quên nhắc cậu một chuyện: thuốc Thu Nhỏ chỉ có thể dùng với một lượng vừa phải thôi. Cậu đã lỡ uống hết hai mươi bốn viên vào lần trước, tức là gấp bốn lần liều dùng tối đa của người bình thường nên không thể uống thêm được nữa, ít nhất là cho tới một tuần sau!

- Nhưng... nếu tớ tiếp tục uống thì chuyện gì sẽ xảy ra?

- Thì cậu sẽ mãi mãi không thể trở lại bình thường được nữa!

- Chà, rắc rối thật! - Tí đưa tay xoa đầu. - Nếu về nhà được mà phải làm người tí hơn suốt đời thì tớ cũng chẳng ham, vì bố mẹ sẽ chẳng đời nào chịu nhận tớ nữa!

Bà Sinolaba liền lên tiếng.

- Việc dẫn người lạ vào cung Nữ Vương không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa, Nữ Vương lúc nào cũng mang theo viên đá Lưu Ly bên mình, nên muốn lấy trộm được viên đá ấy thì chỉ còn cách là chờ lúc Người ngủ say. Nhưng theo như già được biết thì Nữ Vương bị mất ngủ kinh niên và rất dễ bị tỉnh giấc lúc giữa đêm.

- Nữ Vương không sử dụng thuốc ngủ sao ạ? - Tí thắc mắc. Ở nhà khi làm việc quá căng thẳng bố cậu cũng hay bị mất ngủ, do đó ông phải dùng đến thuốc ngủ thường xuyên.

- Mẫu hậu tớ rất ghét uống thuốc! - Soly lắc đầu nói. - Chỉ trừ khi nào bệnh nặng thì Người mới chịu uống thôi. - Rồi cô bạn mím môi ra vẻ nghĩ ngợi. - Tuy nhiên, chúng ta có thể nghĩ cách để Người dùng thuốc ngủ mà không hay biết, ví dụ như trộn vào thức ăn chẳng hạn... - Nói đoạn Soly quay sang Tí. - Nhưng trước tiên cần phải đưa cậu vào cung an toàn đã!

- Cậu bảo ngày mốt mới tới đợt tuyển phụ bếp mới, tức là tớ còn phải ở đây thêm một hôm nữa đúng không? - Tí hỏi.

Soly gật đầu. Bỗng như chợt nhớ ra điều gì, bà Sinolaba vui vẻ quay sang Soly nói.

- Suýt nữa thì già quên mất, ngày mai là đến lễ hội Tế Thần của làng Manolammo rồi, xin công chúa và cậu đây (bà lão đưa mắt nhìn về phía Tí) bớt chút thời gian đến chung vui cùng già và dân làng. Già sẽ bảo với người làng rằng hai người là cháu có họ hàng

xa với già, chắc chắn họ sẽ không thắc mắc gì. Có hai người nhất định không khí lễ hội sẽ vui lắm đấy!

- Nhưng như thế có nguy hiểm quá không ạ? - Tí hỏi với vẻ lo ngại.
- Lỡ như có ai phát hiện ra cháu không phải là cư dân của Faradetia thì sao?

- Cậu cứ yên tâm, chỉ cần uống thuốc Biến Đổi Aura của tôi là cậu sẽ an toàn. À, hai người đợi tôi một lát nhé! - Bà Sinolaba nói rồi chậm chạp lê bước đến bên bếp lò.

Có một nồi gì đó đang sôi sủi bọt trên bếp. Dung dịch trong nồi có màu xanh lá cây và đưa ra một hương thơm ngai ngái. Bà Sinolaba bước đến bên chiếc kệ nơi xếp các lọ thủy tinh rồi lấy ra một lọ đựng chất bột màu trắng óng ánh như xà cừ. Bà cho vào nồi một ít chất bột trắng ấy, đoạn dùng một chiếc thìa gỗ dài khuấy đều tay. Khoảng năm phút sau, chất nước trong nồi sánh lại, bà Sinolaba dùng một chiếc thìa nhỏ hơn múc dung dịch ra cho vào một lọ thủy tinh nhỏ, đậy nút lại cẩn thận rồi quay về với hai vị khách.

- Đây là thuốc Aura Biến Đổi. - Bà Sinolaba nói trong khi trao chiếc lọ cho Tí. - Nó sẽ giúp cậu dễ dàng ngụy trang thành người Faradetia mà không ai có thể phát hiện ra. Thật trùng hợp là cậu lại có màu mắt nâu giống như người Lanakeno, nên chỉ cần khoác thêm một aura giả vào nữa là hoàn hảo. Còn với dân làng thì, như tôi đã nói, tôi sẽ bảo với họ rằng cậu là một người cháu họ hàng xa mới đến. - Bà Sinolaba mỉm cười đầy vẻ tự hào. - Suốt thời gian qua họ cũng đều đinh ninh rằng công chúa Soly chính là cháu ruột của tôi đấy!

- Chắc cậu hay vào làng chơi lắm? - Tí ngạc nhiên quay sang Soly hỏi.

Trong mắt Soly liền ánh lên vẻ tinh nghịch.

- Ủ, tớ thường tham gia các lễ hội của làng, như lễ hội Tế Thần ngày mai chẳng hạn. Dân làng đều hiền lành và dễ mến, tuy họ vẫn còn hơi giữ khoảng cách với tớ vì tớ có màu mắt khác với họ.

- Lễ hội Tế Thần được tổ chức để làm gì? - Tí tò mò hỏi thêm.

Bà Sinolaba bèn mỉm cười lên tiếng giải thích.

- À, đó là ngày lễ cúng tế các vị thần linh để cảm tạ các vị đã ban cho chúng tôi những mùa màng bội thu. Đây cũng là dịp để người làng tụ họp vui chơi sau những ngày dài lao động vất vả.

Soly chợt nảy ra một ý.

- Quên nói với cậu, hôm nay tớ có thể trốn đi chơi đến khuya, vì trước lúc đi tớ đã bảo với các nữ quan là cảm thấy hơi nhức đầu nên phải về cung nghỉ sớm. Hay là tranh thủ dịp này cậu cùng tớ vào thành Pha Lê dạo chơi một chuyến nhé? Sẵn chúng ta kiểm tra tác dụng của thuốc Aura Biến Đổi luôn một thể!

- Nhưng nhớ là Tí phải quay về đây trước mười giờ tối nhé. - Bà Sinolaba lên tiếng nhắc.

- Vâng, chúng cháu sẽ cẩn thận giờ giấc ạ. - Soly gật đầu đáp.

- Ở đây không có đồng hồ, làm sao tính giờ được? - Tí ngạc nhiên hỏi. Cậu được biết chi tiết này qua những lần nói chuyện với Soly trước đây.

Soly mỉm cười.

- Đây lại là một điểm đặc biệt nữa của người Faradetia chúng tớ. Tất cả mọi người ở đây đều có thể biết chính xác giờ giấc mà không cần phải dùng đến một thiết bị đo nào. Có lẽ do tổ tiên chúng tớ là loài chim nên có trực giác rất thính nhạy. Thoạt tiên tớ cũng rất ngạc

nhiên khi biết loài người ở thế giới cậu phải dùng đến một chiếc hộp kê tích tắc để tính thời gian.

- À, đấy là cái đồng hồ. - Tí sửa lại. - Quên nữa, tớ định hỏi lờ như khi vào trong thành rồi nếu có ai nhận ra cậu thì sao? Vì cậu là công chúa nên chắc tất cả mọi người đều biết mặt?

- Hì hì, cậu cứ yên tâm, tớ đã chuẩn bị sẵn thuốc Cải Trang rồi! - Soly nháy mắt, rồi lấy trong tay áo ra một lọ thuốc nhỏ, bên trong có chứa một dung dịch màu nâu. - Chỉ cần uống thuốc này vào là sẽ không còn ai nhận ra tớ nữa.

Như để minh họa cho lời mình nói, Soly mở nắp lọ thuốc rồi ngửa cổ uống một giọt dung dịch. Liền sau đó, mái tóc nâu màu hạt dẻ của cô đột nhiên chuyển sang màu đen nhánh rồi tự uốn lại thành những búp xoắn to. Đôi gò má cô cũng nhô cao hơn, lông mi dài ra và lông mày đậm màu hơn. Trong chớp mắt, cô đã biến thành một nàng công chúa khác, cũng hết sức đáng yêu như nàng công chúa cũ nhưng lại có một vẻ gì đó chững chạc rất người lớn. Tí không thể không kêu lên kinh ngạc.

- Thế ra cậu cũng biết chế các loại thuốc biến hóa như bà Sinolaba à?

- Ừm... thực ra thì tớ chỉ mới biết chế vài loại đơn giản, chưa thể gọi là rành rẽ như bà Sinolaba được... - Soly cụp mắt xuống, tay mân mê cạnh bàn.

- Không đâu, già thấy công chúa quả thực rất có khiếu trong lĩnh vực bào chế thảo dược! - Bà Sinolaba nói với vẻ thành kính. - Già cam đoan rằng trong tương lai không xa nàng nhất định sẽ nắm vững mọi bí quyết và trở thành một bậc thầy trong lĩnh vực này cho mà xem!

Rồi bà Sinolaba chuyển sang kể chuyện về pháp sư Kalibama. Theo như lời bà nói thì ông ta là người được kính trọng nhất làng vì khả

năng tiên đoán tương lai và phép thuật tài ba. Càng nghe Tí càng thấy tò mò về pháp sư Kalibama hơn. Bà Sinolaba nói chính ông ta đã cho bà biết về khả năng mở ra Lỗ Thông của Cây Thần, nhờ vậy mà cậu mới có hi vọng được trở về nhà. Cậu rất muốn tự mình gặp mặt pháp sư Kalibama để nói lời cảm ơn, cũng như để xem ông ta có thực chất tài phép đầy mình như lời đồn đại hay không.

Chương 15

Tí được bà Sinolaba cho mượn một bộ trang phục của người thành Pha Lê. Đó là một bộ áo ngắn tay có dây thắt ngang lưng, trông hơi giống với trang phục của người Hi Lạp cổ đại. Sau đó bà bảo cậu uống ba giọt thuốc Aura Biến Đổi trước khi rời khỏi nhà. Lần này cậu đã hỏi kĩ bà về thời gian hiệu lực của thuốc, vì kinh nghiệm đã dạy cậu rằng sẽ thật tai hại nếu không chịu hỏi kĩ tác dụng của thuốc trước khi uống. Bà Sinolaba trả lời rằng thuốc Auro Biến Đổi sẽ phát huy tác dụng trong vòng mười ngày, sau đó nếu muốn duy trì thì phải uống thêm ba giọt nữa. Có điều khác với thuốc Thu Nhỏ, thuốc Aura Biến Đổi có thể dùng liên tục mà không gây tác dụng phụ. Nói rồi bà lão tiễn Tí và Soly ra tận cửa. Đến nơi, bà vỗ hai tay vào nhau ba lần rồi đọc một câu thần chú.

“Đền Rừng dù ở nơi đâu
Ngõ tối hẻm sâu
Hãy mau bay đến!”

Bà lão vừa dứt lời, lập tức một đàn gồm hàng trăm con đom đóm từ trong rừng bay tủa ra. Khi chúng đến gần hơn, Tí ồ lên kinh ngạc nhận ra chúng không phải là những con đom đóm bình thường mà là những con cá biết bay! Với những chiếc vây chuyển động nhịp nhàng, mỗi con cá đều phát ra thứ ánh sáng bạc lấp lánh như lân tinh, và khi hợp lại với nhau thì biến thành một dòng suối sáng óng ánh. Bà Sinolaba cũng cử cả con cú-mèo Nino đi theo để bảo đảm an toàn cho hai người.

- Chúc công chúa và cậu đi đường bình an! - Bà Sinolaba nói trong khi cúi đầu chào thật thấp.

Cả hai cảm ơn bà lão rồi bước nhanh trên con đường mòn dẫn ra khỏi khu rừng. Trong khi đàn cá phát sáng làm nhiệm vụ dẫn đường, con cú mèo Nino bám theo sát gót, thỉnh thoảng dừng lại vểnh tai nghe ngóng động tĩnh. Những con cá phát sáng thật là kì diệu, đến nỗi Tí không thể nào rời mắt khỏi chúng. Cậu đưa ngón tay lên thử chạm vào một con, nó liền vội vã “bơi” sang hướng khác, tuy vẫn không chịu rời bỏ đội hình.

- Soly này, những con cá phát sáng này ở đâu ra vậy? - Cậu thích thú hỏi.

- À, chúng là một loài sống dưới đáy sông. Thật ra bình thường chúng chẳng khác gì loài cá ở thế giới của cậu, nhưng đến đêm chúng sẽ bay lên và phát ra thứ ánh sáng lung linh như thế này.

- Thế tất cả loài cá ở đây đều như vậy à?

- Không, chỉ riêng loài Đèn Rừng thôi. Ban đêm chúng rời các dòng sông và bay vào rừng để tìm mật hoa.

- Lạ lùng thật! Giống như cá, đom đóm và ong kết hợp thành một ấy nhỉ? - Tí thú vị nhận xét.

- Cá, đom đóm và ong à? - Soly hỏi lại vẻ ngạc nhiên.

- Ừ, cá thì chắc cậu đã biết rồi, còn ong là một loài côn trùng hút mật hoa, đom đóm thì trông hơi giống như ong nhưng nhỏ hơn và phát sáng vào ban đêm.

- Ra thế! Nghe chẳng khác nào Đèn Rừng bị tách làm ba vậy!

Lời nhận xét của cô bạn làm cả hai cùng bật cười khúc khích.

- À, nhưng mà khi nào muốn gọi Đền Rừng thì chỉ việc đọc câu thần chú giống như bà Sinolaba làm lúc nãy ấy à? - Tí hỏi.

Soly gật đầu, miệng vẫn còn vương nụ cười ban nãy.

- Ừ, cậu có muốn thử không? Lát nữa khi chúng ta quay về sẽ đến lượt cậu nhé!

- Đồng ý! - Tí đáp không chút chần chừ.

Rừng đêm quả giống như một chiếc hộp đen chứa đầy sự bí ẩn. Thi thoảng từ xa lại vọng lại tiếng hú của một loài động vật nào đó, tiếng một cành cây gãy đánh rắc, tiếng các loài côn trùng ngâm nga, tiếng gió thổi qua rừng, và bất chợt, tiếng của một con gì đó đập cánh bay lên. Tất cả các tiếng động dù là nhỏ nhất cũng đều nghe rõ và vang xa, khiến Tí chợt cảm thấy như có thể có những mối hiểm họa vô hình nào đó đang rình rập hai người .

- Soly này, trong rừng này có thú dữ không nhỉ? - Cậu hỏi.

- Đừng lo! - Soly hồn nhiên đáp. - Chỉ cần cậu về nhà trước mười giờ đêm thì chắc chắn sẽ an toàn. Vả lại, đã có con Nino đi theo làm vệ sĩ cho cậu rồi.

- Cậu nói cái con nửa cú nửa mèo này ấy à? - Tí nhìn xuống con vật đang bám theo sát gót mình, tỏ vẻ không tin.

- Cậu đừng vội xem thường nó! - Soly đáp lại với vẻ hết sức nghiêm túc.

Đúng là sáng nay con cú-mèo này đã đột nhiên biến thành một con quái vật đáng gờm, đến nỗi suýt tí nữa thì cậu đã trở thành món mồi ngon cho nó. Nhưng sở dĩ như vậy là vì khi đó cậu vẫn là người tí hon, chứ nếu bây giờ mà chạm trán với thú dữ như cọp beo hay sư tử thì thể nào nó cũng cong đuôi chạy trước cho mà xem! Tuy nghĩ vậy nhưng Tí không thém nói ra vì không muốn Soly nghĩ mình nhút

nhát. Ra khỏi rừng, hai người bạn băng qua một cánh đồng rộng để đến đường lớn. Đến đây Soly đứng lại, vỗ tay vào nhau ba lần rồi hướng về phía đàn cá phát sáng nói.

“Đèn Rừng dù ở nơi đâu
Ngõ tối hẻm sâu
Hãy về nơi cũ!”

Lập tức đàn cá tản ra tứ phía và cùng bay về phía rừng. Hai người bạn đứng đợi bên đường khoảng chừng mười lăm phút thì có một cỗ xe đi đến. Khi cỗ xe đến gần, Tí mới nhận ra thực ra những con vật kéo không phải là ngựa mà là loài động vật có tên là Xé Gió mà Soly đã có lần kể, với đầu trông như một con chim có mỏ dài, còn thân thì giống như sư tử.

- Xin hãy cho chúng cháu đến phố Kẹo Ngọt, đường Uất Kim Hương ạ! - Soly bảo người đánh xe.

Con cú-mèo Nino cũng phóng lên xe cùng với Tí và công chúa Soly. Mặc cho Tí gườm gườm nhìn nó với vẻ đầy ác cảm, nó vẫn ngang nhiên cuộn tròn trong lòng Soly, mắt lim dim ra vẻ thích thú lắm. Xe bắt đầu lăn bánh lạo xạo trên con đường trải sỏi, và chẳng mấy chốc người đánh xe đã cho bọn Xé Gió phi nước đại. Đúng như tên gọi, những con vật này lao nhanh hệt như những mũi tên xé gió vậy. Tí ngồi trong xe bị xóc hết cả hông, nhưng rồi phải công nhận rằng cảm giác lao đi với tốc độ chóng mặt trong đêm tối thật là thích. Trong khi đó, mặc cho xe dằn xóc bao nhiêu, con Nino vẫn cứ nằm im ngủ ngon lành.

Khoảng một giờ sau, Tí và Soly đã có mặt ở phố Kẹo Ngọt, đường Uất Kim Hương. Đường phố rực sáng ánh đèn và người đi bộ rất đông. Trẻ em cùng với bố mẹ, hoặc những nhóm bạn bè tụm năm tụm ba vừa đi vừa nói cười rất vui vẻ, trong khi làn gió mát buổi tối đưa hương thơm từ các cửa hiệu bánh kẹo bay ra. Đi dọc phố một lúc, Soly nắm tay Tí kéo vào một cửa hàng có tên là Hũ Mật. Bên trong có các quầy bán đủ thứ kẹo và bánh mứt khác nhau được gói

trong những lớp giấy kính đủ màu trông thật bắt mắt. Trong một góc còn có cả quầy bán nước hoa quả. Trong khi Soly đang bận mua một túi kẹo có tên gọi là kẹo Thủy Tinh cùng hai ly nước trái cây ướp lạnh, Tí hơi nhăn mặt khi thấy những viên kẹo có hình dáng như gương mặt cười của những con cú-mèo. Cậu hết nhìn những viên kẹo lại nhìn xuống chân như để so sánh chúng với cái mặt đáng ghét của con Nino. Cậu nghĩ bụng sẽ không thể nào bỏ qua cho con vật vì hành động thô lỗ của nó lúc sáng, nhưng rồi sau đó cậu cũng phải công nhận là kẹo Thủy Tinh ăn rất ngon, có vị beo béo như phô mai lại ngọt như mút, còn nước trái cây ướp lạnh thì đúng là tuyệt hết chỗ chê!

Vừa đi vừa quan sát, Tí đã khám phá ra tại sao thành phố này lại được gọi là thành Pha Lê. Đó là vì toàn bộ đường phố ở đây đều được lát bằng những viên gạch trong suốt. Qua ánh đèn đường, cậu có thể thấy bóng mình phản chiếu bên dưới chẳng khác nào như nhìn qua một thế giới đối xứng đảo ngược.

Rời phố Kẹo Ngọt, Tí cùng Soly đi qua một chiếc cầu rộng. Trong khi nước dưới cầu sóng sánh phản chiếu ánh đèn lấp loáng, bên trên cầu đang có một ban nhạc đường phố say sưa biểu diễn. Họ chơi những loại nhạc cụ mà Tí chưa từng thấy bao giờ. Một ông già râu rậm có mái tóc xoắn điểm bạc đang thổi vào một chiếc túi to, tạo ra những tiếng tu tu có nốt cao thấp khác nhau. Trong khi đó, đứng cạnh bên là một cô gái đang thoăn thoắt gảy một chiếc đàn trông như đàn hạc, có điều là nó có khung hình tròn thay vì hình bán nguyệt. Trống và sáo thì hơi giống với nhạc cụ ở thế giới của cậu nhưng âm thanh phát ra lại rất khác. Cậu đặc biệt chú ý đến người thổi sáo, vì cậu cũng đang tập chơi loại nhạc cụ này. Anh ta là một thanh niên có dáng cao gầy, vừa thổi thật đều luyện vừa đung đưa người hết bên nọ đến bên kia. Lát sau có một đôi trai gái bước ra chào khán giả rồi nắm tay nhau nhảy múa tung bừng. Họ xoay người và nhún chân rất nhanh, làm cho không khí của đám đông tụ tập xung quanh náo nhiệt hẳn lên.

Mỗi lúc lại có thêm nhiều người bị cuốn hút bởi tiếng nhạc nên dừng lại đứng xem. Họ vỗ tay và reo hò tán thưởng. Vài người còn hào phóng ném vào chiếc hũ để dưới đất một hay hai đồng tiền vàng làm phát ra những tiếng leng keng vui vẻ. Soly là người hào phóng nhất trong số đó vì cô bỏ vào hũ đến năm đồng tiền vàng. Thỉnh thoảng Tí rời mắt khỏi ban nhạc để phóng tầm nhìn về phía hai bên bờ sông, nơi có những hàng quán đông đúc dựng san sát nhau. Từ nơi đó đang phát ra tiếng thìa nĩa lanh canh, tiếng nói cười sôi nổi của thực khách và mùi thịt nướng thơm lừng do làn gió mát từ dưới sông đưa lại.

Chương 16

Một lát sau Tí và Soly đã có mặt trước một quầy bán thịt nướng dưới chân cầu. Tuy đã ăn uống no nê ở nhà bà Sinolaba trước khi ra đi nhưng cảm lòng không đặng, cả hai nhất trí sẽ mua ba xiên thịt để ăn kèm với một loại nước sốt đặc biệt vừa béo vừa có vị chua rất ngon. Xiên thịt thứ ba đương nhiên là để dành cho con Nino theo đề nghị của Soly. Ăn xong họ tiếp tục đi thẳng, quẹo phải rồi đi thêm một đoạn nữa để đến quảng trường trung tâm. Đi bộ loanh quanh một hồi, họ ngồi xuống nghỉ chân trên bệ của một đài phun nước ở giữa quảng trường, trong khi vừa ăn thịt nướng vừa ngắm nghía khách bộ hành và những cỗ xe Xé Gió lộp cộp ngang qua.

- Vậy là cậu yên tâm rồi nhé! - Soly nói.

- Ý cậu là sao? - Tí ngạc nhiên hỏi lại.

- Từ nãy đến giờ không có ai phát hiện ra cậu, như thế tức là thuốc aura giả đã phát huy tác dụng.

- Ừ nhỉ, thế mà tớ quên mất không để ý đến chuyện ấy! - Tí gãi đầu đáp.

- Cậu có nhìn thấy tòa tháp ở phía xa kia không? - Soly bỗng đưa tay lên chỉ. - Phía ấy là cung điện đấy!

- Chà, thật không thể tin được cậu lại sống trong một tòa lâu đài rộng lớn như vậy! - Tí trầm trồ nói.

- Còn tòa nhà có mái vòm về phía bên phải chính là Đền Thần mà tớ đã nói với cậu. - Soly nói tiếp.

Tí nhìn theo hướng tay chỉ của cô bạn và gật đầu. Cậu tự nhủ phải cố gắng ghi nhớ kĩ vị trí của Đền Thần, vì cậu cần phải đến được nơi đó mới có thể trở về nhà. Nghĩ đến điều ấy, lòng cậu rộn lên một niềm xao xuyến khó tả.

Lúc quay trở về, đến chỗ băng qua đồng cỏ, Soly nói.

- Đến lượt cậu làm thử rồi đấy!

Tí hiểu ý liền gật đầu, vỗ hai tay vào nhau ba cái và cất tiếng gọi.

“Đền Rừng dù ở nơi đâu
Ngõ tối hẻm sâu
Hãy mau bay đến!”

Thế là không đầy một phút sau, một dòng suối ánh sáng lóng lánh đã tràn đến bao quanh hai người. Đến cửa rừng, Soly tạm biệt Tí để trở về cung.

- Ngày mai hẹn gặp lại cậu ở lễ hội Tế Thần nhé! Đền Rừng sẽ dẫn đường cho cậu về lại nhà bà Sinolaba an toàn. Ô, suýt nữa thì quên, chào Nino bé cưng! - Vừa nói Soly vừa cúi xuống xoa xoa cái đầu xù lông của con Nino. Lúc ngẩng lên, cô bèn dặn dò thêm. - Cậu nhớ là phải về đến nhà bà Sinolaba trước mười giờ đêm nhé. Tính từ giờ vẫn còn hơn một tiếng đồng hồ nữa, chắc chắn sẽ kịp!

- Nhưng tại sao lại là mười giờ đêm? Nếu tớ về trễ hơn thì chuyện gì sẽ xảy ra? - Tí không khỏi thắc mắc.

- Chuyện hơi dài dòng, để lúc khác tớ sẽ nói cho cậu biết. Vậy nhé, hẹn mai gặp lại!

Tí định hỏi thêm điều gì đó nhưng Soly đã biến thành một con chim trắng bay vút vào bầu trời đêm. Cậu đứng nhìn theo cho đến khi cô biến mất hẳn sau những đám mây rồi mới quay lưng bước về phía rừng, trong khi con Nino và đàn cá phát sáng đi trước dẫn đường. Trên đường đi, cậu cứ mãi băn khoăn về bí ẩn đằng sau con số mười giờ. Có một phần nào đó trong cậu như đang xúi giục: “Này, tại sao không thử nán lại một chút sau mười giờ xem chuyện gì sẽ xảy ra? Chỉ một chút thôi thì có hại gì! Dù sao thì đường về nhà bà Sinolaba cũng không còn xa lắm. Nếu có gì bất trắc, cậu chỉ việc cõng chạy một mạch là xong!” Cậu cố gắng chống lại sự cám dỗ tai hại ấy, nhưng không hiểu sao mỗi lúc nó lại càng trở nên quyến rũ hơn.

Đi được một đoạn, cậu bỗng nghe trong bụi rậm phía trước mặt có tiếng sột soạt. Cậu dừng lại quan sát thì thấy có những vật phát sáng cứ thoắt ẩn thoắt hiện trong đám lá đen thẫm. Không nén nổi tò mò, cậu rẽ bụi cây đi theo những vật phát sáng đó, thoạt đầu còn thận trọng, sau đó thì hầu như là chạy theo chúng vì chúng di chuyển rất nhanh. “Ồ, hóa ra là những con chữ V lúc sáng!” Cậu reo lên trong tâm trí khi nhận ra chúng. “Chẳng biết chúng sống ở đâu nhỉ?” Cậu tự hỏi, và lại thấy mình đuổi theo sau chúng. Mặc dù cậu tự nhủ rằng chỉ theo chúng một đoạn ngắn thôi, nhưng càng bước lại càng đi sâu hơn vào trong rừng, trong khi đàn cá đom đóm vẫn kiên nhẫn bay theo soi đường. Con Nino cố ngăn bước chân cậu mà không được nên cứ gầm gừ ra vẻ tức tối lắm.

Những con chữ V di chuyển được một lúc thì đột nhiên đứng sững cả lại. Con gần nhất chỉ còn cách Tí đúng một bước chân. Tí vừa nín thở vừa khễ nhích chân, rồi hấp một cái, cậu nhảy chồm tới trước để tóm lấy nó nhưng cả đàn đã lập tức lủi nhanh xuống đất trong chớp mắt. Khi ngẩng mặt lên, Tí nhìn thấy một khối gì loang loáng nằm trong bụi cây. Cậu đến gần hơn để xem cho kĩ thì nhận ra đó là một miếng kim loại to bản, có bề mặt trơn nhẵn và nham

nhỏ vết cháy xém hơi giống như mảnh vỡ của một loại máy móc nào đó. Theo như cậu được biết thì ở Faradetia vẫn chưa có công nghệ máy móc hiện đại như ở thế giới của cậu, vậy thì làm thế nào mà một mảnh vỡ như thế này lại có thể xuất hiện ở đây?

Trong lúc Tí mãi mê xem xét vật thể lạ kia thì con cú-mèo Nino có vẻ đã sốt ruột đến mức không chịu được nữa. Nó dùng mỏ kéo vạt áo của Tí để giục cậu quay trở lại, nhưng cậu vẫn cố tình phớt lờ lời cảnh báo của nó, trong khi khoái trá thầm nhủ làm như vậy cậu sẽ trả đũa được nó chuyện sáng nay. Một lát sau, cậu nhận thấy hình như cái cây đằng sau lưng mình hơi rung động, rồi kéo theo những tiếng rung rào rào một cách bất thường của nhiều cây khác. Linh cảm nguy hiểm đang đến gần, cậu vội vàng chui ra khỏi bụi rậm rồi bắt đầu co cẳng chạy trong khi con Nino chạy đuổi theo. Một phút sau, cậu hốt hoảng nghe thấy có rất nhiều tiếng gầm rống ghê rợn và những tiếng hú dài như chó sói vang lên khắp rừng, kèm theo là hàng chục đôi mắt sáng quắc vằn lên trong bóng tối. Lúc này đàn cá phát sáng đã tản lạc đi đâu mất. Cậu cố chạy nhanh hết mức có thể, nhưng chân cậu bị mắc vào một thân cây nằm chắn ngang đường và cậu ngã nhoài xuống đất. Những đôi mắt lúc này đã đuổi đến nơi. Tí bắt đầu thấy rõ hình dáng của chúng qua ánh trăng mờ nhạt khuất sau những đám mây. Chúng là những con thú có bộ da sần sùi như vỏ cây, trông như những con báo có sừng với đôi mắt hau háu và rút dãi chảy ròng ròng. Chợt “hấp” một cái, con thú đầu đàn lấy đà lao về phía cậu. “Á á á á á!”, cậu nhắm mắt lại và đưa một tay lên đỡ.

Bỗng cậu nghe một tiếng “phịch” và cảm thấy mặt đất rung lên. Cậu bỏ tay che mắt ra và ngạc nhiên thấy con quái thú đầu đàn đã ngã sóng xoài sang một bên từ lúc nào. Hình như nó vừa trúng một đòn của con Nino, vì trên mõm thấy xuất hiện một vết cào rướm máu, còn con Nino thì đang đứng chắn giữa cậu và những con còn lại trong khi gầm gừ đe dọa, khiến chúng bắt đầu lùi lại. Thấy vậy, Tí cũng quơ lấy một cành cây gãy rồi từ từ đứng lên đối mặt với bầy quái vật.

Một giây im lặng trôi qua, rồi cả đàn thú dữ cùng đồng loạt xông lên. Giữa những tiếng gầm rống và cắn xé điên dại, Tí thấy mình dùng cành cây quật tới tấp vào những bộ da sần sùi nham nháp và đấm đá túi bụi, trong khi miệng kêu la cầu cứu. Cậu bị một con quái thú ngoạm trúng bắp chân, một con khác xé rách vai áo, và khi những chiếc răng sắc như dao của một con khác chuẩn bị nghiến vào cổ cậu thì con Nino đã kịp thời nhảy đến, mổ một nhát chí tử vào mắt con quái vật trước khi quật nó sang một bên. So về tầm vóc thì con Nino chỉ bằng một phần ba những con quái thú nhưng nói về sức mạnh và sự nhanh nhẹn thì nó hơn gấp nhiều lần. Tuy nhiên, sau khoảng mười lăm phút ra sức bảo vệ cho Tí, nó cũng bắt đầu có dấu hiệu đuối sức. Tí lo ngại khi thấy nó thở khò khè từng hơi đứt quãng. Chính cậu cũng mất nhiều máu đến mức gần như mê đi, không còn ý thức được việc gì đang diễn ra xung quanh nữa. Trước khi thấy mình khụy xuống, cậu kịp nghe có tiếng người hô vang lanh lảnh: “Vòng Sáng Bảo Vệ!”

Chương 17

Tiếng nước chảy, tiếng bước chân và cảm giác âm ấm trên mặt đánh thức Tí dậy khỏi một cơn ác mộng. Vai và bắp chân cậu như có hàng trăm mũi dùi nóng đỏ đâm vào cùng một lúc, khiến cậu không sao cựa mình được. Cậu thấy mình đang nằm trên một chiếc giường trong một căn phòng rộng. Cậu cố gắng nhưng không thể nhớ được mình đã đến đây bằng cách nào. Phải rồi, hình như bà Sinolaba đã đến cứu cậu, vì chỉ có bà ấy mới biết cậu gặp nạn trên đường trở về. Nhưng làm sao một mình bà ấy có thể đánh đuổi hết lũ quái vật hung tợn như thế nhỉ?

- Bà... ơ... - Tí cất giọng yếu ớt gọi.

- Yên nào, đừng cử động! - Một giọng khàn khàn cất lên, cùng lúc một người nào đó bước đến, thay chiếc khăn đắp trên trán Tí bằng một chiếc khăn khác ấm hơn.

Tí từ từ thiếp đi, rồi lại tỉnh dậy, rồi lại thiếp đi. Những giấc mơ cứ chập chờn đến rồi chập chờn đi. Trong một giấc mơ, cậu thấy mình và Soly đang cưỡi trên lưng một con voi thật to, cổ đeo vòng hoa, trong khi có những người thổ dân cởi trần, làn da nâu sẫm ánh lên trong nắng đang vừa hò reo vừa tung hoa lên người cả hai như trong một đám rước.

Lần tỉnh dậy cuối cùng, Tí nhận ra có những viên đá man mát đặt trên người mình. Cậu chăm chú quan sát viên đá đặt trên ngực vì nó đang tỏa ra những tia sáng xanh thật kì diệu. Những viên đá nhiều màu sắc khác được đặt ở bụng, ở đùi và hai bàn tay cậu. Những tia sáng do chúng tỏa ra liên kết với nhau trông như một mạng lưới và làm cho cậu có cảm giác đập dềnh như trôi trên sóng. Một lát sau, cậu ngạc nhiên thấy mọi cảm giác đau nhức trên người mình đã biến mất. Cậu nhồm dậy nhìn khắp phòng, trước khi mắt cậu bắt gặp cặp mắt xanh sắc sảo của một ông lão râu tóc bạc phơ bước tới bên giường.

- Ông là ai, và chuyện gì đã xảy ra với cháu ạ? - Tí vò đầu ngơ ngác. - Cháu nhớ là đã bị một đàn thú dữ trong rừng tấn công, sau đó...

- Cậu không nhớ cũng phải thôi. - Ông lão vừa nói vừa nhìn Tí bằng đôi mắt nheo lại không lấy gì làm thiện cảm cho lắm. - Cậu đã bị mất rất nhiều máu và ngất đi. Cũng may là ta đến kịp, nếu không thì cậu đã làm mồi cho lũ quái thú rồi!

- Cảm ơn ông đã cứu cháu! - Tí nói với vẻ biết ơn. - Nhưng ông là ai, và nơi đây là đâu ạ?

Ông lão bỗng chăm chú nhìn Tí với đôi lông mày cau lại như thể tức giận điều gì. Vài giây sau ông mới nhếch môi đáp.

- Ta là pháp sư của làng Manolammo, dân làng gọi ta là Kalibama. Nếu muốn cảm ơn thì cậu hãy cảm ơn con vật đi cùng với cậu trước. Chính nó đã dững cảm cầm chân đàn quái thú trong lúc ta

chưa đến nơi. - Ông lão vừa nói vừa vuốt ve bộ lông xù của con Nino. Nó có vẻ khỏe mạnh và không còn một vết thương nào trên người, chắc là do sự chạy chữa của ông lão. - Nhưng mà, hình như ta đã thấy con rak (cách gọi loài cú-mèo của người Faradetia) này ở đâu rồi thì phải.

- Ông chính là pháp sư Kalibama sao ạ? - Tí kêu lên kinh ngạc.

- Hình như có ai đã kể với cậu về ta? - Ông lão nheo mắt nhìn Tí.

- Dạ không ạ... thực ra là... - Tí ấp úng. Cậu không biết có nên kể với pháp sư Kalibama là mình có quen biết với bà Sinolaba hay không. Lỡ như cậu nói điều gì không nên nói thì mọi bí mật về thân phận của cậu sẽ bị bại lộ, và bà Sinolaba cũng có thể bị vạ lây.

Nhưng những lo lắng của cậu dường như là thừa, vì pháp sư Kalibama không có vẻ gì là quan tâm xem cậu trả lời thế nào. Thay vào đó ông chỉ cau mày nhìn con Nino đang ve vẩy đuôi dưới chân.

- Nếu ta đoán không lầm thì cậu có quen biết với một người bạn rất tốt của ta! - Ông lão nói đầy vẻ mỉa mai. - Có lẽ bà ấy đang trên đường đến đây đây.

- Thật thế ạ? - Tí không khỏi ngạc nhiên. Chắc hẳn pháp sư Kalibama đã nhận ra Nino là con vật cưng của bà Sinolaba. Hơn nữa, có lần bà Sinolaba bảo rằng pháp sư Kalibama có tài đoán biết tương lai, có thể vì thế nên ông ta mới biết bà ấy đang đến đây. Mà với tài phép như thế, chẳng biết ông ta có nhận ra là cậu đang mang một aura giả trên người không nhỉ?

Để tránh bị hỏi về mối quan hệ với bà Sinolaba, Tí cố chuyển hướng sự chú ý của pháp sư Kalibama bằng cách hỏi về các sự kiện.

- Hôm qua ông đã làm cách nào mà cứu cháu thoát khỏi bầy ác thú hung tợn như thế ạ? Còn những con thú ấy, tại sao chúng chỉ xuất

hiện sau mười giờ đêm ạ?

- Thì ra bà bạn thân mến của ta vẫn chưa nói cho cậu biết! - Pháp sư Kalibama nhướng mày vẻ ngạc nhiên. - Thực ra bọn quái vật mà cậu gặp là một loài nửa thực vật nửa động vật. Trước mười giờ đêm chúng chỉ là những cái cây vô hại, nhưng từ mười giờ đêm cho đến bốn giờ sáng hôm sau là thời gian chúng từ cây gỗ hóa thành quái vật, hơn nữa còn là những con quái cực kì khát máu. Vì thế mà dân làng Manolammo đều bảo nhau không bao giờ được đi vào rừng sau mười giờ đêm.

- Thật thế ạ? Thảo nào mà cháu thấy da chúng cứ sần sùi như vỏ cây ấy! - Tí rợn người nhớ lại. - Còn những viên đá này... - Tí chỉ những viên đá đặt trên người mình. - Có phải ông dùng chúng để chữa vết thương cho cháu không ạ?

- Đúng, chúng là những viên Pha Lê Chữa Lành. - Pháp sư Kalibama bắt đầu giải thích, vẻ mặt đã giãn ra hơn. - Chúng có tác dụng chữa mọi vết thương dù nghiêm trọng đến đâu. Loại pha lê này cực kì quý hiếm, cậu đã gặp may vì trong làng chỉ mình ta là sở hữu loại pha lê bảo bối này.

Tí chăm chú ngắm nghía các viên pha lê. Tuy không còn phát sáng như ban nãy nhưng chúng vẫn ánh lên những tia lấp lánh thật đẹp. Cậu nghĩ nếu có thể đem những viên đá này về nhà thì nhất định sẽ làm cho cả giới y khoa hiện đại phải ồ lên kinh ngạc. Nhưng dù chưa hỏi cậu cũng đủ biết ông lão nhất định sẽ không đời nào để cậu mang chúng đi.

- Thật đáng tiếc! - Tí buột miệng thở dài thành tiếng.

- Đáng tiếc à? - Ông lão nhíu mày hỏi lại.

- Dạ không ạ, cháu chỉ...

Tí đang lắp bắp thì chợt nghe có tiếng gõ cửa từ bên ngoài. Pháp sư Kalibama liền đứng dậy bước ra.

- Xin chào pháp sư đáng kính! - Tí nghe giọng nói quen thuộc của bà Sinolaba. - Tôi nghe người làng nói lại rằng có trông thấy ông mang về đây một cậu bé bị thương?

- Đúng vậy, thưa bà! Tôi đã đoán biết thể nào bà cũng đến đây. Xin mời bà vào trong!

Qua giọng lịch sự miễn cưỡng của pháp sư Kalibama, Tí cảm thấy hình như giữa ông và bà Sinolaba có một mối hiềm khích bí mật nào đó. Thoáng nhìn thấy Tí, bà Sinolaba liền bảo với pháp sư rằng cậu là một người cháu họ của bà từ thành Pha Lê đến thăm, do đến làng Manolammo lần đầu nên chưa được biết về bọn quái thú.

Tí thầm thở phào nhẹ nhõm khi thấy pháp sư Kalibama không có vẻ nghi ngờ gì. Từ giờ cậu đã có thể yên tâm rằng aura giả của mình hoàn hảo đến mức ngay cả vị pháp sư tài phép nhất làng Manolammo cũng không thể nhận ra. Lát sau, bà Sinolaba ngồi xuống bên giường Tí khẽ thở dài.

- Ta thật bất cẩn vì đã không nói cho cháu biết sớm hơn! Cũng may là pháp sư Kalibama đáng kính đã kịp thời đến nơi giải cứu cho cháu.

- Không đâu, là lỗi của cháu ạ! - Tí bối rối thú nhận. - Cháu đã không nghe lời cảnh báo của bà và Soly, cứ cố nấn ná lại trong rừng nên mới xảy ra cố sự. Cảm ơn bà đã cử con Nino đi theo để bảo vệ cho cháu ạ!

Chợt pháp sư Kalibama lên tiếng đề nghị.

- Hôm nay là lễ hội Tế Thần của làng, có thể cậu cũng muốn ở lại tham dự cho vui?

Tí đưa mắt sang bà Sinolaba. Thấy bà gật đầu, cậu đáp.

- Vâng, cháu rất hân hạnh ạ!

Thực ra Tí chỉ nhận lời vì lịch sự, chứ cậu chẳng còn tâm trạng đâu mà nghĩ đến vui chơi với lễ hội nữa. Mọi suy nghĩ của cậu bây giờ đều đổ dồn vào kế hoạch đột nhập cung điện ngày mai. Cậu dùng trí tưởng tượng để hình dung ra mình sẽ vào cung Nữ Hoàng như thế nào, và sẽ đến chỗ Cây Thần ra sao... Mọi việc đều phải diễn ra suôn sẻ không một sai sót nhỏ nào, nếu không kế hoạch về nhà của cậu sẽ tan thành mây khói. “Ngày mai! Nhất định ngày mai mình sẽ được về nhà!” - Cậu mím môi thầm nhủ như vậy.

Chương 18

Khi bước tới ngưỡng cửa, Tí mới giật mình nhận ra ngôi nhà mình đang ở nằm trên một ngọn cây! Cậu đã không biết điều đó vì cửa sổ luôn bị đóng kín. Không những thế, tất cả mọi ngôi nhà trong làng đều được xây theo kiểu như vậy, và căn nào cũng có một cái thang lên xuống dựng trước cửa. Trong số đó, nhà của pháp sư Kalibama có vẻ là ngôi nhà to nhất. Phía bên dưới, Tí nhìn thấy có rất nhiều người đang tập trung ở một khu đất trống giữa làng. Phụ nữ thì tất bật với công việc nấu nướng. Họ mặc những bộ váy sặc sỡ và tết tóc thành nhiều bím dài ngắn khác nhau, trong khi cổ và cổ tay đeo rất nhiều vòng bạc. Trong khi đó, đàn ông tụ lại thành từng nhóm hai, ba người để bện những con bù nhìn rơm được gắn trên những đôi chân cà kheo. Họ không mặc áo mà cởi trần và chỉ mặc một loại quần có ống phình ôm ngang gối. Những con bù nhìn rơm bện xong được dựng lên thành hai hàng dài song song trông như một chiếc cổng chào. Vài đứa trẻ xúm quanh một người khổng lồ bằng rơm một mắt, vừa chỉ trỏ vừa bật cười khúc khích. Một nhóm các cậu bé khác vừa chạy vừa nghịch ngợm chuyển tay nhau một dải nơ xanh, trong khi một cô bé vừa khóc vừa chạy đuổi theo.

- Trả cho em, trả cho em! - Cô bé gào lên.

- Daimelo, trả nợ tóc cho em ngay! - Một bà mẹ tức giận quát một cậu con trai trong nhóm.

Gần đó có một cô gái đang nhào bột cùng các bạn gái khác thì bị mẹ gọi ra suối lấy nước. Cô vâng lời mẹ, đứng dậy xách thùng đi nhưng vẫn còn luyến tiếc ngoái nhìn các cô bạn đang vừa làm việc vừa thì thầm một chuyện bí mật nào đó, chốc chốc lại phá lên cười giòn tan. Những con cú-mèo có vằn trắng đen lượn lờ xung quanh đánh hơi thấy mùi thức ăn bèn lại gần quẩn chân các bà mẹ khiến một bà nổi giận quát um lên. Trong khi đó, làn gió chiều đưa khói bếp tỏa lên cao, cao mãi, mang theo mùi bánh nướng đến tận mũi khiến Tí bắt đầu thấy đói bụng.

- Cậu cứ tự nhiên dạo chơi nhé, chỉ cần đừng đi quá xa là được! Tôi có chuyện riêng cần phải trao đổi với pháp sư Kalibama một lát. - Bà Sinolaba nhẹ nhàng bảo Tí.

Cậu chưa kịp trả lời thì đã bị bà Sinolaba đẩy ra ngoài và khép cửa lại. Cậu chần chừ đứng trước cửa một hồi lâu, trước khi quyết định sẽ xuống thang đi xem xét xung quanh. Những người làng đều ngạc nhiên khi trông thấy cậu.

- Nhìn kìa, cậu bé nào kia? - Một ông lão dùng tay bện rơm, hất đầu về phía Tí và hỏi một anh thanh niên ngồi bên cạnh.

- Hình như là người mà pháp sư Kalibama đã đưa về làng hôm qua đấy ạ. Cậu ta bị ngất, máu me bê bết khắp người, chắc là nhờ được pháp sư chạy chữa nên mới bình phục nhanh như thế. - Anh thanh niên đáp trong khi lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên thái dương.

- Còn phải nói, hẳn là nhờ Pha Lê Chữa Lành của pháp sư Kalibama rồi. - Ông lão bện rơm gạt đầu ra vẻ đồng tình. - Nhưng không biết cậu ta con cái nhà ai nhỉ? Xem nào, hình như cậu ta có màu mắt nâu của người Lanakeno thì phải. - Ông lão nheo nheo đôi mắt để nhìn cho rõ.

Một số người tò mò đến bắt chuyện và hỏi Tí từ đâu đến, thế là cậu bèn lặp lại những lời mà bà Sinolaba đã dặn, bảo rằng mình là cháu có họ hàng xa với bà ở thành Pha Lê đến thăm. Nghe nói vậy ai nấy đều chào đáp lại về kính cẩn, nhưng sau khi cậu đi qua họ đều tụm lại thì thầm to nhỏ, khiến cậu cảm thấy không được thoải mái cho lắm. Lát sau khi đang đi dạo một mình dọc theo đường làng, cậu bắt gặp một nhóm trẻ khoảng mười đứa đang tranh cãi với nhau.

- Không có lính cũng được chứ sao! Quốc thái dân an thì việc gì cần có lính cơ chứ! - Một thằng nhóc tóc xoăn có làn da rám nắng khịt mũi nói.

- Như thế không được, vua mà không có lính bảo vệ thì sao gọi là vua được! - Một thằng bé to xác hơn gân cổ cãi lại, mặt mũi đỏ gay.

- Ờ, nhưng biết lấy ai làm lính bây giờ? - Một thằng nhóc nhỏ hơn gã đầu khổ sở. Có vẻ như nó muốn giảng hòa cho hai đứa kia mà không được.

Thấy vậy, Tí mạnh dạn bước đến nói to.

- Tớ xung phong làm lính cho!

Giật mình, bọn trẻ cùng quay đầu nhìn về phía người mới đến. Tí mỉm cười làm ra vẻ thân thiện.

- Các cậu đang chơi trò gì đấy?

Thằng nhóc tóc xoăn bước ra khỏi nhóm, nhìn Tí từ đầu đến chân rồi hỏi với vẻ ngờ vực.

- Cậu từ đâu đến đây?

- À, tớ... - Tí dậm ra lúng túng trước vẻ gây gổ của thằng nhóc, nhưng rồi cậu hít một hơi lấy lại bình tĩnh nói. - Tớ là cháu họ của

bà Sinolaba. Chắc các cậu có biết bà ấy?

Thằng nhóc tóc xoăn gật đầu.

- Có, đương nhiên là chúng tớ có biết bà ấy. Bà ấy là ân nhân của gia đình tớ, nhờ bà ấy mà mẹ tớ mới thoát khỏi bệnh hiểm nghèo hồi năm ngoái. Xin giới thiệu với cậu, tớ là Goekata, người làng hay gọi là Goekata Tóc Xoăn. Còn cậu?

- Tớ là Tí.

- Tí à, cái tên nghe lạ thật! - Vài đứa trong nhóm xì xào bàn tán.

- Nhưng lại rất dễ nhớ! - Goekata quay lại nhìn chúng nói, thế là cả bọn đều im bật.

Theo lệnh của Goekata, bọn trẻ đồng ý cho Tí nhập bọn. Trò chơi của bọn chúng có tên gọi là Vua Tôi, trong đó một đứa sẽ được cử ra làm vua. Bọn trẻ đã thống nhất Goekata sẽ làm vua, trong khi những đứa còn lại lần lượt giữ các vai trò như tể tướng, quan văn, quan võ và các chức vụ quan trọng khác. Tuy nhiên chẳng có đứa nào chịu làm lính cả. Cũng may là Tí đã xung phong làm lính nên cuộc tranh cãi được dàn xếp một cách ổn thỏa.

Thực ra, Tí tham gia cũng chỉ vì muốn giúp bọn trẻ làm hòa chứ chẳng phải hứng thú với trò chơi cho lắm. Vậy mà trái với suy nghĩ của cậu, trò chơi lại rất hay ho. Thoạt đầu, lính bị vua và các quan quát tháo và đổ cho đủ mọi loại tội lỗi trên đời, có căn cứ lẫn vô căn cứ. Thế nhưng đến cuối buổi chơi, lính lại chiếm được ngôi vua và trở thành vua mới.

- Chà, cậu láu cá lắm! Thế là tớ phải mất ngôi vua cho cậu rồi. - Goekata cười cười hích tay Tí. - Thế này nhé, lát nữa bọn tớ sẽ đi câu, cậu có muốn đi theo không?

Tí vui vẻ gạt đầu. Cậu bắt đầu thấy những người bạn mới của mình thật thú vị, đặc biệt là Goekata Tóc Xoăn. Nhờ tài ngoại giao của cậu ta mà cậu dễ dàng hòa nhập được với những đứa còn lại trong nhóm. Nhưng thỉnh thoảng cậu cũng không thể không tự hỏi liệu bọn chúng sẽ đối xử với mình ra sao nếu biết mình không phải là người Faradetia thật sự?

Lát sau, Tí cùng đám trẻ đứa xách xô, đứa xách cần câu kéo nhau ra sông. Goekata có vẻ như là đứa sành sỏi nhất bọn, vì nó biết nơi nào có cá to, và dùng loại mồi nào thì câu được loại cá nào. Sau buổi câu, chiến lợi phẩm mang về được là mười một con cá vẩy óng ánh bạc giẫy đành đạch trong xô, trong đó Tí có công câu được một con.

- Lần đầu thế là khá rồi đấy! - Goekata khích lệ vỗ vai Tí, trước khi quay sang đám trẻ nói như tuyên bố - Tối nay tất cả chúng ta sẽ được thưởng thức món cá nướng!

- Hoan hô! - Cả bọn đồng thanh reo lên.

Bọn trẻ mang cá về góp vào bếp chung của làng, khiến các bà mẹ rất hài lòng. Để thưởng công cho chúng, họ cho mỗi đứa một chiếc bánh nướng nhân thịt nóng hổi. Đang đói nên Tí hăm hở nhận bánh rồi vừa thổi phù phù vừa ăn rất ngon lành.

Chương 19

Trời đổ ánh chiều rất nhanh. Trong khi ánh nắng nhạt dần thì gió lạnh từ các khe núi bắt đầu tràn xuống và lửa trại được đốt lên ở bãi đất trống giữa làng. Ai nấy đều mặc thêm áo khoác hoặc quấn thêm khăn choàng cho ấm. Tí đến đứng rất sát chỗ lửa trại để hơ đôi tay lạnh giá, trong khi ngọn lửa bị gió thổi bạt hết bên nọ đến bên kia, bắn những tàn lửa trông như những bông hoa màu tím tách lên bầu trời đêm trong sáng. Đám đông bắt đầu xếp thành hàng dài để được chia phần ăn. Mỗi người được một phần thịt xiên, một phần bánh

nướng, và một phần súp rau củ. Tất cả đều được đựng trong một chiếc hộp lớn bằng tre.

Vừa ăn Tí vừa nhấp nhẩm nhìn xuyên qua đám đông để xem Soly đã đến hay chưa, nhưng suốt cả buổi vẫn chẳng thấy tăm hơi cô bạn đâu. Sau khi mọi người ăn xong, vị trưởng làng, một ông lão nhỏ người, khòm lưng chống gậy bước lên trước toàn thể dân làng và bắt đầu đọc lời tuyên bố khai mạc. Bài diễn văn kết thúc, tất cả cùng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Rồi họ cùng xếp thành vòng tròn xung quanh ngọn lửa trong khi âm nhạc bắt đầu được cử lên. Đàn nhạc gồm có đàn hạc khung tròn, trống và sáo cùng hòa âm rộn rã. Điệu nhạc lúc thì du dương như tiếng nước chảy qua ghềnh đá, lúc lại dồn dập trầm hùng như tiếng của hàng ngàn đàn thú hoang chạy trên đồng cỏ. Rồi bỗng giai điệu lắng xuống và một giọng hát trong trẻo cao vút cất lên khiến tất cả mọi người đều phút chốc rơi vào không khí trang nghiêm yên lặng. Ca sĩ là một phụ nữ vóc người khỏe khoắn với đôi mắt xanh sâu thẳm như đại dương. Cô thể hiện vô cùng xuất sắc một bản anh hùng ca kể về thời hồng hoang của Faradetia, nơi loài chim Arisoka huyền thoại đã chọn làm chỗ trú chân, và đã sinh ra những tổ tiên đầu tiên của người Talikima. Với dòng máu Arisoka rục cháy trong tim, con cháu của những người Talikima đầu tiên đã dựng xây nên những làng mạc phồn vinh, sáng tạo ra nghề trồng trọt, chăn nuôi và các nghề thủ công tinh xảo khác. Đến đoạn kết, lời ca cảm tạ công đức của các vị thần đã giúp người Talikima khai mở đất đai và ban cho họ những mùa màng đầy hoa thơm trái ngọt. Bài ca kết thúc một lúc lâu mà mọi người vẫn còn ngất ngây vì dư âm vang vọng của nó. Chỉ khi tiếng vỗ tay đầu tiên lộp bộp rơi xuống như giọt mưa đầu mùa thì một tràng những tiếng vỗ tay khác mới bắt đầu vang lên như trận mưa rào mãi không dứt.

Chợt Tí giật mình vì cảm thấy có một bàn tay mát lạnh chạm vào người mình. Cậu quay người lại và thấy một cô bé tóc xoăn có gương mặt thanh tú với đôi lông mày đậm nét mỉm cười nhìn cậu. Phải mất một giây sau cậu mới nhận ra đấy chính là công chúa Soly trong hình dáng cải trang.

- Soly, tớ đợi cậu mãi! Sao cậu đến muộn thế?

- Suyt! - Soly vội đưa ngón trỏ lên miệng. - Ở đây đừng gọi tớ là Soly. Tất cả dân làng đều biết tớ là Sola, cháu gái của bà Sinolaba. Chắc bà Sinolaba cũng đã giới thiệu cậu với người làng rồi chứ?

Tí gật đầu.

- Vậy thì từ giờ tớ với cậu chính thức là anh em họ rồi đấy. - Soly mỉm cười. - Cậu đến đây đã lâu chưa?

- À, nếu kể cả lúc không tỉnh táo nữa thì là từ hôm qua. - Tí gãi đầu đáp.

- Lúc không tỉnh táo à?

- Chuyện dài dòng lắm, rồi tớ sẽ kể sau. Còn bây giờ...

- Bây giờ là đến nghi thức múa Vòng Tròn! - Tiếng hô lớn của vị trưởng làng cắt ngang lời Tí.

Ngay lập tức các cô gái trong những bộ váy sặc sỡ xúng xính bước lên, tay nắm với nhau tạo thành một vòng tròn. Sau đó các chàng trai tạo thành một vòng rộng hơn bao ở phía ngoài. Điệu nhạc bắt đầu nổi lên, với những nhịp nhanh và vui nhộn. Thoạt tiên, các chàng trai đứng yên để các cô gái bắt đầu múa trước. Điệu múa của các cô gồm rất nhiều động tác nhún nhảy và xoay tròn duyên dáng. Chốc chốc, các cô lại cùng nắm tay ngả người ra phía sau. Một lúc sau, các cô tản ra vòng tròn phía bên ngoài, trong khi các chàng trai thì bước vào bên trong và bắt đầu múa. Mọi người ồ lên thán phục trước những động tác nhảy cao, vung tay và đá chân rất nhanh và mạnh của họ. Thỉnh thoảng, họ lại ngồi xuống ở tư thế quỳ gối rồi cứ thế xoay tròn nhanh như chong chóng. Họ vung tay và dậm chân liên tục cho kịp với nhịp trống nhanh, đến nỗi hầu như không có lúc nào đứng yên. Tiếp theo, các chàng trai và các cô gái

nắm tay nhau nhảy thành từng cặp. Các chàng trai làm điểm tựa giúp các cô gái ngã người, nhảy cao và xoay tại chỗ. Mặt ai nấy đều rạng rỡ và ứng hồng vì ánh lửa, trong khi Soly và Tí say sưa theo dõi, thỉnh thoảng lại vỗ tay theo nhịp cùng khán giả. Tí say sưa cảm thấy âm nhạc đang chảy trong tim mình, và chân cậu cũng muốn nhún nhảy múa theo.

Điệu nhạc dừng lại, giọng thông báo của vị trưởng làng lại vang lên.

- Xin được nối tiếp bằng tiết mục múa tự do!

Tiếng kèn bắt đầu ngân lên lần đầu tiên, đệm theo điệu đàn, tiếng sáo và tiếng trống, trong khi những đôi nam nữ trong làng bắt đầu nhảy thành từng cặp theo ý thích. Soly hào hứng bảo với Tí.

- Đi nào, chúng ta ra nhảy cùng với họ!

Tí chưa kịp trả lời thì đã bị Soly nắm tay kéo đi. Tuy cậu hiểu biết khá nhiều về âm nhạc, lại từng tập thổi sáo, nhưng vẫn hết sức lúng túng vì chưa có kinh nghiệm nhảy bao giờ. Hơn nữa, bạn nhảy của cậu lại là một cô gái xinh xắn như vậy. Tuy nhiên chỉ sau một vài bước nhảy vụng về, cậu đã quan sát và học được các bước chân sao cho đúng kiểu, cách xoay người và vung tay sao cho nhịp nhàng. Càng vào sâu trong vũ điệu cậu càng nhảy tự tin và hào hứng hơn. Soly cũng tươi cười rạng rỡ, và trong ánh lửa bập bùng, cậu cảm thấy cô xinh đẹp lạ lùng (dù là Soly cải trang hay Soly thật).

Điều cậu không ngờ tới là ngoài khả năng nhảy đôi, Soly còn là một vũ nữ múa đơn cực kì điêu luyện. Đến tiết mục múa đơn, Soly đã nhận được nhiều nhất những tràng pháo tay đề cử của khán giả. Theo như lời Goekata Tóc Xoăn đứng cạnh cậu rĩ tai thì Soly đã gây được ấn tượng rất tốt trong lễ hội năm ngoái nên được người làng hết sức ái mộ. "Hình như trong lĩnh vực thưởng thức nghệ thuật, người ta đã quên đi sự phân biệt giữa người mắt xanh và người mắt nâu thì phải!" Tí ngạc nhiên thầm nhủ. Chỉ sau vài phút ngắm Soly

múa, cậu đã không còn nghi ngờ gì về tài năng của cô bạn nữa. Tay cô ấy múa dẻo như những chóp lửa mềm mại, còn khi ngả người ra phía sau thì trông cô chẳng khác nào như một hành liễu rủ. Khi cô xoay tròn liên tục tại chỗ, chiếc váy xòe của cô tỏa rộng ra như một bông hoa trắng muốt rực lên trong ánh lửa phập phồng. Đang há hốc vì ngạc nhiên lẫn thán phục trước tài nghệ của cô bạn thì Tí chợt nghe có ai gọi tên mình. Cậu quay lại và thấy bà Sinolaba đang bước đến gần.

- Tí, pháp sư Kalibama có việc cần gặp cậu. Hãy đi theo tôi! - Bà Sinolaba nói với giọng hơi là lạ.

- Ơ ... vâng ạ! - Tí lưỡng lự đáp. Cậu vừa bước theo bà Sinolaba vừa ngoái đầu nhìn lại với vẻ tiếc nuối vì phải bỏ lỡ màn múa tuyệt diệu của công chúa Soly.

Trong khi đi theo bà Sinolaba, cậu cố đoán xem pháp sư Kalibama muốn gặp mình để nói chuyện gì, và tại sao lại là đang lúc lễ hội nhộn nhịp như vậy, nhưng cậu hoàn toàn không thể nghĩ ra. Những người làng đều không ai để ý thấy cậu và bà Sinolaba tách đám đông đi đến một ngôi nhà trên cây nằm khuất trong bóng tối. Bà Sinolaba mở cửa và Tí thấy không gian bên trong được thắp sáng bằng ánh nến. Cậu bước vào theo như lời bà Sinolaba bảo và đang mãi ngắm nghía các đồ vật bên trong thì có ai từ phía sau bất ngờ chụp lên miệng cậu một chiếc khăn có mùi rất nồng. Cậu cố sức giãy giụa để thoát ra nhưng chỉ sau vài giây đã thấy người lả đi, không còn đủ sức để ngoái nhìn xem người đang giữ chặt mình là ai nữa. Căn phòng mờ đi và xoay vòng trước mắt cậu, trước khi chìm nhanh vào bóng tối. Điều cuối cùng cậu còn loáng thoáng nghe thấy trước khi ngất đi là tiếng thét phẫn nộ của bà Sinolaba.

- Pháp sư Kalibama, hãy dừng tay lại!

Chương 20

Cảm giác mệt mỏi và đau nhức ở cổ tay và chân đánh thức Tí dậy. Phải mất vài giây sau cậu mới nhận ra mình đang ở đâu và chuyện gì đã xảy ra với mình. Cậu thấy mình đang bị trói chặt vào một chiếc cột ở góc nhà. Có vẻ như căn nhà này đã lâu không có ai sử dụng, vì trên mặt bàn và ghế đều phủ một lớp bụi dày và trong không khí thoảng có mùi ẩm mốc. Cửa sổ phòng đóng kín nhưng cậu vẫn nghe rõ những âm thanh của lễ hội từ bên ngoài vọng vào. “Vậy là lễ hội vẫn chưa kết thúc.” Cậu thầm nhủ. “Có lẽ mình ngất xỉu chưa được bao lâu.”

Cậu đoán rằng hoặc Soly vẫn chưa nhận ra sự vắng mặt của mình hoặc là đang đi tìm mình. Nhưng tại sao pháp sư Kalibama lại gọi cậu đến đây và bắt trói lại như vậy nhỉ? Nếu như ông ta muốn làm hại cậu thì tại sao không làm việc đó vào hôm qua, lúc cậu đang bị thương suýt chết? Tại sao ông ta lại chạy chữa cho cậu lành lặn rồi bày ra âm mưu đen tối này? Còn bà Sinolaba nữa, chẳng lẽ bà ấy đã bị ông ta buộc phải đưa cậu đến đây? Nếu vậy hiện giờ bà ấy đang ở đâu? Trong đầu cậu có hàng ngàn câu hỏi và cũng bấy nhiêu nỗi sợ, nhưng càng nghĩ cậu càng thấy nhức đầu hơn vì tác dụng của thuốc mê vẫn chưa dứt hẳn.

Cậu đành chuyển sự tập trung của mình vào việc quan trọng nhất lúc này là tìm cách thoát khỏi đây. Cậu bị nhét giẻ trong miệng nên không thể kêu la được gì, trong khi hai tay cậu bị trói chặt ra sau và hai chân bị buộc dính vào nhau bằng dây thừng. Cậu thử cựa quậy những ngón tay nhưng chúng hoàn toàn tê cứng vì dây trói quá chặt. Cậu thử làm lung lay cây cột trói nhưng nó chắc đến mức không có cách nào di chuyển được. Trong phòng cũng không có vật gì sắc đủ để cắt được dây trói. Đang lúc cảm thấy hi vọng dần mờ đi thì cậu giật mình nghe có tiếng ai đó khẩn trương mở khóa từ bên ngoài, và rồi cánh cửa bật mở. Bà Sinolaba vội vã bước vào trước khi cẩn thận khép cửa lại, đoạn dùng một con dao cắt dây trói cho cậu rồi vừa lau nước mắt vừa sụt sùi nói.

- Pháp sư Kalibama đã phát hiện ra cậu là người từ thế giới khác đến, nên muốn bắt cậu đem nộp cho triều đình để đổi lấy tiền

thưởng. Nhưng khoan hãy nói đến chuyện đó, giờ tôi phải đưa cậu ra khỏi đây đã. Cậu vẫn đi được chứ?

- Vâng ạ! - Tí đáp. - Còn Soly sao rồi ạ?

Bà Sinolaba không trả lời mà chỉ ra hiệu cho Tí giữ im lặng, rồi bà cẩn thận hé cửa nhìn ra ngoài. Khi đã chắc chắn là không có ai theo dõi, bà ra hiệu cho Tí theo bà bước xuống các bậc thang. Bên ngoài lễ hội vẫn đang tung bừng. Từ xa Tí có thể trông thấy ánh lửa nơi người làng đang đốt những con bù nhìn rơm. Chúng cháy rực lên như những bó đuốc khổng lồ, trong khi tiếng vỗ tay và tiếng reo hò vang dội không ngớt như những đợt sóng. Cũng giống như khi cậu rời đi, dường như không có ai trông thấy bà Sinolaba dẫn cậu men theo bóng tối lần đến con đường mòn dẫn vào rừng.

- Đây là địa chỉ một người quen của tôi ở thành Pha Lê. - Bà Sinolaba vừa nói vừa trao cho Tí một mảnh giấy kèm theo một phong thư. - Đến nơi cậu hãy đưa cho ông Lagamigo bức thư này, ông ấy sẽ cho cậu ở nhờ. Riêng công chúa Soly hiện giờ vẫn an toàn, tôi sẽ tìm cách nhả công chúa đến chỗ cậu sau. - Nói rồi bà dúm vài đồng tiền vàng vào tay Tí. - Chăm lấy, đừng ngại, rồi cậu sẽ cần dùng đến. Giờ tôi sẽ tạo "Vòng Sáng Bảo Vệ" để cậu ra khỏi rừng một cách an toàn.

Nói đoạn bà lão lấy trong túi áo ra một chiếc lọ. Bà mở nắp lọ, rắc thứ bột chứa trong nó lên người Tí rồi lầm thầm đọc một câu thần chú mà Tí nghe không rõ. Ngay sau đó, cậu thấy toàn thân mình được bao bọc trong thứ sáng nhạt màu cam.

- Với loại vòng bảo vệ này, cậu sẽ không sợ bị lũ quái thú tấn công nữa. - Bà Sinolaba giải thích.

- Ồ, vậy tại sao lần trước bà không dùng nó để giúp cháu ạ? - Tí không khỏi thắc mắc.

- Vòng Sáng Bảo Vệ chỉ có thể dùng vào những dịp khẩn cấp thôi, vì Bụi Sao dùng để tạo ra nó là một thứ rất khan hiếm. Cậu nên đi một khoảng đủ xa rồi mới gọi Đền Rừng để tránh bị người khác trông thấy. Chắc là cậu đã biết cách? Được rồi, vậy chúc cậu lên đường bình an! Tôi phải trở lại lễ hội ngay kẻo có người trông thấy.

Tí gật đầu cảm ơn bà Sinolaba trước khi quay lưng bước nhanh vào rừng. Khi chỉ còn một mình cậu mới bắt đầu thấy rờn rợn, tưởng như những cành lá đen sẫm với hình thù kì dị xung quanh có thể biến thành lũ quái vật nhảy xổ vào cậu bất cứ lúc nào dù là có Vòng Sáng Bảo Vệ hay không. Cậu vừa đi vừa chạy, cố rút ngắn thời gian hết sức có thể. Nhớ lời bà Sinolaba dặn, đi được một quãng xa cậu mới dám dừng lại, vỗ hai tay vào nhau ba lần rồi cất tiếng gọi.

“Đền Rừng dù ở nơi đâu
Ngõ tối hẻm sâu
Hãy mau bay đến!”

Trong chớp mắt, một dòng suối lân tinh lấp lánh những con cá đã bơi đến xung quanh cậu. Cậu lại tiếp tục vừa đi vừa chạy, không dám ngoái đầu nhìn lại phía sau lần nào. Trong khi đó, những tiếng động kì lạ bắt đầu rục rịch vang lên trong đêm, và những đôi mắt sáng quắc đỏ ngẫu bắt đầu xuất hiện, nhưng lần này tất cả những đôi mắt háu đói ấy đều để yên cho cậu đi qua. Vừa ra khỏi rừng, Tí vấp phải một hòn đá và ngã vật xuống cỏ. Lúc này cậu mới nhận ra bụng mình đang quặn lên từng cơn vì cơn xóc hông trong lúc chạy, nhưng biết là không thể nán lại lâu, cậu tiếp tục đứng lên chạy băng qua đồng cỏ để đến đường cái lớn. Đến đây cậu thả lũ Đền Rừng trở lại chỗ cũ của chúng trước khi nhảy lên chiếc xe Xé Gió đầu tiên trở về.

- Xin làm ơn cho cháu đến địa chỉ ghi trong mảnh giấy này! - Tí chìa mảnh giấy mà bà Sinolaba đưa ra về phía người xà ích.

Khoảng hơn một giờ sau, cỗ xe dừng lại trước một cửa hiệu thực phẩm trong thành Pha Lê. Tí xuống xe, trả một đồng tiền cho người

xà ích rồi ngậ ngừng đứng ngó nghiêng trước cửa hiệu. Một ông
lão cao to mắt nâu có hàm râu quai nón và mái tóc dài điểm bạc
buộc ra sau đầu bước đến gần hỏi.

OceanofPDF.com

- Chúng tôi sắp đóng cửa rồi. Cậu muốn mua gì?

- Dạ không, cháu chỉ muốn hỏi thăm một chút. Ông có phải là ông Lagamigo không ạ?

- Đúng, nhưng cậu là ai? - Ông lão nhìn Tí vẻ dò xét.

- Xin ông hãy đọc bức thư này ạ! - Tí vừa nói vừa lấy trong túi áo ra bức thư gấp tư đưa cho ông lão.

Ông Lagamigo cau mày nhìn Tí trước khi mở phong thư ra xem. Sau khi đọc lướt qua, ông thở dài nói.

- Thì ra cậu là cháu của bà Sinolaba! Thôi được rồi, tạm thời cậu cứ ở lại đây. Đi đường xa chắc cậu cũng mệt rồi, hãy vào trong nghỉ ngơi đã, ta sẽ chuẩn bị chỗ ngủ cho cậu.

Nói rồi ông Lagamigo dẫn Tí vào trong cửa hiệu. Ở đằng sau cửa hiệu có một cái sân rộng nối liền với gian nhà sau. Bỗng từ trên bờ tường, một con cú-mèo màu đen nháy phịch xuống, xù lông gầm gừ chặn đường Tí, nhưng liền bị ông Lagamigo suýt đuổi đi. Gian nhà phía sau rất rộng và có nhiều phòng, sàn nhà được trải thảm nhung và trên tường có treo những bức tranh sơn thủy rất đẹp. Tí được ông Lagamigo xếp cho ở căn phòng cuối sát cạnh bếp.

- Con trai ta ngủ ở phòng bên cạnh. - Ông Lagamigo nói. - Lúc ngủ nó có tật ngáy rất to, mong cậu không lấy làm phiền!

- Dạ không sao, cháu ngủ say lắm nên chẳng nghe thấy gì đâu ạ! - Tí lễ phép đáp.

Chương 21

Tuy nói vậy nhưng đêm đó Tí cứ trần trọc mãi không ngủ được. Cứ cách vài phút cậu lại lo lắng nhìn ra cửa sổ, tưởng tượng pháp sư Kalibama sắp dẫn theo một đám lính đến tìm mình. Chỉ đến khi gần

sáng giấc ngủ mới chịu kéo đến với cậu, nhưng đó cũng là lúc những hình ảnh tưởng tượng trong đầu cậu biến thành một cơn ác mộng. Trong mơ, cậu thấy mình bỏ chạy thực mạng trong khi một đám đông mặt mày dữ tợn đang cầm vũ khí đuổi theo. Cậu cố hết sức chạy thật nhanh, nhưng chẳng hiểu sao càng chạy đôi chân lại càng trở nên nặng thêm, nặng thêm mãi cho đến lúc không thể nào nhấc lên nổi nữa thì có một bàn tay tóm lấy cậu từ phía sau.

- Buông tôi ra, buông ra! - Tí vừa kêu vừa quẫy đạp dữ dội.

- Này Tí, dậy đi! Cậu bị mơ à? - Có tiếng ông Lagamigo gọi.

Tí giật mình mở mắt ra và bật người dậy.

- Có một cô bé đến tìm cậu đấy. - Ông Lagamigo nói.

“Soly rồi!” Tí thở phào tự nhủ. Rồi không đợi cho ông Lagamigo nói tiếp, cậu vội nhảy xuống giường chạy ra phòng ngoài. Vừa trông thấy cậu, cô gái mặc áo choàng bỏ mũ trùm đầu xuống. Đúng là Soly trong hình dáng cải trang!

- So...la! - Suýt nữa thì Tí buột miệng gọi Soly bằng tên thật. - Gặp cậu tớ mừng quá! Đêm hôm qua...

Cậu chưa kịp nói hết câu thì Soly đã nháy mắt ra hiệu cho cậu im lặng. Rồi quay sang ông Lagamigo đang bước đến gần, cô lễ phép nói.

- Dạ thưa, ông có thể vui lòng cho chúng cháu nói chuyện riêng một chút được không ạ?

Ông Lagamigo nhíu mày tỏ vẻ hơi phật ý, nhưng rồi cuối cùng ông cũng nhún vai nói.

- Dĩ nhiên rồi, xin mời hai cô cậu cứ tự nhiên!

Đợi ông chủ nhà đi rồi, Soly mới kéo Tí ra một góc nói với giọng thì thào.

- Bà Sinolaba đã kể cho tớ nghe mọi chuyện rồi! Tớ cũng thật không ngờ pháp sư Kalibama mà mọi người luôn tôn kính lại có thể bày ra âm mưu đen tối đến thế. Nhưng có lẽ cậu vẫn chưa biết hết thâm ý của ông ta đâu. Đêm hôm qua lúc ở lễ hội, sau tiết mục múa hát và đốt bùa nhìn rơm để tế các vị thần là đến nghi lễ chia rượu. Đây là nghi lễ rất thiêng liêng đối với người Talikima, nên nếu ai không uống phần rượu được chia sẽ bị coi là phạm tội bất kính với thần linh. Cũng may là tớ không biết uống rượu nên chỉ ngậm trong miệng một lát rồi bí mật nhổ đi.

Cậu sẽ không thể nào tin nổi chuyện đã xảy ra sau đó. Tớ ngờ rằng pháp sư Kalibama đã phù phép vào trong rượu để làm cho dân làng phát điên, bởi vì sau khi uống xong, tất cả mọi người đều bỗng chốc trở nên đờ đẫn như người mất hồn. Theo trình tự của nghi lễ thì sau đó, pháp sư Kalibama sẽ là người đại diện cho dân làng lên đọc lời khẩn tạ ơn các vị thần linh. Nhưng thay vì đọc lời khẩn, ông ta lại hô hào kêu gọi người Talikima cùng tập hợp lại để đánh chiếm thành Pha Lê, lật đổ vương triều Faradetia. Ông ta lấy lý do rằng người Talikima mới là hậu duệ thực sự của loài chim Arisoka thần thánh, nên chỉ có người Talikima mới xứng đáng trở thành chủ nhân của Faradetia mà thôi. Ngay sau lời phát biểu điên rồ của pháp sư Kalibama, nhiều người trong đám đông phấn khích kêu lên.

- Đúng, người Lanakeno là một chủng tộc ngoại lai, không xứng đáng được cai quản Faradetia! Vương quốc Faradetia phải thuộc về người Talikima chúng ta, những hậu duệ thực sự của loài chim Arisoka vĩ đại!

Ngay lập tức, những giọng khác cùng kích động hô lên theo.

- Nói rất đúng! Vương quốc Faradetia phải thuộc về sở hữu của người Talikima chúng ta! Người Talikima muôn năm! Con cháu Arisoka muôn năm!

Những tiếng la hét liên tiếp vang lên cho đến khi nó khiến cho cả đám người trở nên điên loạn. Thường ngày họ vốn hiền lành là vậy mà bỗng chốc trở nên hết sức dữ tợn và hiếu chiến, khiến tớ sợ bủn rủn cả tay chân, chỉ muốn lập tức quay về cung để báo tin cho mẫu hậu. Cũng may là dân làng đều kính trọng bà Sinolaba nên không ai dám làm hại tớ, nhưng tớ thực sự không thể tưởng tượng nổi sự thể sẽ ra sao nếu họ phát hiện ra thân phận thật của mình.

Lúc tớ định bỏ chạy thì bà Sinolaba nắm tay giữ lại. Bà nói thầm vào tai tớ rằng hãy cứ giả vờ như thể tớ cũng phát điên giống như những người còn lại, vì nếu để pháp sư Kalibama biết chuyện thì sẽ hết sức nguy hiểm. Cũng may là bà Sinolaba không uống rượu giống như tớ nên vẫn còn tỉnh táo, mặc dù tớ cũng chẳng rõ lí do tại sao. Sau đó, theo nghi thức của tục chia rượu, nhiều vò rượu đã được đưa từ làng Manolammo đến phân phát cho các làng Talikima lân cận. Thế là chẳng bao lâu sau, từ khắp mọi nẻo đường người ta đốt đuốc sáng rực lũ lượt kéo nhau đến làng Manolammo, vừa đi vừa hô khẩu hiệu chống đối người Lanakeno. Suốt đêm họ tập trung quanh đồng lửa bàn tán kế hoạch đánh vào thành Pha Lê. Đến gần sáng, lợi dụng lúc họ sơ hở bà Sinolaba mới giúp tớ trốn đi và bảo cho tớ biết chỗ ở của cậu.

- Không ngờ pháp sư Kalibama lại thâm độc đến thế! - Tí nói với vẻ lo lắng. - Nếu ông ta biết bà Sinolaba che chở cho tớ và cậu, chắc chắn bà ấy sẽ gặp nguy hiểm!

- Bà Sinolaba rất giỏi ứng biến, tớ nghĩ bà ấy sẽ không sao đâu!

Tí gật đầu.

- Hi vọng là vậy. Nhưng tớ vẫn thấy chuyện pháp sư Kalibama bắt trời tớ có điều gì đó rất lạ. Chắc bà Sinolaba đã nói cho cậu biết chuyện ấy?

Soly gật đầu. Rồi cô tỏ vẻ phân vân nói.

- Tớ cũng nhận thấy là trong suốt đêm lễ hội pháp sư Kalibama có vẻ gì đó rất lạ lùng.

- Lạ lùng à?

- Ừ, hình như ông ta bị một cơn đau nào đó hành hạ thì phải. Ông ta vừa tuyên bố là sẽ lãnh đạo người Talikima đánh vào thành Pha Lê, lại vừa ôm ngực thở rất khó nhọc, tưởng như sắp khụy xuống đến nơi.

- Cậu có chắc không? Cậu thấy rõ ông ta bị đau à?

Soly gật đầu.

- Ông ta nổi tiếng là một người khỏe mạnh, lại có kiến thức sâu rộng về thảo dược. Tớ nghĩ ông ta đau đớn như thế không phải do bệnh tật mà là vì nguyên nhân khác.

Chợt bên ngoài có tiếng ồn ào vọng vào. Soly và Tí im lặng lắng nghe.

- Tôi không biết có cậu bé nào như thế cả, dù ông có là cha của cậu bé thì cũng thế thôi, mời ông đi cho! - Giọng ông Lagamigo lạnh lảnh.

Tiếp theo là tiếng khàn khàn đầy hăm dọa của một người nào đó đáp lại nghe không rõ lắm.

- Thôi chết rồi, pháp sư Kalibama đấy! - Soly hết hoảng nói.

- Làm sao ông ta biết tớ ở đây mà tìm? Chẳng lẽ bà Sinolaba đã bị ép phải khai ra?

Soly đặt tay lên ngực.

- Không biết chuyện gì đã xảy ra cho bà ấy nữa! Nhưng tạm thời chúng ta phải trốn đi đã, ông Lagamigo không cầm chân pháp sư Kalibama được lâu đâu.

- Đi theo tớ, lối này! - Tí vẫy tay ra hiệu cho Soly đi theo. Cả hai chạy vào trong bếp. Ở đây có một cánh cửa dẫn ra khu vườn phía sau nhà. Đó là một khu vườn rộng cây trái sum suê, được bao quanh bằng một dãy tường rào.

- Cao thế này thì làm sao qua được? - Soly lo lắng xem xét bức tường. - Ý tớ là... tớ có thể biến thành chim bay qua, nhưng tớ không mang theo thuốc Thu Nhỏ cho cậu nên...

Tí hiểu ý đáp nhanh.

- Tớ sẽ leo lên cây này rồi chuyền qua. - Vừa nói cậu vừa chỉ cây hồng sai trái mọc sát bờ tường. - Cậu cứ bay sang bên kia trước đi!

Soly làm theo lời Tí, trong khi cậu chạy tới chỗ cái cây, bám cành leo lên. Cậu vừa leo đến ngang tầm cửa bức tường thì bỗng một đứa bé trai khoảng sáu, bảy tuổi từ trong nhà chạy ra. Trông thấy cậu, nó há hốc mồm kinh ngạc rồi vừa co cẳng chạy vào nhà vừa gào toáng lên.

- Bố ơi, có trộm!

Tí vội gắp rút chuyền từ cành cây sang bờ tường, rồi vin một cành lớn chìa ra đường nhảy xuống đất, nơi Soly đang đứng đợi sẵn. Cậu kéo tay cô bạn rồi cả hai cùng cầm đầu chạy, bỏ lại phía bên kia tường tiếng gầm gừ của con cú-mèo và tiếng ồn ào của một đám người vừa ùa vào khu vườn.

Chương 22

Sau một hồi lâu chạy lung tung qua các con phố trong suốt như pha lê tấp nập xe Xé Gió và khách bộ hành qua lại, hai người bạn cũng

tìm được một cỗ xe còn trống đang đậu trước một tiệm bán vải.

- Làm ơn cho chúng tôi đến trước cổng cung điện! - Soly nói với gã thanh niên đánh xe có bộ ria mép được tıra rất kiểu cách rồi định bước lên xe nhưng bị gã ta đưa tay ngăn lại.

- Nay, bọn ranh con, định đùa với ông đấy hả? Bọn bây không thấy quý ngài sang trọng trong kia đã thuê xe rồi hay sao? Cút xuống ngay, không ông quát cho mỗi đứa một roi bây giờ!

Những lời xúc phạm của gã đánh xe làm Soly giận run lên. Tuy vậy, cô vẫn cố nuốt giận, chậm rãi nói.

- Xin thứ lỗi cho chúng tôi đã không chịu hỏi trước, nhưng theo như tôi thấy thì quý ngài trong kia còn nấn ná lại đây lâu. Anh cứ đưa chúng tôi đến cung điện rồi quay trở lại cũng không muộn kia mà! - Vừa nói nàng công chúa vừa lấy trong tay áo ra một túi tiền giơ lên trước mặt gã xà ích. - Chúng tôi đang vội, anh thông cảm cho!

Trông thấy tiền, gã đánh xe lóa mắt. Hắn vội chộp lấy chiếc túi, mở ra đếm rồi hăm hè hỏi.

- Ở đâu mà bọn nhóc ranh chúng mày có nhiều tiền như vậy?

- Đó không phải việc của anh! - Lần này Soly nói với giọng rõ ràng và quyết liệt.

Tí cũ ngỡ gã đánh xe sẽ nổi giận và quát mắng còn thô lỗ hơn, nhưng gã chỉ hắng giọng mấy cái rồi lặng lẽ ngồi vào chỗ của mình, trước khi bắt đầu cho xe chạy. Cậu phải công nhận tài ăn nói khéo léo và khả năng giữ bình tĩnh của Soly quả xứng đáng với một nàng công chúa. Vừa mới qua khỏi một khu chợ, cả hai đã nghe có tiếng Xé Gió lộp cộp ở sau lưng. Quay đầu nhìn lại, Tí thấy pháp sư Kalibama ló đầu ra ngoài cửa xe nhìn theo cả hai với vẻ mặt dữ tợn, trong khi râu tóc ông ta bị gió thổi bạt ra phía sau.

Soly cũng nhìn thấy, bèn bảo người đánh xe cho đôi Xé Gió chạy nhanh hơn nữa. Tí vừa dỗi mắt nhìn về phía con đường trước mặt vừa chốc chốc ngoái đầu nhìn lại sau lưng, lòng cầu mong sao cho xe đến cung điện thật nhanh! Chiếc xe chưa kịp dừng lại hẳn trước cổng hoàng cung, cả hai đã nhảy vội xuống và chạy đến chỗ hai người lính gác cổng. Soly chìa ra một tấm thẻ pha lê có chạm khắc những biểu tượng tinh xảo cho bọn lính xem.

Trông thấy tấm thẻ, hai người lính luống cuống cúi đầu chào rồi lập tức mở cổng cho Soly và Tí đi qua, vừa ngay khi chiếc xe của pháp sư Kalibama kịp trở tới.

- Dừng lại! - Pháp sư Kalibama nhảy chồm về phía Tí và Soly, nhưng đã bị bọn lính xông ra cản đường. Hai người bạn nhân cơ hội chạy nhanh vào bên trong. Ngoái đầu nhìn lại, Tí còn thấy đôi mắt xanh hần những tia máu đỏ của pháp sư Kalibama đang tức tối chĩa về phía cả hai.

- Làm thế nào mà những người lính ban nãy nhận ra cậu trong khi cậu đang cải trang? - Tí thắc mắc hỏi trong khi bước nhanh theo Soly qua một khoảng sân rộng mênh mông dẫn tới cung điện.

- Họ không biết đâu, họ chỉ tưởng rằng tớ là cung nữ của mẫu hậu thôi!

- Vì cậu có tấm thẻ ấy à?

- Ừ, tấm thẻ mà cậu nhìn thấy là một loại thẻ thông hành để ra vào trong cung. Tớ đã lấy trộm ở chỗ mẫu hậu để dùng khi cần thiết.

Nhiều đám lính gác và cung nữ đi ngang qua đều liếc nhìn Tí với vẻ tò mò, làm cậu hồi hộp đến mức ngạt thở, nhưng cũng may là không ai muốn mất thời gian dừng lại để hỏi về lai lịch của cậu, nên cuối cùng cả hai đều đi qua trót lọt. Đến trước một nơi có vẻ như là nhà bếp của hoàng cung, Soly kéo Tí ra một góc rồi nói.

- Cậu chịu khó ở lại đây một thời gian nhé, đợi khi nào thời cơ thuận lợi tớ sẽ lén đưa cậu vào trong cung mẫu hậu. Hiện giờ mẫu hậu tớ đang bận đi thị sát trong kinh thành, có lẽ đến đêm mai mới trở về.

- Thôi được, tớ sẽ ở đây đợi cậu. - Tí thở dài đáp. Rồi chợt nhớ ra điều gì, cậu hỏi thêm. - Nhưng còn pháp sư Kalibama, cậu có nghĩ ông ta sẽ tìm cách đột nhập vào trong cung không?

Soly lắc đầu.

- Cung điện được canh gác nghiêm mật lắm, chỉ riêng quân bảo vệ nội cung đã lên đến hàng nghìn người rồi. Cho dù ông ta có tài phép đến mấy cũng không đột nhập vào đây được đâu. Có điều...

- Có điều nếu ông ta huy động toàn thể người Talikima đánh vào đây đúng không? - Tí nói tiếp ý của cô bạn.

- Đúng vậy! - Soly đáp bằng giọng căm phẫn. - Nhưng tớ nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu!

Liền sau đó Soly dẫn Tí đến gặp vị bếp trưởng hoàng cung.

- Người này đã được chỉ định làm phụ bếp mới trong cung. Đây là mệnh lệnh của Nữ Vương, phiền ông chỉ bảo mọi công việc cho cậu ta. - Soly mạnh dạn nói với người đầu bếp.

Người đàn ông béo tốt có gương mặt hồng hào trợn tròn mắt hỏi lại.

- Cô có chắc không, thưa cô? Một thằng nhóc còn nhỏ tuổi thế này...?

- Chẳng phải tôi cũng ngang tuổi với cậu ta mà vẫn được chọn làm cung nữ hầu hạ Nữ Vương đó sao? - Soly nói với giọng hơi sảng.

Người đầu bếp vội xua tay, lắc đầu phân bua.

- Ơ ... tôi không có ý đó! Xin bẩm báo lại với Nữ Vương rằng mệnh lệnh của Người sẽ được thi hành ngay lập tức ạ!

Nói rồi ông ta cúi chào rất thấp, đoạn ra hiệu cho Tí bước theo sau mình. Soly đứng nhìn theo cho đến khi cậu đi khuất rồi mới kéo mũ áo choàng lên, vội vã bước về phía cung điện.

Chương 23

Khu bếp của hoàng cung là một dãy nhà rộng bao la và hầu như lúc nào cũng tấp nập người qua lại. Sau khi được vị bếp trưởng giới thiệu với những phụ bếp khác và được chỉ dẫn về nơi để dụng cụ trong bếp, Tí đã phải ngay lập tức thay đồng phục và bắt tay vào công việc.

- Tí! Đúng rồi, cậu phụ bếp mới, lại đây giúp tôi gọt mớ củ này! - Một bà cao lớn có nốt ruồi to trên má cất tiếng gọi. Mớ củ mà bà ta nói đến thực ra là cả một ngọn núi củ cải đưng trong một cái giỏ tre đến ba người ôm không xuể.

Tí chưa kịp gọt xong củ cải cuối cùng thì lại có tiếng gọi của một anh chàng to béo.

- Phụ bếp mới, lại đây rửa đồng bát đĩa bẩn này cho tôi!

Khi chiếc đĩa cuối cùng được úp lên giá thì cũng là lúc một người khác gọi Tí đến nhờ khuấy một nồi súp. Thế là suốt cả buổi sáng cậu cứ phải chạy xuôi chạy ngược như con thoi, mồ hôi vã ra như tắm. Nhưng công bằng mà nói thì không chỉ có mình cậu mà tất cả mọi người ở đây ai nấy đều bận luôn tay luôn chân, không lúc nào rời khỏi công việc.

Khi đã quen với nhịp điệu bận rộn ấy, cậu có cảm giác như mình là bộ phận của một phân xưởng khổng lồ nơi mọi thứ đều được sắp đặt chẵn chu ngăn nắp, và mọi chi tiết máy đều hoạt động trơn tru không có bất kì lỗi nhỏ nào. Đến nỗi cậu phải tự hỏi làm thế nào mà

những người này chẳng bao giờ bước đưng đầu hay giẫm lên chân nhau, trong khi ai cũng đi lên đi xuống, đi qua đi lại liên tục như thế. Chỉ sau một buổi làm việc mà mình mẩy Tí đau ê ẩm, trong khi bàn chân cậu thì nhức buốt vì phải liên tục đứng suốt nhiều giờ đồng hồ. Kết quả là đến chiều tối, cậu vừa ngã lưng xuống giường đã ngủ say như chết, hoàn toàn chẳng còn nhớ gì đến hàng nghìn nỗi lo đang canh cánh trong lòng nữa.

Sáng hôm sau, phải khó khăn lắm cậu mới tự kéo mình xuống giường được khi nghe tiếng keng báo giờ. Các thớ cơ ở tay, vai và chân cậu đều đau như dầm. Cậu chỉ mong sao cho Soly sớm đến để giải thoát cho mình, chứ nếu ngày nào cũng làm việc quần quật thế này thì chết mất. Vậy mà trái với suy nghĩ của cậu, ngày làm việc thứ hai mọi thứ đều có vẻ dễ dàng hơn nhiều so với hôm trước, có lẽ là vì cơ thể cậu đang dần thích nghi với môi trường mới. Chỉ có một chút rắc rối là trong giờ ăn trưa, một chị phụ bếp không giấu nổi tò mò đã hỏi thăm về quê quán, xuất thân của cậu. Sau một hồi ấp úng không biết trả lời ra sao, cuối cùng cậu đành phải giả vờ bị đau bụng để trốn vào nhà vệ sinh.

Cũng may là Soly đã đến sớm hơn dự tính của cậu. Tối hôm ấy khi cậu đang quét lá rụng ngoài sân vườn thì Soly trong hình dạng của Sao Băng đã đến đậu trên một cành cây gần đấy, cất tiếng hót lạnh lót thu hút sự chú ý của cậu.

- Đi theo tớ, cẩn thận đừng để bọn họ nhìn thấy nhé! - Soly khẽ thầm thì khi Tí bước đến gần, rồi ngay lập tức vỗ cánh bay lên.

Tí liền dựng chiếc chổi nơi góc tường rồi nhanh chân bước theo Soly, vừa đi vừa đảo dác nhìn quanh xem có bị ai trông thấy không. Đường đi lối lại trong cung quanh co phức tạp chẳng khác nào như mê cung, nên nếu không có người dẫn đường thì đúng là dễ lạc như chơi. Đang đi chợt Soly sà xuống đậu lên vai Tí bảo.

- Nấp vào trong góc kia, nhanh lên!

Tí vội vã làm theo, vừa kịp lúc một toán lính cận vệ tuần tra ngang qua. Đợi họ đi khuất rồi, Soly mới tiếp tục bay lên dẫn đường cho Tí. Cậu theo cô đi ngang qua những dãy hành lang dài thấp đèn lồng sáng trưng và những khu vườn tuyệt đẹp nơi có những đài phun nước bằng pha lê và những loài hoa thơm cỏ lạ trông thật đẹp mắt. Cuối cùng, qua khỏi chiếc cầu bắc qua một hồ nước, cả hai bước vào một khu vườn trồng toàn hoa hồng dây leo. Chúng được tạo hình theo hình dáng của những chiếc bàn, chiếc ghế sang trọng, những cánh cổng, hoặc những cỗ xe Xé Gió. Trên một trong số những cỗ xe bằng hoa hồng ấy, Tí trông thấy hình dáng của một người xà ích đang mở miệng hô một mệnh lệnh nào đó, trong khi chiếc roi trong tay anh ta vung lên giục những con Xé Gió chạy nhanh hơn.

Nghe có tiếng bước chân, Tí vội chui xuống nấp bên dưới một cỗ xe Xé Gió bằng hoa hồng. Liền sau đó, cậu thấy một nhóm cung nữ đi ngang qua, tay xách theo những chiếc giỏ đựng đầy hoa mới hái. Soly bay đến đậu lên vai Tí thì thầm.

- Những người vừa rồi là tì nữ của mẫu hậu tở. Chúng ta đã vào đến khuôn viên của cung Nữ Hoàng rồi đấy.

- Nhưng mà khoan đã, này giờ cậu vẫn chưa nói rõ kế hoạch cho tở biết?

- Tở rất muốn nói rõ, nhưng quả thật là chúng ta không có thời gian. Kìa, họ đã đi khuất rồi, mau theo tở!

Soly tiếp tục dẫn Tí lần theo bóng tối băng qua khu vườn hồng, rồi vượt qua một hệ thống những hành lang và lối rẽ rối rắm, khéo léo đến nỗi không có tên lính canh nào trông thấy. Cuối cùng, hai người lén vào một gian phòng ngủ nơi có màn che trướng rũ lộng lẫy và được trang trí bằng những bức tranh chạm khắc vô cùng tinh tế. Đến đây, Soly hóa thân trở lại hình dáng bình thường, vừa khi có tiếng chân người đi tới. Cô ra hiệu cho Tí và cả hai nhanh chóng nép mình đằng sau một bức rèm. Từ chỗ nấp, họ trông thấy một tì nữ

bung theo một chiếc khay, trên đựng một tách trà đi vào phòng. Sau khi nhẹ nhàng đặt tách trà lên bàn cạnh giường ngủ, người nữ tì cẩn thận sửa lại đệm và gối trên giường, trước khi bước ra khỏi phòng và khép cửa lại. Liền sau đó họ nghe thấy tiếng chân lộp cộp dứt khoát kèm theo tiếng quát tháo ở phòng ngoài vọng lại.

- Các người nói sao, tin mật báo có chính xác không?

- Là mẫu hậu tở đấy! - Soly khẽ thì thào.

- Thưa Nữ Vương, tin tức hoàn toàn chính xác ạ! Bọn người Talikima đang âm mưu lật đổ vương triều của chúng ta. Bọn chúng đã tập hợp lực lượng từ làng Manolammo và các làng Talikima lân cận. Lực lượng của chúng mỗi ngày một đông, có thể nội trong nay mai sẽ tấn công vào kinh thành ạ! - Tiếng một người có vẻ như là một vị chỉ huy quân đội rành rọt đáp lại.

- Nếu vậy thì lạ thật! - Giọng nói uy quyền của Nữ Hoàng cất lên. - Giữa người Lanakeno và người Talikima xưa nay chưa hề xảy ra hiềm khích, tại sao đột nhiên bọn chúng lại có dã tâm thôn tính Faradetia?

- Bẩm Nữ Vương, theo như tin báo về thì thủ lĩnh cầm đầu bọn chúng là một pháp sư có tên là Kalibama ạ. Nghe nói hắn ta là một pháp sư lão luyện, tài phép đầy mình. Thần cho rằng hắn đã dùng bùa phép khích động người Talikima nổi loạn. Bẩm Nữ Vương, tình thế đang hết sức khẩn cấp, xin Người cho phép thần tập hợp binh lính để bảo vệ kinh thành ạ!

Nữ Hoàng im lặng một phút như suy tính điều gì rồi cuối cùng nói với giọng kiên quyết.

- Thôi được, vậy ta ra lệnh cho người trong vòng ba ngày phải chiêu mộ thêm ít nhất là mười ngàn binh lính để hợp sức bảo vệ kinh thành, không được chậm trễ!

- Tuân lệnh Nữ Vương! - Giọng vị chỉ huy hô to. - Thần xin phép cáo lui!

Soly thở phào nhẹ nhõm.

- Cũng may là mật thám của mẫu hậu tở đã phát hiện ra và báo cáo kịp thời! Vậy là xem như thành Pha Lê được cứu rồi.

Riêng Tí thì không thấy lạc quan như vậy. Cậu nghĩ pháp sư Kalibama là một người khó lường. Ông ta chỉ mới phò phép một chút mà đã khiến cho cả một dân tộc mê muội làm theo lời mình, vậy thì làm sao dám đảm bảo quân đội của Nữ Hoàng sẽ thắng được ông ta? Hơn nữa, trước khi quyết định nổi loạn hẳn là ông ta cũng đã tính toán cẩn thận về vấn đề lực lượng. Biết rõ quân đội của Nữ Hoàng hùng mạnh như vậy mà ông ta vẫn quyết đánh vào kinh thành, điều đó chứng tỏ ông ta biết mình phải có cơ hội chiến thắng.

Chương 24

Tiếng chân của Nữ Hoàng nghe rõ hơn khi bà ta bước vào gian ngoài của phòng ngủ. Nhanh như chớp, Soly lấy trong tay áo ra một chiếc lọ đựng thứ dung dịch trong như nước, nhỏ vài giọt vào tách trà để trên bàn của Nữ Hoàng rồi vội vã quay về chỗ nấp, ngay trước khi cửa phòng bật mở. Nhìn xuyên qua những lỗ nhỏ li ti của bức rèm, Tí chỉ nhìn thấy lờ mờ hình dáng của Nữ Hoàng với vóc người cao lớn. Sau khi khép cửa phòng, bà ta cởi bỏ áo choàng, và Tí thấy trên cổ bà ta đeo một sợi dây trên có một viên ngọc xanh biếc.

Trước đó, Soly đã kịp thì thầm vào tai Tí rằng thứ cô vừa cho vào tách trà là một loại thuốc ngủ không màu, không mùi, không vị nhưng có tác dụng rất mạnh. Tí cứ tưởng Nữ Hoàng sẽ uống ngay tách trà ấy, nhưng như để thử thách lòng kiên nhẫn của cậu, bà ta cứ đứng yên bên cửa sổ một hồi lâu trong khi tay mân mê những bông hồng cắm trong lọ. Không gian yên tĩnh và hồi hộp đến mức

cậu cố gắng thở thật khế mà vẫn có cảm giác như hơi thở của mình vang vọng khắp cả căn phòng.

Thời gian trôi qua như một con ốc sên chậm chạp bò từ gốc cây lên đến ngọn. Nhưng rồi cuối cùng, đáp lại nguyện vọng của Tí, Nữ Hoàng cũng quay người lại, bước tới chiếc bàn và nâng tách trà lên ngang mũi để thưởng thức hương thơm dịu dịu của nó. Bà ta chưa kịp nhấp môi vào chất nước màu nâu sẫm bên trong thì lại có tiếng hô lớn bên ngoài vọng vào.

- Bẩm Nữ Vương, có tin cấp báo ạ!

Nghe thấy tiếng hô, Nữ Hoàng liền đặt tách trà xuống bàn.

- Vô lễ! - Có giọng giận dữ của ai đó bên ngoài. - Sao người dám làm phiền Nữ Vương trong lúc người đang yên giấc?

- Chuyện này vô cùng hệ trọng, có liên quan đến vận mệnh quốc gia, xin hãy cho tôi được trực tiếp bẩm báo với Nữ Vương! - Giọng người ban đầu kiên quyết.

Lát sau có tiếng gõ cửa, và một người đàn bà đứng tuổi bước vào phòng. Bà ta thưa.

- Bẩm Nữ Vương, ngài Đại Nguyên Soái nói rằng có việc khẩn cấp cần trực tiếp bẩm báo với Người ạ!

- Bảo hắn đợi ta ngoài cửa! - Nữ Hoàng nói với vẻ cố nén bực dọc. - Còn người có thể lui!

- Tuân lệnh Nữ Vương! - Người đàn bà vừa cúi đầu thật thấp vừa bước lui ra cửa.

Sau khi khoác lại áo choàng, Nữ Hoàng chấn chỉnh lại dáng vẻ đường bệ rồi bước ra khỏi phòng.

- Thôi rồi, vậy là kế hoạch của chúng ta hỏng hết rồi! - Tí vò đầu nói với Soly.

- Cậu phải kiên nhẫn chứ, lát nữa Người sẽ quay lại mà. - Soly nói với vẻ không bằng lòng. - Tớ cũng không biết mình làm thế này là có đúng không nữa, đang lúc dầu sôi lửa bỏng thế này mà lại đi lừa mẩu hậu!

- Tớ... xin lỗi! - Tí đỏ mặt nhận ra mình đã ích kỉ. - Chỉ vì đây là cơ hội về nhà cuối cùng của tớ nên...

Soly bèn dịu giọng nói.

- Không sao, tớ hiểu mà. Nếu tớ là cậu thì chắc cũng sốt ruột thế thôi, nhất là trong lúc khẩn cấp thế này.

Tí chưa kịp nói điều gì đáp lại thì người cung nữ bưng trà ban nãy lại vào phòng, tay bưng theo một khay trà khác. Nhìn thấy tách trà trên bàn, cô ta khẽ lắc đầu rồi thay tách trà ấy bằng tách vừa mang đến còn đang bốc hơi nghi ngút, khiến cho cả Tí và Soly cùng nhăn mặt thở dài. Đợi người nữ tì đi rồi, Soly lấy ra lọ thuốc ban nãy định nhỏ vào tách trà mới, nhưng ngay khi đó cửa phòng mở toang và Nữ Hoàng xuất hiện ở ngưỡng cửa, khiến Tí như chết đứng tại chỗ vì sửng sờ. Trong chớp mắt, Soly kịp nhanh tay giấu đi lọ thuốc.

- Soly, sao con lại ở đây? - Nữ Hoàng nhíu mày hỏi.

Thấy Soly bối rối, Nữ Hoàng nhẹ nhàng hỏi tiếp.

- Lẽ ra giờ này con phải ở trong cung của mình chứ? Hay là con muốn gây bất ngờ gì cho ta?

- Ơ, vâng ạ! - Soly đáp ngay. - Thực ra con muốn tặng Người... một món quà bất ngờ ạ. Vì thế nên con mới lẻn vào đây mà không báo trước, xin Người thứ lỗi cho con!

Nữ Hoàng thở dài.

- Không sao, con muốn tặng quà cho ta, đương nhiên là ta vui lắm. Vậy quà của con là gì? Lúc bước vào hình như ta thấy con giấu đi một lọ gì đó?

- Dạ không! - Soly lắc đầu, mặt mày tái mét. - Con... con chỉ...

Đôi mắt đẹp nhưng sắc của Nữ Hoàng hết nhìn Soly lại nhìn tách trà trên bàn. Rồi như chợt hiểu ra, bà ta đành giọng nói.

- Soly, chẳng lẽ con định...

Thấy Soly sắp bị bắt quả tang, Tí sợ quá bất giác vò vò túi quần, và vô tình chạm phải một vật mà cậu vẫn chưa kịp rút đi: cái xác khô của con nhện! Thế là chẳng kịp suy nghĩ, cậu liền nhẩy ra khỏi chỗ nấp, ném thẳng con vật lông lá nọ vào người Nữ Hoàng. Vừa trông thấy con nhện, Nữ Hoàng chưa kịp kêu lên đã ngã xuống bất tỉnh, còn Soly thì ngồi bệt xuống đất với vẻ mặt kinh hoàng. Tí vội bỏ con nhện chết lại vào trong túi rồi chạy lại đỡ Soly đứng lên.

- Xin lỗi vì đã không báo trước cho cậu! Thực ra chính tớ cũng không ngờ mình sẽ hành động như thế.

- Mẫu hậu tớ... - Soly hốt hoảng cầm tay Nữ Hoàng lay lay. - Người bất tỉnh rồi. Khi nào tỉnh lại chắc Người sẽ giết tớ mất!

Tí lúng túng gỡ đầu gỡ tai, cảm thấy mình thật có lỗi. Soly mím môi phân vân một hồi lâu rồi quyết định tháo sợi dây có mặt đá Lưu Ly trên cổ Nữ Hoàng. Sau đó, cô bảo Tí giúp mình đỡ Nữ Hoàng lên giường nằm, đắp chăn cẩn thận.

- Xin mẫu hậu tha lỗi cho con! - Soly thì thào trước khi quay sang Tí nói. - Nhanh lên, chúng ta phải đến chỗ Đền Thần ngay!

Nói rồi cô bạn dẫn đường cho Tí vào một căn phòng thông với phòng ngủ của Nữ Hoàng, nơi có rất nhiều ghế tựa bọc nhung đỏ thắm. Đến bên một chiếc ghế kê sát tường, cô bảo Tí ngồi xuống rồi giải thích.

- Đây chính là cánh cửa bí mật dẫn đến Đền Thần. Cậu hãy bấu chặt các ngón tay vào tay vịn!

Chương 25

Tí làm theo lời chỉ dẫn của Soly, và ngay lập tức chiếc ghế cậu đang ngồi xoay vụt như một chiếc chong chóng. Khi cậu ý thức được chuyện gì vừa xảy ra thì đã thấy mình ở phía bên kia bức tường. Cậu đứng dậy khỏi ghế, ngơ ngác quan sát một đường hầm rộng trải ra trước mặt, nơi được thắp sáng lờ mờ nhờ những luồng sáng xanh chuyển động bên trong các bức tường pha lê trong suốt. Chiếc ghế lại xoay lần nữa, và trong chớp mắt Soly đã xuất hiện.

- Chúng ta phải nhanh lên, trước khi mẫu hậu trở tỉnh lại! - Soly vừa nói vừa hấp tấp bước xuống khỏi ghế.

- Làm thế nào mà cậu biết về đường hầm bí mật này? - Tí vừa nhanh chân đi theo Soly vừa hỏi. Tiếng nói của cậu nghe vang động hệt như ở dưới đáy một chiếc giếng sâu.

- Một lần vì tò mò, tớ đã biến thành chim trắng để theo dõi mẫu hậu, và tình cờ nhìn thấy Người đi qua cánh cửa xoay này. Từ trước đã có tin đồn rằng mẫu hậu vẫn thường đến thăm Đền Thần bằng một lối đi bí mật nào đó, nhưng chẳng ai biết lối đi ấy nằm ở đâu. Lần ấy tuy tớ không thể bay theo người vào tận đây, nhưng theo như tớ quan sát thấy thì đây là cánh cửa bí mật duy nhất trong cung của Người, nên nhất định là nó phải dẫn đến Đền Thần chứ không phải nơi nào khác.

Cũng may là đường hầm không có lối rẽ nên Soly và Tí không gặp khó khăn gì trong việc xác định phương hướng. Sau khoảng hai

mười phút vừa đi vừa chạy, hai người đã đến cuối căn hầm. Từ đây lại có những bậc thang dẫn lên phía trên cao. Hai người leo đến bậc thang cuối cùng thì gặp một cánh cửa đóng kín. Trên chiếc cửa to và nặng có chạm một bức phù điêu hình một con chim khổng lồ đang xòe cánh rộng với chiếc đuôi dài sặc sỡ. Nó chắc chắn sẽ là một kiệt tác nghệ thuật hoàn mỹ nếu không bị thiếu mất một bên mắt.

- Viên ngọc Lưu Ly! - Sau vài giây ngẫm nghĩ, Tí chợt kêu lên.

Soly gạt đầu đồng tình. Cô liền cầm sợi dây đeo của Nữ Hoàng, đặt viên đá Lưu Ly vào chỗ trống của hình chạm khắc. Quả nhiên viên đá vừa khít như thể vốn đã được tạc ra cùng lúc với bức phù điêu vậy. Tiếng lạch cạch bên trong cánh cửa vang lên, và rồi hai cánh cửa từ từ mở ra. Tí và Soly cùng ồ lên kinh ngạc trước cảnh tượng bày ra trước mắt mình. Họ đang đứng trước một gian phòng rộng mênh mông có trần cao vút. Tất cả mọi thứ bên trong đều được thiết kế toàn bằng vàng và pha lê. Cả hai vừa bước vào vừa ngơ ngác ngẫm nhìn những dãy cột bằng pha lê trắng, những đế nền bằng vàng, những bức rèm dệt bằng vàng nhưng lại mỏng đến mức có thể nhìn xuyên thấu qua như pha lê...

Giữa đền là một hồ nước sóng sánh như thủy ngân, và ở giữa hồ là một cây cổ thụ cao lớn có tán xòe rất rộng. Thân, cành và từng chiếc lá trên cây đều được bao bọc trong những luồng sáng xanh biếc chuyển động liên tục. Tí dán mắt như bị thôi miên vào những luồng ánh sáng đó, tưởng như đang nhìn thấy nhựa cây chảy trong từng đường gân lá. Một điều kì lạ nữa là tuy trong đền không có ngọn gió nào nhưng nước trong hồ vẫn sóng sánh nhấp nhàng như thể cái cây đang hít thở vậy. Trong khi mắt vẫn không rời Cây Thần, Tí thận trọng bước đến gần hơn để xem cho rõ thì bỗng từ thân cây phát ra giọng nói âm vang cả ngôi đền.

- Thưa, Người muốn hỏi điều chi?

Soly như sực tỉnh. Cô vội trao sợi dây đeo có viên đá Lưu Ly cho Tí và nói.

- Cậu hãy đeo cái này vào, vì cây Thần chỉ nghe theo lời người có viên đá mà thôi.

- Cảm ơn cậu! - Tí cảm động nhận sợi dây từ tay Soly. - Cậu sẽ đến thăm tớ chứ?

- Chắc là khó đấy! - Soly thở dài nói, mắt nhìn đi nơi khác. - Sau lần này mẫu hậu nhất định sẽ cấm không cho tớ động đến viên đá Lưu Ly nữa, nên tớ cũng không dám chắc là còn có thể đến thăm cậu được hay không. Dù sao cũng cảm ơn cậu vì đã làm bạn với tớ suốt thời gian qua. Thực sự... cậu là người bạn tốt nhất mà tớ từng có!

Thấy nước mắt long lanh chảy dài trên má Soly, Tí đau lòng còn hơn cả khi cậu phải chia tay với Sao Băng dạo trước.

- Không đâu, chúng ta chắc chắn sẽ còn gặp lại mà! - Tí cương quyết nói.

Soly định nói gì đó đáp lại thì bỗng có tiếng la hét từ bên ngoài vọng vào, kèm theo là tiếng chân bước rầm rập của một đám rất đông người. Vài phút sau, những bức tường của ngôi đền bắt đầu rung lên bần bật như trong một trận động đất. Có vẻ như những người bên ngoài đang dội liên tiếp vào tường bằng một vật gì rất nặng.

- Nguy rồi, có người muốn phá Đền Thần! - Soly sợ hãi nói.

- Chẳng lẽ quân lính của pháp sư Kalibama đã đến tận đây? - Tí ngỡ ngàng trong giây lát - Như thế có nghĩa là... quân phòng vệ của Nữ Hoàng đã thua cuộc?

- Không, tớ không tin! Nhất định không phải như thế! - Soly ôm mặt bật khóc. - Không biết mẫu hậu tớ có bình yên không? Tớ phải quay lại tìm Người mới được!

Nhưng Soly chỉ vừa bước đến ngưỡng cửa đã chạm mặt Nữ Hoàng với vẻ mặt giận dữ bước vào.

- Soly, con có biết con đang làm gì không?

- Thưa Nữ Vương, con... - Soly sợ quá quỳ xuống. - Xin Người tha lỗi cho con! Chỉ vì không còn cách nào khác nên con mới...

- Đủ rồi, ta không muốn nghe con nói nữa! - Nữ Hoàng quát lên, đoạn quay ngoắt về phía Tí với vẻ hăm dọa. - Còn người... hãy trả lại viên đá cho ta ngay lập tức, cho dù người có là ai đi nữa! Vận mệnh của cả Faradetia đều đang nằm trong tay người đó!

- Mẫu hậu, Người nói vậy nghĩa là sao? - Soly nói qua làn nước mắt.

- Faradetia sắp sụp đổ rồi, con có biết không? Ta cần có viên đá để trấn áp bọn Talikima phản loạn, cứu lấy vương triều của chúng ta. Nếu con còn là công chúa của Faradetia thì hãy bảo tên nhóc kia lập tức đưa viên ngọc cho ta ngay!

- Mẫu hậu, chẳng lẽ Người muốn mượn sức mạnh của Cây Thần để... tiêu diệt hết người Talikima sao ạ? - Soly kêu lên. - Không, Người không thể làm như thế được!

- Con còn dám tỏ lòng xót thương kẻ thù sao? Chẳng lẽ con không biết rằng sau khi chiếm được ngai vàng, bọn chúng sẽ chặt đầu bêu cọc cả ta và con? Tại sao con lại hồ đồ như vậy hả Soly? - Nữ Hoàng run lên vì tức giận và căm hờn.

- Nhưng... không thể có cách nào tránh giết chóc được hay sao ạ? Con không thể nào đành lòng nhìn thấy... toàn bộ người dân Talikima... bị sát hại! - Soly vừa nói vừa nấc lên.

Tí thấy thương cho bạn mình quá mà không biết phải làm thế nào. Cậu biết mình không thể để lỡ mất cơ hội trở về nhà, nhưng cũng

không thể ích kỉ đến mức nhìn thấy hàng vạn người sắp chết mà không cứu. Có điều cậu biết cứu ai bỏ ai đây? Nếu trả lại viên đá cho Nữ Hoàng thì toàn bộ dân làng Manolammo và các làng Talikima khác sẽ bị tiêu diệt. Người Talikima không đáng phải nhận một kết cục bi thảm như vậy, vì suy cho cùng họ cũng chỉ là những con rối trong tay pháp sư Kalibama mà thôi. Còn nếu cậu không trả lại viên đá thì quân đội của pháp sư Kalibama sẽ tràn vào đây chiếm lấy hoàng cung, và biết đâu sẽ giết chết Soly và Nữ Hoàng như lời Nữ Hoàng đã tiên đoán. Sau một hồi lâu đắn đo, cậu quyết định sẽ chọn phương án liều lĩnh nhất nhưng lại có khả năng cứu thoát được nhiều người nhất.

Chương 26

- Xin Cây Thần hãy cho tất cả thần dân Faradetia cùng biết, có phải người Talikima và người Lanakeno đều có chung một tổ tiên hay không ạ? - Tí vừa giơ viên đá về phía Cây Thần vừa hỏi to, ngay khi bức tường ở mặt trước của Đền Thần sụp xuống, kéo theo hàng ngàn binh lính Talikima như dòng nước ồ ạt đổ vào.

Tí vừa dứt lời, viên đá Lưu Ly trên tay cậu lập tức phát ra một luồng ánh sáng màu xanh biếc. Luồng sáng ấy chiếu thẳng về phía Cây Thần và hợp với ánh sáng của cây tạo thành một vụ nổ ánh sáng chói lòa. Tất cả những người có mặt, bao gồm cả những người vừa xông vào Đền Thần đều đứng yên tại chỗ, đưa hai tay lên che mắt để tránh luồng ánh sáng ngày một tỏa rộng kia. Liền sau đó, Đền Thần rung chuyển dữ dội và mặt đất chao nghiêng từng đợt như bị sóng đánh, trước khi cả ngôi Đền Thần kiên cố đổ ập xuống. Người dân và binh lính xúm nhau bỏ chạy tán loạn. Nhiều người giẫm đạp lên nhau ngã nhào nhào trên mặt đất, bụi đất tung lên mù mịt.

Có điều lạ lùng là ở chỗ Tí, Soly và Nữ Hoàng đứng cùng với vùng không gian bao quanh Cây Thần vẫn hoàn toàn yên tĩnh, như thể được bao bọc trong một lồng kính bảo vệ vô hình. Những mảnh gạch, đá và pha lê bắn về phía chiếc lồng kính ấy đều bị đẩy văng về phía ngược lại. Tí chưa hết ngỡ ngàng trước điều kì lạ ấy thì

chẳng mấy chốc đã thấy mây đen kéo đến che kín bầu trời, chỉ chừa một khoảng trống lớn ngay phía trên Cây Thần là còn sáng tỏ. Khoảng trời ấy đang dần dần biến thành một màn ảnh rộng, trong khi ánh sáng từ Cây Thần phóng lên đóng vai trò như một chiếc máy chiếu. Trong giây lát, toàn bộ những người có mặt đều đứng im như hóa đá quan sát hiện tượng siêu nhiên đang diễn ra. Nhiều người sợ hãi đến mức vút bỏ vũ khí, quỳ mọp xuống đưa hai tay lên trời than khóc.

- Ngày Tận Thế đến rồi! Chúng ta đã làm các vị thần linh nổi giận!

- Xin các vị thần linh hãy tha tội cho chúng tôi! - Có những tiếng khác cùng phụ họa theo.

Nhưng rõ ràng đây không phải là ngày tận thế, vì cơn chấn động chỉ kéo dài khoảng mười lăm phút trước khi mọi thứ trở lại yên tĩnh như cũ. Lúc này, mặc dù không ai bảo ai nhưng mọi con mắt đều đổ dồn về phía “màn ảnh bầu trời”, nơi một đoạn phim kì lạ đang bắt đầu được trình chiếu.

Những hình ảnh đầu tiên thể hiện màn trình diễn trên không tuyệt diệu của hàng triệu con chim sắc sỡ bay theo đàn. Sự chuyển động mềm mại của chúng tạo thành hàng trăm hàng ngàn những hình dáng ngoạn mục khác nhau. Khi thì trông như một con sóng cuộn trào đổ ụp xuống giữa không trung bao la, khi lại như một quả cầu khổng lồ xoay quanh trục của chính nó, rồi phút chốc dàn mỏng ra thành một dải lụa phập phồng tung bay theo gió. Mọi người còn chưa hết trầm trồ thán phục thì tiêu điểm của máy quay như được hạ thấp xuống, bày ra khung cảnh của rừng, của thác nước, của những ngọn núi lửa bốc hơi và những đồng cỏ rộng mênh mông. Có thể đoán được đây là hình ảnh tái hiện về thuở hồng hoang của Faradestia, nơi loài chim Arisoka vẫn còn là loài thống lĩnh.

Từ đó cảnh vật trên màn ảnh bắt đầu biến đổi rất nhanh. Những bông hoa nở rồi lại tàn, cỏ xanh vào mùa Nắng Mật rồi phút chốc úa tàn khi mùa Hoa Tuyết Đông kéo đến với những đợt gió thổi tung

từng đám bụi mù trắng xóa trên những cánh đồng mênh mông hoang vắng. Núi lửa phun trào thiêu rụi tất cả, nhưng rồi những dòng dung nham nguội đi và trở thành lớp đất mỡ màu phì nhiêu nuôi dưỡng những mầm xanh mới. Nhiều vùng đại dương bị ánh mặt trời rút cạn nước biến thành đất liền, trong khi những ngọn núi cao chót vót lại bị nhấn chìm xuống đáy biển sâu. Trong suốt quá trình đó, loài chim Arisoka dần rụng lông, thay đổi hình dáng và tiến hóa thành người.

Thoạt tiên, tất cả những cư dân nguyên thủy của Faradetia đều có mắt màu nâu. Thế nhưng đến một ngày kia, những người phụ nữ ồ lên kinh ngạc khi một đứa trẻ mở mắt chào đời trong túp lều của một gia đình tiểu phu nọ mang màu mắt xanh biếc như bầu trời vào mùa Nắng Mật, thay vì màu nâu hiền hòa như gỗ rừng của những người còn lại. Mọi người đều bối rối không hiểu nguyên nhân tại sao, nhưng họ vẫn vui vẻ chấp nhận đứa trẻ ấy như một thành viên của bộ tộc mình. Thấm thoát hơn chục năm sau, đã có hẳn một số đông những chàng thợ săn cường tráng và những cô thiếu nữ dẹt vải xinh đẹp mang màu mắt xanh kì lạ ấy. Số lượng những người mắt xanh ngày càng tăng lên, cho đến khi gần bằng con số những người có mắt màu nâu. Lúc này, thủ lĩnh của bộ tộc Arisoka tập hợp tất cả mọi người trong bộ tộc lại và tuyên bố.

- Tổ tiên ngàn đời của bộ tộc ta vốn chỉ sinh cơ lập nghiệp ở vùng đồng cỏ này, nhưng từ trên đỉnh núi cao nhất nhìn ra, có thể thấy xung quanh vẫn còn vô số những vùng đất trù phú hơn còn chưa được khai phá. Dân số của bộ tộc ta mỗi ngày một tăng, nên chúng ta cần phải tìm thêm những vùng đất mới để sinh cơ lập nghiệp. Nay ta lệnh cho toàn thể cư dân Arisoka, các người hãy phân thành hai nhóm người để đi khai phá đất đai, mở mang bờ cõi. Đến khi nhiệm vụ hoàn thành, hai nhóm người sẽ đoàn tụ để xây dựng một vương triều thống nhất.

Để cho thuận tiện, hai nhóm người sẽ được phân chia theo màu mắt. Nhóm người mắt xanh sẽ đi khai phá vùng rừng núi phía Tây, trong khi những người mắt nâu sẽ mở mang vùng thung lũng phía

Đông. Sau khi tái hợp lại, ta đề nghị lấy tên Faradetia đặt tên cho vương quốc tương lai của chúng ta, bởi vì trong ngôn ngữ cổ, Faradetia có nghĩa là phần vinh, hưng thịnh.

Vị thủ lĩnh vừa dứt lời, tất cả đều đồng thanh hô vang biểu lộ sự đồng tình.

- Hoan hô thủ lĩnh anh minh! Vì vương triều Faradetia tương lai hùng mạnh!

Vào thời điểm ấy, không ai lường trước được rằng sự phân chia này sẽ là một nhát dao định mệnh chia cắt vĩnh viễn hai nhóm người của bộ tộc Arisoka. Trải qua suốt thời gian dài của quá trình khai khẩn đất đai, họ đã để mất liên lạc với nhau. Cho đến một ngày khi người mắt nâu đã xây dựng nên một vương triều hùng mạnh với kinh thành Pha Lê tráng lệ ở vùng thung lũng phía Đông, thì người mắt xanh vẫn còn sống khiêm tốn trong những túp lều ọp ẹp trên triền núi phía Tây, chủ yếu là theo phương thức tự cung tự cấp. Nhóm người mắt xanh tự gọi mình là người Talikima, bởi vì trong ngôn ngữ cổ Talikima có nghĩa là bầu trời, ám chỉ rằng họ có màu mắt xanh như bầu trời. Còn nhóm người còn lại tự gọi là người Lanakeno, có nghĩa là gỗ rừng, cùng vì một lí do tương tự.

Lúc này, chẳng ai còn nhớ đến lời giao hẹn năm xưa của vị thủ lĩnh bộ tộc nữa. Kết quả là người Talikima và người Lanakeno đều tự nhận mình là con cháu của loài chim thần Arisoka thần thánh và xem nhóm người còn lại như những kẻ mạo danh. Về sau, khi nhu cầu giao thương dần mở rộng, hai nhóm người bắt đầu trao đổi mua bán với nhau. Tuy vậy, trong thâm tâm họ vẫn ngấm ngấm phân biệt lẫn nhau.

Những hình ảnh cuối cùng về người Talikima và người Lanakeno dần mờ đi trên màn ảnh, trước khi luồng ánh sáng phát ra từ Cây Thần dần lịm tắt. Bầu trời bỗng chốc trở lại tươi sáng, và những tiếng xì xào bàn tán trong đám đông như một giọt dầu loang lan ra ngày một rộng. Những người vừa mới đây còn lăm lăm gậy gộc,

giáo mác chuẩn bị đâm chém nhau thì giờ đây ném hết vũ khí xuống đất, ôm nhau khóc cười như những người anh em, láng giềng thân thiết nhất.

- Ôi, suýt tí nữa thì ta đã phạm một sai lầm không thể nào cứu vãn được! - Nữ Hoàng Arisoka rung rung giọt lệ nói.

- Không phải như thế! - Bỗng trong đám đông có tiếng hét thất thanh. - Tất cả chỉ là một trò dối trá! Hỡi người Talikima, các người không được nghe theo lời bọn chúng!

Chương 27

Trong giây phút, Tí và Soly đều sửng sờ khi nhận ra người vừa phát ngôn chính là bà Sinolaba. Chưa bao giờ bà ta lại có vẻ dữ tợn đến thế, với ánh mắt ngùn ngụt căm hờn như muốn thiêu đốt tất cả. Nữ Hoàng cũng bất ngờ khi trông thấy bà ta, người ngự y của hoàng cung năm xưa.

- Các người đừng để những trò phù thủy của bọn người Lanakeno lừa bịp! - Bà Sinolaba hướng về phía đám đông người Talikima hô to đồng thanh. - Chỉ có người Talikima mới là con cháu đích thực của loài chim Arisoka vĩ đại, và chỉ có chúng ta mới xứng đáng trở thành chủ nhân của Faradetia mà thôi!

- Rõ ràng bà ta có màu mắt nâu của người Lanakeno kia mà, tại sao bà ta lại muốn chống lại người Lanakeno? - Trong đám đông bắt đầu rộ lên tiếng xì xầm bàn tán.

Soly và Tí đưa mắt nhìn nhau ngỡ ngàng. Cả hai không thể nào tin được người vừa nói ra những lời đó lại là bà Sinolaba hiền lành tốt bụng mà họ từng biết. Nhưng sự bất ngờ vẫn chưa kết thúc ở đó. Ngay sau khi bà Sinolaba dứt lời, một chiếc áo choàng xám bước khập khiễng từ cuối đám đông vội vã lách người tiến lên phía trước.

- Đó là pháp sư Kalibama! - Soly hét lớn. - Chính ông ta đã kích động người Talikima nổi loạn chống lại triều đình. Quân đâu, hãy mau bắt lấy ông ta!

Đám lính bảo vệ hoàng cung lập tức xô tới bao vây người vừa lộ diện.

- Hãy... khoan, ta... có điều muốn nói! - Pháp sư Kalibama đưa tay lên ra hiệu cho đám lính dừng lại, rồi quay về phía công chúa Soly và Tí, ông nói trong tiếng thở khó nhọc. - Kẻ chủ mưu trong chuyện này... chính là bà Sinolaba! Chính bà ta mới thật là một pháp sư lão luyện! Ngay từ đầu ta đã bị bà ta dùng một loại thuốc phiện điều khiển, bắt ta phải hành động theo lệnh bà ta như một con rối. Từ lâu bà ta đã có âm mưu thống lĩnh Faradetia, nhưng vì màu mắt nâu của mình, bà ta biết sẽ khó gây được ảnh hưởng đối với người Talikima. Vì tình cờ ta lại có màu mắt xanh giống như người Talikima nên bà ta mới nghĩ đến chuyện lợi dụng ta để đạt được dã tâm của mình. Nhưng giờ thì ta đã quyết định không thể để bà ta khống chế nữa. Ta luôn xem Faradetia như quê hương thứ hai của mình, và người dân của xứ sở này như những người thân thật sự. Chưa bao giờ ta có ý... làm hại một ai... - Một cơn đau thắt ở tim khiến pháp sư Kalibama phải dừng lời, ôm ngực nhăn nhó.

- Không đúng, các người không được tin lời lão già điên khùng ấy! - Bà Sinolaba gào lên trong khi đảo mắt nhìn khắp tất cả mọi người.

Pháp sư Kalibama liền quay sang Tí, vừa thở dốc vừa nói.

- Bà ta biết rõ rằng chỉ cần loại bỏ được sức mạnh của Cây Thần thì phần thắng sẽ thuộc về bà ta. Nếu cậu sử dụng quyền năng của Cây Thần để quay về thế giới của mình, sau đó Cây Thần sẽ cần một khoảng thời gian dài để phục hồi năng lượng. Trong thời gian đó nó sẽ không thể có đủ sức mạnh để bảo vệ thành Pha Lê khỏi sự tấn công của người Talikima được nữa. - Pháp sư Kalibama cố gắng nói nhanh dù có vẻ rất đau đớn. - Ta đã cố đuổi theo... để cảnh báo cho hai người mà không được...

- Mẫu hậu, có đúng như lời ông ta nói không? - Soly quay sang hỏi Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng gật đầu.

- Đúng, nếu như năng lượng của Cây Thần bị tiêu tốn vào một nhiệm vụ nào đó, sau đó nó sẽ cần ít nhất là ba mươi ngày để phục hồi sức mạnh. Nhưng... tại sao những kẻ này lại biết được điều bí mật đó?

- Như vậy chúng tỏ những lời pháp sư Kalibama vừa nói là sự thật! - Soly rùng rờ nói với Tí. - Trong đêm lễ hội tớ cũng đã trông thấy ông ta bị một cơn đau khủng khiếp hành hạ giống như lúc này. Đó chắc chắn là do tác dụng của thuốc gây nghiện mà bà Sinolaba đã sử dụng để điều khiển ông ta.

Tí gật đầu.

- Nếu pháp sư Kalibama là người bày ra âm mưu thì hẳn sẽ không có lý do gì để ông ta bắt trời tớ vào đêm lễ hội ấy cả. Ngược lại, ông ta phải mong tớ nhanh chân đến chỗ Cây Thần càng sớm càng tốt mới phải. Rõ ràng bà Sinolaba đã dựng lên màn kịch đó để chúng ta hiểu lầm ông ta!

- Bà Sinolaba đã lừa dối tất cả chúng ta! - Soly nói với giọng phẫn nộ.

Nữ Hoàng liền quát đám lính cận vệ.

- Các người còn chờ gì nữa mà không bắt lấy kẻ phản nghịch kia cho ta?

Nhưng không ai còn thấy bà Sinolaba đâu nữa. Bà ta đã nhanh chân lẩn vào đám đông biến mất tự khi nào.

- Còn người... - Nữ Hoàng chợt quay sang Tí, nhưng cậu không nghe rõ bà ta nói gì, vì gió mạnh bỗng chốc nổi lên ù ù.

Một phút sau, tất cả mọi người đều kinh hoàng ngược nhìn lên bầu trời. Một cái phễu mây xám xoáy tít đang thả xuống từ trên cao một cái vòi rồng khổng lồ.

- Bảo vệ Nữ Hoàng và Công Chúa!

Sau tiếng hét của vị Đại Nguyên Soái, một đội lính cận vệ được huy động đến để đưa Nữ Hoàng và công chúa Soly đến nơi an toàn.

- Tí, nhanh lên, đi cùng với tớ! - Soly đưa tay cho Tí.

Chiếc vòi rồng đã đến rất gần. Nó tạo thành một đường ống như một lỗ đen treo lơ lửng gần mặt đất, nơi phát ra những tiếng rít chói tai. Pháp sư Kalibama râu tóc rũ rượi quay về phía Tí, cố hét lên trong tiếng gió réo ầm ầm.

- Cậu bé, Lỗ Thông đã mở rồi đấy! Cây Thần đã vô tình gây ra một vụ chấn động trong vũ trụ khi thực hiện điều ước của cậu, nên đã tình cờ tái tạo ra nó. Hãy nhanh chân lên trước khi quá muộn!

Trong phút chốc, Tí sửng người nhìn cái hố đen đang tiến đến gần mình. Rồi quay về phía pháp sư Kalibama, cậu hét lên đáp lại.

- Ông cũng là người đến từ thế giới bên kia lỗ đen kia mà? Hãy trở về cùng với cháu!

- Thì ra cậu đã nhìn thấy những mảnh vỡ máy bay ở trong rừng! - Pháp sư Kalibama khàn giọng nói lớn. - Cậu đoán đúng, ta là hành khách duy nhất còn sống sót sau vụ tai nạn thảm khốc đó. Nhưng ta đã sống ở đây quá lâu, và đã xem Faradetia như nhà của mình. Dù sao cũng cảm ơn ý tốt của cậu, cậu bé! Giờ thì hãy nhanh lên!

Tí vội choàng sợi dây có viên ngọc Lưu Ly vào cổ Soly rồi ôm lấy cô bạn, trong khi nước mắt cậu bị gió thổi bay đi.

- Soly, tạm biệt cậu! Cảm ơn vì tất cả!

- Tạm biệt! - Soly nghẹn ngào nói. - Tớ sẽ nhớ cậu lắm!

- Nhất định chúng ta sẽ còn gặp lại nhauuuuuu...! - Tí hét với theo trước khi bị hút vào cơn lốc xoáy khổng lồ.

Chương 28

Bản tin buổi sáng của đài truyền hình thông báo đã tìm thấy một nam sinh thất lạc trong một công viên. Người được tìm thấy được xác nhận là Nguyễn Nhật Hùng, học sinh lớp bảy của trường trung học cơ sở Hoa Mai. Theo như lời của cảnh sát địa phương thì họ đã huy động lực lượng tìm kiếm cậu suốt năm ngày nay mà không có chút manh mối nào. Rồi đột nhiên vào khoảng năm giờ sáng hôm nay, một người chạy bộ buổi sáng ở công viên đã tình cờ tìm thấy cậu nằm bất động trên cỏ, trên người mặc một kiểu quần áo như trang phục của người Hi Lạp cổ đại. Ngay sau đó, cậu đã được đưa vào bệnh viện Trung Lập để cấp cứu. Các bác sĩ cho biết cậu chỉ bị ngất xỉu vì quá mệt chứ tình trạng không có gì nguy hiểm.

Tuy nhiên khi tỉnh lại, cậu thiếu niên hầu như đã quên hết mọi chuyện xảy ra với mình trong thời gian mất tích. Các bác sĩ cho biết đó có thể là do hậu quả của một cú va chạm mạnh vào đầu, nên tạm thời cậu vẫn được lưu lại bệnh viện Trung Lập để theo dõi điều trị thêm.

Một thời gian sau vụ mất tích bí ẩn, Tí bắt đầu có những thay đổi bất ngờ. Cậu bỗng chốc trở nên hòa đồng hơn với bạn bè xung quanh. Cậu thậm chí còn đăng kí tham gia vào đội bóng đá của trường với vai trò là thủ môn, và liên tiếp đạt nhiều thành tích xuất sắc ở những giải đấu cấp quận và cấp thành phố. Đặc biệt hơn nữa

là điểm tiếng Anh của cậu luôn cao chót vót một cách đáng ngạc nhiên.

- Ê, có bí quyết gì mà điểm tiếng Anh tăng vù vù thế, chỉ cho tớ với! - Nam không khỏi ghen tị khi liếc nhìn con điểm mười đỏ chói trên bài kiểm tra của Tí. - Có đũa nói dạo này cậu còn thông thạo cả tiếng Đức, tiếng Pháp và tiếng Nhật nữa, có đúng thế không?

Tí không đáp mà chỉ toét miệng cười trừ, bởi vì cậu đã hứa với Soly là không được kể cho ai nghe bất cứ điều gì về Faradetia cả. Một thời gian sau, nhờ năng tập luyện thể thao nên cậu không còn là cậu bé gầy gò mảnh khảnh khi xưa nữa mà đã có những cơ bắp săn chắc của một vận động viên. Duy có một điều không đổi là cậu vẫn giữ thói quen đi dạo một mình để khám phá những ngõ ngách mới, những “khu vườn bí mật” mới xung quanh mình, nơi có cuộc sống thầm lặng mà sôi động của những loài côn trùng nhỏ bé. Cậu cũng thường quay lại nơi mình đã gặp Sao Băng lần đầu tiên, trong khi trầm ngâm ôn lại những kỉ niệm về người bạn cũ.

Một ngày nọ, trong lúc cậu đang trên đường đến “khu vườn” quen thuộc thì từ trên trời, một cánh chim trắng bỗng sà xuống đậu lên vai cậu. Nó vừa chớp đôi mi mắt màu vàng chanh như nắng trời vừa nghiêng đầu nhìn cậu hết sức chăm chú.

- Tớ biết là chúng ta sẽ còn gặp lại nhau mà, Soly! - Cậu mỉm cười sung sướng nói.

Hết

OceanofPDF.com